

Giới thiệu Hoàng Tử Và Em

Một tác phẩm truyện mới hoàng tử và em của tác giả Meggie Phạm. Tác giả này thông qua truyện hoàng tử và em đã cho chúng ta biết mỗi một cô gái luôn ôm trong mình giấc mộng tìm thấy hoàng tử. Rồi một ngày bạch mã sẽ xuất hiện, hoàng tử ngồi trên, tay đỡ tay nâng dịu cô gái vào giấc mộng đẹp, đắm đuối trong men tình yêu.

Đây là câu chuyện tình cảm của hai người nhẹ nhàng, đi sâu vào lòng người. Là mối tình đơn phương của cô gái - O'tec suốt những năm ngồi trên ghế nhà trường, kể cả khi lên đại học. Là tiếng sét ái tình từ ấn tượng đầu tiên, tình cờ khó phai.

Còn hoàng tử của cô - Lâm, người trong mộng cô hằng ao ước mãi đến năm cuối đại học mới nhận ra sự hiện diện của cô. Và anh cũng chợt nhận ra đường như mình đã bỏ lỡ cô, anh muốn viết tiếp câu chuyện cổ tích này, muốn trở thành nhân vật chính.

Cô và anh, 2 trái tim thổn thức, liệu họ có cùng nhau đi qua những dấu vết năm tháng, liệu có quay về cùng hướng, cô và anh thời gian rồi sẽ qua, cuối cùng chỉ còn lại hoàng tử và em ! Cùng theo dõi truyện ngôn tình thú vị này nhé !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

O'tec đã đứng trước cửa căn hộ của Hoàng tử!

Còn Hoàng tử thì đang khoác vai cô ấy!

Thực ra anh đang gục trên vai cô. Những ngón tay trắng muốt của cô rụt rè lẩn vào trong chiếc áo vest xám bạc của anh, hơi khó khăn khi anh say quá cần câu như vậy, và tìm thấy chiếc chìa khoá màu bạc, mở cửa căn hộ.

O'tec chỉ là một cô gái mảnh khảnh, trong khi Lâm quá cao to, khối lượng đè lên khiến O'tec chật vật, loạng choạng muốn ngã, nhưng cô không thể để mặc anh dưới nền đất. Nửa vác, nửa kéo lê, cô cũng mang được anh vào bên trong. Lấn tay đến công tắc điện, O'tec nhận ra mình không biết phải kéo anh tới đâu.

Đèn bật sáng. Căn hộ sơn màu bạc hà sáng sủa, O'tec và Lâm đang đứng giữa phòng khách. Để Lâm ngồi lên sofa, O'tec cố lay anh dậy. Vô ích.

Phòng khách được tách làm hai bởi một kệ thủy tinh, phía bên kia có lẽ là bếp. Chỉ có một cánh cửa duy nhất, loại cửa kéo kiểu Nhật. Cô mở cửa, quả nhiên là phòng ngủ. Thất bại trong việc tranh dành sự tỉnh táo của anh với nửa tá rượu nặng, O'tec bắt đầu lôi Lâm vào phòng, kéo anh lên chiếc giường lớn.

Lâm lúc lắc đầu trong khi cô lôi anh đến bên giường. O'tec thở không ra hơi, anh tỉnh rồi chẳng? Sức nặng trên vai cô không giảm đi khi anh cố nhấc đầu lên. Anh thì thào khi nghiêng đầu nhìn mặt cô. “Em...?”

Mùi tổng hợp của nhiều loại rượu mạnh và bia phả vào mặt cô khi anh nói.

“Vâng, em. Anh phải vào giường, Lâm” O'tec nói giọng nhẫn nại, cố kéo lê anh thêm một bước nữa. Lâm có vẻ tỉnh táo hơn một chút. Vòng tay anh trượt xuống quanh hông cô và anh tự tiến đến bên giường một nửa trên chân mình. Nửa kia tất nhiên vẫn là cô dìu anh.

“Anh nằm xuống đi.” Cô nói, vô tình quay sang nói với anh, không ngờ được gương mặt anh gần đến thế. Cô nín thở, gương mặt đỏ ửng.

Giây phút đó, anh cười.

Cô không tin nổi, nhưng anh đã cười. Đôi môi anh nhếch lên, và anh cười, khoe hàm răng trắng bóng.

“Anh biết em.”

“Em không nghĩ thế.”

“Hong Bi.”

Otec ngậy người vì ngạc nhiên.

Môi anh chạm môi cô.

Cô chỉ kịp nhận thức được sự cố tình trong động tác đó của anh. Môi anh đột ngột chiếm lấy môi cô. Tay anh vừa yếu như cọng bún quấn quanh giò bỗng cứng như gọng kìm, khoá cứng cô. Cô đột ngột mất khả năng suy nghĩ. Họ ngã xuống giường.

Otec không chắc anh có cố ý làm thế không, hay anh chỉ đơn giản đồ rập xuống. Nhưng rõ ràng anh hài lòng với điều đó. Anh đang nằm bên trên cô. Và điều duy nhất mà cô biết là môi anh đang chiếm hữu môi cô với một sức mạnh mà cô không thể chối từ. Một sự quyến rũ mà cô không thể chối từ.

Không khí nồng nàn mùi hoa hồng và rượu, mùi của tình ái. Trong phút chốc trí óc cô tê liệt. Môi anh đánh thức những khao khát nguyên thủy trong cô, Otec không thể suy nghĩ, không thể cử động. Thực tế hành động duy nhất của cô là quấn tay quanh cổ anh và hôn trả nồng nhiệt.

Nhưng không đủ nồng nhiệt với anh.

Trong một giây, cô nghe thấy tiếng nút áo đứt phụt, tiếng vải bị xé rách, cảm thấy vòng ngực nóng ẩm của anh, trực tiếp. Môi anh giầy vò từng tấc da thịt trên cổ cô, bàn tay anh táo bạo ở những điểm chưa từng có người đàn ông nào chạm vào trên người cô.

Cô gái thở gấp, hơi thở của cô càng kích thích anh. Lân hoàn toàn không còn chút lý trí, ngọn lửa trong anh không còn khả năng kiểm soát, đôi môi anh điên cuồng mút lấy da thịt mềm mại.

“Anh yêu em”

Anh thì thảo.

Môi anh lướt đến giữa khe ngực cô. Otec những tưởng cô không còn thở được, cô đã chết, chết vì tình. Nhưng cô đã sai, cô vẫn nghe.

Anh vừa nói anh yêu cô.

Lân gọi tên cô, và Otec mất đi lý trí. Nhưng anh vừa nói Anh yêu cô, Otec biết anh đang say. Dĩ nhiên là anh say. Nhưng anh thậm chí không biết là cô, anh không biết cô là ai, anh còn chưa quen cô!

Lý trí đã trở lại.

Đây là Lân.

Và đây là cô.

Môi Lân tìm thấy mép áo ngực của cô.

Anh bắt đầu giằng nó ra.

Otec đẩy anh ra. Lân gầm gừ.

Vận dụng hết sức bình sinh, Otec dùng cả hai tay đẩy lồng ngực vạm vỡ của anh ra xa. Cô chống lại anh và cả khao khát của chính mình. Điều đó chỉ làm anh tức giận hơn. Lân có thể bẻ gãy tay cô như một cành củi khô.

“Làm sao em dám...”

“Anh không yêu tôi!”

“Anh yêu em”

Anh hốt nhiên nhấc lại, giọng gần với tiếng gầm của một con thú hơn là một con người.

“Anh không yêu em” Cô gái nức nở.

“Anh. Yêu. Em” Anh gầm từng tiếng.

“Anh không!” Otec nói bằng một âm vực cao đến nỗi lồng ngực cô rung lên muốn vỡ tung.

“Anh không yêu em, anh biết điều đó.” Lân đông cứng ngay bên trên cô.

“Anh không yêu em, và anh biết điều đó.” Otec lặp lại đau khổ, gần như một lời thì thầm.

“Phải, anh không.” Anh nói nhỏ, giọng thống khổ hơn cả cô.

“Anh không yêu em” Otec tiếp tục thì thảo.

“Anh biết.” Lân nói.

“Anh không yêu em.”

Anh ngừng lại. “Anh không nghĩ em biết điều đó.”

“Em biết anh không yêu em.” Otec trả lời, cô bắt đầu nghĩ anh không nhận ra cô là ai.

“Đó là lý do?”

“Đó là lý do.” Cô lặp lại lời

Đột ngột, không có dấu hiệu báo trước. Anh đổ rạp xuống người cô, mặt anh trượt qua vai cô. Otec cảm thấy xương sườn mình muốn gãy gập tức khắc. Anh quá nặng.

Rồi cô nghe tiếng thở của anh.

Anh đã ngủ, ngay bên trên cô! Anh quá say. Otec thở dài, bàn tay cô vô tình đưa lên, vuốt những lọn tóc mềm mại của anh.

“Anh không yêu em.” Cô nhắc lại với chính mình.

“Anh xin lỗi.” Lân nói. Anh khiến cô giật bắn người. “Anh thực sự xin lỗi, Lan.”

Rồi anh ngủ, thực sự.

Otec biết này giờ anh không hề nói chuyện với cô.

Nặng nề, cô đẩy anh sang một bên, tìm đường đến phòng tắm.

Cô đã không tin khi người ta nói rằng anh không sống cùng gia đình trong căn biệt thự to như cái lâu đài ở ngoại ô, mà thuê một căn hộ nhỏ trong thành phố. Nhưng đó là sự thật khi cô tình cờ biết được địa chỉ căn hộ qua một người bạn. Như mọi chi tiết khác về anh, địa chỉ đó vẫn luôn trong trí nhớ của cô. Việc anh ở riêng và đi làm thêm chỉ càng chứng minh anh đích thực là một Hoàng tử, sống tự lập.

Otec thực sự không biết mình đang làm gì ở đây. Những gì xảy ra là cô đến dự đám cưới của Lan, không nghi ngờ gì là cái đám cưới to nhất từng được tổ chức trong lịch sử thành phố. Khách mời đông như kiến. Otec không quen biết Lan, họ học cùng một khóa nhưng cô ngành y, Lan ngành dược. Cả trường xôn xao lên vì tin Lan bất ngờ kết hôn với một “gã trọc phú đã ngoài năm mươi”. Ai cũng náo nức muốn được đến cái đám cưới này, nhưng thật sự thì rất ít bạn bè cô dâu được mời đến dự. Bản thân Otec cũng không rõ lý do mình được mời tới, cô chỉ đi cùng Lý, cô nàng này nhất quyết phải đi xem độ xa hoa của đám cưới, cương quyết rù Otec đi kèm.

Ý đồ đã rõ, Lý muốn tìm một chàng hoàng tử đẹp trai giàu có.

Đúng như Otec nghĩ từ đầu, cô chẳng quen ai ở đó. Cô bạn giàu trí tưởng tượng cũng mất hút trong biển người bao la.

Thế là sau nửa tiếng ngồi ăn những món sơn hào hải vị và chịu đựng vị khách ngồi bên, ông ta cứ thúc cùi chỏ vào Otec mỗi lần gấp thức ăn, Otec đứng dậy, lặng lẽ ra về bằng một cánh cửa bên hông. Cánh cửa này lại dẫn đến quán bar của khách sạn, Otec chỉ định đi vòng qua đó để ra về mà không gây chú ý.

Rồi cô nhìn thấy anh, hoàng tử của cô. Hoàng tử suốt thời trung học của cô. Trong những năm tháng dậy thì, ít nhiều thiếu nữ cũng có một người hùng tưởng tượng. Nhất là đối với một thiếu nữ trầm tính như cô, thì anh đúng là người hùng trong mộng tưởng của cô. Lân đứng đầu mọi kỳ thi, thành tích thể thao xuất sắc, là văn võ song toàn, đáp ứng tam chuẩn của các nữ sinh: “đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi”. Nhưng cô thích anh không phải chỉ có như thế. Còn nhớ năm đó vừa vào cấp hai, cô đứng trước bảng thông báo của trường, lời giấy bút ra chép lại thông báo, làm thế nào cái cặp lại bị tuột chỉ, đồ đạc rơi hết xuống đất. Giữa lúc đông người đang chen vào xem thông báo như thế, có cơ đồ đạc của cô sẽ bị đạp nát, Otec vội vã lồm lên, bàn tay nhỏ nhắn của cô bị người ta đạp phải, rất đau. Lúc đó, một bàn tay con trai nhanh nhẹn lượm hết những cây bút màu, đưa cho cô. Otec ngược nhìn, đó là đôi mắt đẹp nhất cô từng thấy. Đôi mắt màu nâu, có viền mắt màu xám nhạt, rất trong, rất sáng. Đôi mắt đó nhìn thẳng vào cô, không có chút ngại ngùng, đôi mắt cười với cô.

Tất cả chỉ có một khoảnh khắc như thế, anh còn chưa nói với cô một lời nào. Cô biết giọng anh rất hay là khi anh đại diện học sinh mới phát biểu trước toàn trường, sau này anh còn thường xuyên tham gia hoạt động văn nghệ. Chỉ là một chuyện nhỏ như thế, anh cố nhiên không hề biết đến cô, nhưng Otec không bao giờ quên được đôi mắt đó. Khi anh ra đứng trước toàn trường, tư thế đĩnh đạc, phong thái hơn người, chỉ là một cậu bé lớp sáu mà đứng giữa các các đàn anh khóa trên không hề thua kém, Otec đã không hề rời mắt khỏi anh từ giây phút ấy.

Lên phổ thông, Otec vẫn học cùng trường với anh, thành tích của cô cũng không tồi, từng lên bục nhận giải nhiều lần, đứng bên anh trên vị trí toàn thể đời theo, nhưng anh chưa hề nói chuyện với cô. Trong thế giới của anh, có lẽ cái

tên Hồng Bì chưa hề xuất hiện.

Rồi Đại học, cô cùng lớp với anh, người xuất sắc như Lân tất nhiên đã có bạn gái, Otec cũng đã trưởng thành, không còn mơ mộng như xưa nữa, cô coi

đó như một hồi ức đẹp. Cô luôn hài lòng với vị trí đôi theo anh. Anh có thể giới của mình, cô có cuộc sống của cô. Giấc mơ chỉ đến với cô khi ánh sáng ban ngày đã tắt.

Lúc này cô lại nhìn thấy anh. Hoàng tử của cô nằm gục trên bàn. Cô chưa từng thấy anh thảm hại như thế. Anh luôn là hoàng tử, luôn luôn đỉnh đạc đường hoàng. Thế mà giờ cô nhìn thấy Phạm Quốc Lân đang gục ngã. Anh đã uống rất nhiều, hẳn thế, uống một mình. Những người bạn luôn vây quanh anh đâu? Otec bỗng nghĩ anh quá kiêu hãnh để bạn bè mình chứng kiến cảnh này. Vô thức, cô tiến về phía anh.

Lân sốt. Trán anh nóng bỏng, và người anh ra mồ hôi. Otec hoảng sợ nhìn đồng hồ. Đã qua nửa đêm và cô không có mặt ở nhà. Sáng nay cô đã nói với cô sẽ ở lại nhà bạn. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu chị cô gọi điện đến nhà Hồng kiểm tra? Hay chính Hồng không thấy cô đến đã gọi điện cho chị cô? Chuyện gì sẽ xảy ra, có thể họ đang thấp thỏm tìm cô ngay ngoài kia! Có thể bố đã gọi cảnh sát rồi! Không ai nghĩ cô đang ở trong căn hộ của một người con trai xa lạ. Với đầu tóc rối bù. Và quần áo bị xé rách.

Nhưng Lân đang bị sốt.

Cô quay lại chỗ anh, đặt tay lên trán anh để kiểm tra nhiệt độ. Dù có là bác sĩ cũng không thể ước lượng được nhiệt độ như thế, tất nhiên, nếu không còn cần nhiệt kế làm gì. Lân sốt rất cao, Otec lập tức thấy bụng mình quặn lại vì lo lắng. Cô không thể bỏ anh. Giây phút thấy anh gục ở quầy rượu, cô đã biết thế.

Có cần phải đưa anh đi viện không? Cô đứng dậy, mở những hộp tủ đầu giường. Phải có một cái nhiệt kế ở đâu đây. Đây là nhà của bác sĩ tương lai cơ mà.

Cuối cùng cô cũng tìm thấy hộp y tế, đo nhiệt độ, chườm trán, cô làm tất cả các động tác cần thiết. Anh không ra nhiều mồ hôi, nhưng vẫn nên thay bộ đồ sặc mùi rượu đó ra. Nói thì nói vậy, nhưng làm thì không dễ, anh quá nặng và hoàn toàn ngủ say như chết. Cô không thể lật anh lại để thay áo, còn quần thì cô càng không dám cởi. Học ngành này, cô đã phải học làm quen với cơ thể khác giới, nhưng Otec vẫn ngượng ngùng khi nhìn những cơ bụng săn chắc của anh. Trời đất chứng giám, cô chưa hề nghĩ đến anh theo lối này suốt những năm tháng Trung học của mình. Anh hoàn hảo, cho mọi cô gái. Nhưng Lân đã bỏ anh. Otec biết khi tham dự đám cưới này, rằng anh hẳn sẽ đau lòng lắm, nhưng cô không nghĩ anh lại đến nông nỗi này. Chỉ mới mấy ngày trước, cô ta còn là bạn gái anh, mấy hôm sau, đã có tin đồn cô bỏ anh để lấy chồng. Tất cả xảy ra trong vòng chưa đầy một tháng. Người có lòng kiêu hãnh lớn như Lân dĩ nhiên phải bị tổn thương. Chưa nói đến đau khổ vì anh yêu cô ấy, họ đã cặp với nhau hơn 4 năm, là một cặp đẹp đôi đáng ngưỡng mộ... Tất nhiên, anh phải rất yêu cô ấy. Lân xinh đẹp, năng động, Lân rực rỡ như ánh nắng mặt trời làm người ta phải lóa mắt. Ngày đầu tiên nhìn thấy cô ấy, Otec đã rất ngưỡng mộ, vốn hoàn toàn không có đường cho cô cạnh tranh với cô gái đó.

Thậm trí anh đã uống trước khi đến dự lễ cưới, Otec nhìn thấy không ít वो trai lẫn lóc quanh bàn salon. Anh uống một mình, không đồ nhắm. Cô âm thầm dọn dẹp cái mớ lộn xộn đó, thầm ngạc nhiên khi anh còn lễ bước nổi đến đám cưới sau khi uống cạn bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sinh vật đáng trí nhất trên đời là đàn ông.

Khi Lân mở mắt, căn hộ đã ngập trong ánh nắng gay gắt của lúc gần trưa, anh gần như không nhắc mình dậy nổi. Đầu anh đau như búa bổ. Quý sứ nhà nó, nhưng anh có cảm giác vừa trải qua một cơn sốt. Khó nhọc nhắc mình dậy, Lân phát hiện ra có điều gì đó kì lạ. Một cái khăn trượt qua đầu anh, rơi xuống gối. Anh nhìn sang bên. Có một chậu nước, đá trong chậu vẫn còn chưa tan hết chứng tỏ ai đó chăm sóc cho anh cũng chỉ mới rời đi trong chốc lát. Tầm chăn đắp trượt xuống, anh vẫn mặc bộ đồ hôm qua, bộ đồ đi dự lễ cưới... có chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với cái áo sơ mi tốt nhất của anh, không còn một cái nút áo nào... Lân nhìn vào lòng bàn tay, anh vẫn còn nắm chặt một vật từ tối hôm qua.

Một chiếc khăn lụa màu kem. Một chiếc khăn của phụ nữ. Bị xé rách!

Một kí ức mờ ảo trôi qua đầu Lân. Anh lắc đầu, choáng váng, vẫn không có gì rõ ràng hơn.

Chết tiệt, anh đã làm gì?

Một tiếng động làm Lân phân tâm.

Trong bếp, phải không nhỉ?

Lê chân đến cửa bếp, Lân dừng lại. Một cô gái đang đứng ở đó.

Cô gái nghe thấy tiếng thở của Lân, quay đầu nhìn lại.

Cô có đôi mắt to, đen tròn, nhìn anh ngạc nhiên, mừng vui rồi lại đến ... sợ hãi?

Đột ngột, kí ức đêm qua quay lại với Lân, rõ ràng, trọn vẹn. Hoặc anh mong là nó trọn vẹn, bởi vì nó kết thúc ở chỗ anh gục xuống và chưa... Chưa, phải không? Hay là đã có gì đó xảy ra mà anh không nhớ ra, bởi vì... cô ta đang mặc áo sơ mi của anh. Cô gái có vóc người mảnh dẻ, như bơi trong chiếc sơ mi lụa màu đen của anh. Trên làn da đó, ở phần cổ lộ ra, có những vết đỏ nổi bật, tố cáo sự thô bạo của... anh. Mái tóc đen như suối chảy trên vai cô.

“Lân!” Cô ấy thảng thốt nói. Cô đang cầm trên tay một cái nắp nồi, đoán chừng là của cái đang bốc hơi trên bếp. Dạ dày Lân sôi lên không chút lịch lãm khi khứu giác anh vừa bắt sóng được mùi của nồi cháo thơm phức. “... Chào buổi sáng”.

“Chào buổi sáng”. Anh đáp trả bằng giọng khản đặc lại. Anh đã nhận ra cô gái này, bạn cùng lớp của anh. Cô ấy cũng xuất hiện ở buổi tiệc. Hắn cô đã đưa anh về và chăm sóc anh đêm qua. Cái đêm khốn nạn. Hy vọng chỉ có chừng ấy sự kiện thôi.

Bắt gặp ánh mắt anh chiếu trên chiếc áo trên người mình, thực tế anh đang nhìn những vết đỏ trên cổ cô, cô gái vội nói, cực kì lúng túng.

“Áo của tôi... bị ướt”. Cô giải thích.

Bị ướt ư? Thật tử tế nhưng anh tin rằng chính anh đã xé rách nó.

“Chuyện tối qua...”.

“Anh bị ốm...” cô gái vội ngắt lời anh, mặt đỏ ửng như mặt trời vậy. “Tôi có nấu cháo...”.

Nói rồi, chỉ nồi cháo trên bếp, cô ta tắt lửa, quay sang loay hoay cho cháo vào tô, đặt trước mặt anh với một tốc độ chóng vánh đến độ anh nghĩ cô đã hô biến ra.

“Anh ăn đi rồi uống thuốc”. Cô bác sĩ tương lai nói. Chết tiệt, tên cô ta là gì? Hình như anh từng biết. “Tôi đi thay đồ”.

Cô gái biến mất. Biến về phía phòng vệ sinh, thực tế là vậy. Nhưng cô đi quá nhanh trước khi anh kịp nói một lời, đến độ anh nghĩ đến khả năng cô đột ngột.

Có thể lắm chứ, nếu cô đã hô biến ra tô cháo...

Đầu óc anh bị gì vậy trời!

Otec thờ gáp trong phòng vệ sinh. Một thực tế buồn cười là anh ta có thể nhớ ra tên cô trong tình trạng say rượu, nhưng lại có vẻ không biết cô khi đã tỉnh! Otec vội vã chỉnh trang lại bề ngoài của mình. Cô đã trải tóc và rửa sơ người đêm qua khi anh hạ sốt, nhưng cô đã mượn tạm cái sơ mi cô tìm thấy đầu tiên trong tủ. Cô không dám lục lọi đồ đạc trong nhà, thực vậy. Bây giờ cô cời cái sơ mi sạch sẽ đó ra, ngại ngần bỏ vào thùng giặt. Cô mặc lại cái áo sơ mi của chính mình, đã bị anh “thiết kế” lại. Dùng cái kẹp tóc để giữ chỗ rách tệ hại nhất bên hông, cô khoác cái áo vest màu anh đào của mình vào, cài hết các nút áo. Dẫu vậy phần cổ thì vẫn hở hang và những vết đỏ thì càng tòi tệ. Cái khăn lụa Ý của cô đã bị rơi đâu đó, có lẽ đã bị anh xé rách. Otec suy nghĩ một lát rồi quyết định xõa tóc, dùng mái tóc vừa dài vừa dày của mình che đi phần cổ và trên ngực.

Sau khi xong xuôi, Otec giặt mình nghĩ đến việc ra ngoài và gặp Lân. Mặt cô đang đỏ ửng một cách tệ hại. Ký ức đêm qua vẫn còn đậm trong tâm trí cô. Thực ra cô sẽ không bao giờ quên được, nhưng cô không thể đối mặt với anh ngay lúc này, khi anh đã quên bống tên cô...

Nguyễn Dương Hồng Bì. Tên cô gái. Lân cuối cùng cũng đã nhớ ra. Cô ấy là bạn cùng lớp với anh. Một cái tên kì cục.

Lân đã ăn sạch phần cháo trong tô và nhòm ngó đến cả phần còn lại trong nồi. Nhưng anh chợt nhớ cô gái cũng chưa ăn gì từ... đêm qua. Thế là anh quyết định cái bụng của mình phải chấp nhận thực tế là anh không bao giờ dành phần của phụ nữ. Và dẫu ồm thì những gì anh làm với cô ấy đem qua là đã đủ tệ hại rồi.

Lân chờ.

Hai mươi phút. Phụ nữ luôn bắt người ta phải chờ.

Nửa tiếng. Cô gái này có lẽ là người đặc biệt rề rà trong đám người chậm chạp vẫn được gọi là nửa kia của thế giới.

Một tiếng? Lân gõ cửa phòng vệ sinh với suy nghĩ cô ấy đã ngắt xiut bên trong. Không có tiếng trả lời. Trong phòng vệ sinh của anh có cái gì có thể gây ra nguy hiểm không? Lân nghĩ.

Gõ cửa lần hai. Vẫn im lìm. Lân mở cửa.

Điều tệ hại nhất có thể xảy ra là: anh đã làm gì đó trong cơn say và cô ta đã tự tử bằng con dao lam của anh...

Phòng vệ sinh không khóa.

Bên trong trống không.

Nếu anh đã làm gì có lỗi đến mức đó thì cô ta có cần chăm sóc anh, đợi anh tỉnh rồi mới đi tự tử không? Lân nhìn qua cửa sổ. Nhưng căn hộ của anh nằm ở tầng một cơ mà.

Dĩ nhiên là ngoài cửa sổ không có gì hết.

Lân tìm thấy bên giường mình một mảnh giấy rằng cô đã đi và anh nên uống thuốc ngay. Bên cạnh có để mấy viên thuốc.

Và nước lọc.

Một cô gái quá chu đáo.

Cách giải thích duy nhất là cô ấy đã bỏ đi trong khi anh đang ăn trong bếp. Bằng cửa chính vì giày cô cũng biến mất.

Anh đã làm gì khiến cô ấy chạy như ma đuổi thế?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sáng hôm sau, có tiết Lịch sử Đảng, Lân đến trường sớm.

Anh phải gặp cô ta, gặp lại Nguyễn Dương Hồng Bì.

Anh nghĩ như thế mới gặp cô lần đầu chứ không phải họ đã học cùng lớp suốt 4 năm qua, không phải cô là Bí thư chi Đoàn và anh là Phó Bí thư liên chi trong suốt mấy năm. Thực tế, anh như thể vừa phát hiện ra sự tồn tại của cô gái đó. Ngoài mấy câu xã giao thông thường, một vài lần nói chuyện công việc của Đoàn, anh không có kỷ ức nào khác về cô... cho đến ngày hôm kia.

Chuyện đó làm Lân bức bối vô cùng, anh đã nhìn đi nhìn lại tấm ga trải giường hàng trăm lần, hòng tìm thấy một dấu vết gì đó anh hi vọng là không có. Nhưng khi không thấy gì, anh lại vẫn khó chịu. Phải, anh bức bối với sự buông thả của bản thân. Sự biến mất đột ngột của cô ta làm anh nghi ngờ và bức bối. Phạm Quốc Lân là một kẻ có trách nhiệm, dám làm dám chịu, và thực sự phiền toái khi anh không chắc được anh có làm gì để phải chịu hay không.

Lân phục kích ở hành lang cho đến khi nhìn thấy cái dáng mảnh mai thanh lịch không lẫn đi đâu được của cô. Như một tên bắt lịch sự, anh cunh cực kỳ khó chịu với sự tự so sánh này, anh chặn đường cô.

“Hồng Bì”

Hồng bì có vẻ rất ngạc nhiên. Một lần nữa cô nhìn anh như vật thể mới từ trên cung trăng rớt xuống.

“Tôi.. tôi tưởng cậu vẫn còn ốm?” Ra đó là lí do. Lân thấy hay hay khi phát hiện trong giọng cô hàm chứa nhiều quan tâm.

“Tôi đã khỏe, nhờ đơn thuốc của cậu”. Một hai viên aspirin, chẳng có gì là lạ.

“Vậy thì may quá”. Hồng Bì có vẻ như đã kết thúc câu chuyện, cô định đi vòng qua anh để tới cửa lớp.

Nhưng Lân vẫn chưa đạt được mục đích.

“Cậu đi đâu thế?”

“Đến lớp”. Chuyện tự nhiên nhất đời.

“Tôi biết”. Lân bức bối, rõ ràng cô định trốn tiếp đây mà. Nếu không để mất, để cô dọn chỗ ngay trước cửa lớp ấy chứ.

“Nhưng tôi còn chuyện muốn hỏi cậu.”

“Chuyện gì vậy?” cô có vẻ hoàn toàn ngây thơ.

Trời đất, anh ghét cái rắc rối này. Giải quyết nhanh đi.

“Chuyện tối kia”. Lân nói thẳng. “Tôi không biết những chuyện gì đã xảy ra...”

“Có một số chuyện, thực tế”. Cô nói không chút giả tạo. “Nhưng không có gì đặc biệt”.

“Ý...”

“Cậu say, tôi có mặt ở đó nên chỉ đường cho người ta đưa cậu về. Tôi cũng đi theo. Nhân viên khách sạn có việc gấp nên tôi tự đưa cậu vào trong”. Cô tường thuật chi tiết mà không ấp úng. “Rồi tôi phát hiện ra cậu bị sốt, hơi mê sảng nữa”. Ở điểm này, cô quay đi không nhìn anh. “Tôi không an tâm nên ở lại chăm sóc cậu.

Lân lắng nghe, để ý thấy cô có chất giọng mềm mại trời phú.

Cô đi vòng qua anh, Linh bước theo, sóng vai bên cạnh cô.

“Cám ơn cậu vì điều đó”. Cô gái tốt bụng rõ ràng đã lờ đi một số phần, anh ngoan cố hỏi tiếp. “Chỉ có vậy thôi?”.

Cô nhìn anh, cái nhìn có tên là: chứ anh còn muốn có cái gì nữa?

Anh tăng lời.

“Vậy mà tôi cứ suy nghĩ...”

“Cậu suy nghĩ gì?” cuối cùng cô cũng phải lên tiếng hỏi.

“Tôi nghĩ phải có chuyện gì đó vì cậu tránh mặt tôi”

“tôi tránh mặt cậu?” cô lặp lại bằng một giọng bức xúc rồi đây.

“Cậu biến mất vào sáng hôm sau” anh chỉ ra.

“Tôi đi mất vào sáng hôm sau vì tôi có việc gấp”. Cô trả lời nhẹ nhàng.

Lân mở cửa giảng đường cho cô bước vào.

“Cám ơn” Cô nói.

Lân nghiêng đầu, mỉm cười với cô.

Otec mỉm cười với anh.

Giống như một bộ phim cổ điển.

Con đường ngoại giao của hai bên đã hoàn thành quá trình bình thường hóa.

Otec không thể kiểm soát được nhịp tim của mình lâu hơn được nữa, cô vội vàng tìm đến chỗ ngồi quen thuộc bên cửa sổ phía Tây. Nếu anh biết cô rõ hơn, anh đã thấy được sự bình tĩnh cô vừa thể hiện là giả tạo. Bởi vì cô hoàn toàn xúc động khi đối mặt với anh, nhất là một chủ đề không hề đơn giản, ý anh muốn hỏi rõ ràng là: anh đã làm gì có lỗi với cô chưa? Khi ngồi xuống góc khuất của mình, mặt Otec đã đỏ ửng.

Cô về nhà vào hôm qua, thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng trào dâng tội lỗi khi không ai phát hiện ra cô đã không có mặt ở nhà Hồng hôm qua.

Otec ghét nói dối, thực ra số lần nói dối của cô từ nhỏ đến lớn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Vội vàng thay quần áo, cô đã dấu bộ đồ rách rưới của mình xuống tận đáy tủ. Từ lúc về nhà, cô phải lòi ,mấy chiếc sơ mi cổ Trung Quốc ra mặc, bởi vì nếu chọn cổ áo kiểu thấp, sẽ lộ ngay những dấu vết của đêm đó. Không may cho cô là có tiết học vào ngay sáng hôm sau.

Con người trách nhiệm trong cô đã buộc cô từ chối sự hấp dẫn của việc trốn học, đồng nghĩa với việc tránh gặp anh.

Cô không biết mình có khả năng giáp mặt anh trong vòng 100 năm tới hay không.

Thực ra, nếu có thể trốn sang châu Mỹ, cô sẽ trốn ngay. Khả năng anh bắt chuyện với cô không cao, có thể mọi chuyện chỉ trở về đơn giản như trước đây, cô không hề lọt vào tầm nhìn của anh.

Nhưng chỉ nội việc nhìn anh và nghĩ đến những chuyện xảy ra cũng làm Otec muốn phát sốt.

Nhưng cô vẫn đi học. Và ngoài khả năng dự đoán của cô, anh chờ cô trước cửa lớp, đón đầu cô!

Otec giữ cho mình việc hô hấp, chẳng hay ho gì nếu cô lẫn ra ngất vì nín thở, và cố gắng nói chuyện với anh bằng thái độ điềm tĩnh tự nhiên nhất. Không thể tin được là cô có thể thành công.

Lân luôn chọn chỗ ngồi ở vị trí có tầm quan sát tốt nhất. Thả balo sang bên, anh ngồi trong một tư thế vừa thư thái vừa đỉnh đạc.

Anh khéo léo nghiêng người để quan sát cô gái. Cô ta đẹp, kiểu thực nữ. Một cô gái tốt, quá hiền lành. Cô hoàn toàn điềm tĩnh khi trả lời những câu hỏi của anh. Một cô gái trang nhã, Lân nhìn chiếc áo sơ mi cổ cao màu đen của cô, thầm suy nghĩ về lí do cô chọn nó.

Cuối cùng người anh chờ cũng đến. Tín quăng balo vào chỗ bên cạnh anh. Lân luôn được các nữ sinh mê mọ, các nam sinh luôn là bạn tốt của anh, nhưng bạn thân nhất của anh là gã tóc xoăn có vẻ đẹp của thần Apollo này. Tín là gã duy nhất có thể cạnh tranh được với Lân trong thu hút ánh nhìn của các cô gái. Đặc biệt khi Lân đã có bạn gái thì tình trạng độc thân của Tín dường như luôn ghi được điểm cao hơn. Nhưng anh chàng luôn thờ ơ với các cô gái, quan tâm đến bàn phím máy tính hơn là sách vở y khoa, nhiều người cho là anh hơi tàng tàng, nhưng Lân luôn đánh giá cao Tín. Đó là một cậu bạn tốt nhất mà người ta có thể kiếm được, tính tình thẳng thắn, tốt bụng, xởi lởi... tóm lại là: một gã chơi được.

“Này thông tấn xã”, Lân gọi bằng giọng phớt đời “Có tin gì mới không?”

“Đời nhảm không thể nhảm hơn, buồn như con chuồn chuồn bay... Sự việc đặc biệt duy nhất trong 72h vừa qua là Hoa khôi ngành Dược đã lên xe hoa về nhà chồng, nếu cậu thực sự muốn hỏi”.

Rõ ràng là anh chàng này muốn chết non.

“Minh tinh cò cũng có mặt trong cái đám cưới đó” Lân đáp bằng giọng tỉnh khô.

“Và tinh cò uống luôn nửa thùng rượu nặng, biến thành một cái hũ chìm và lên xe taxi với một cô nàng mặc veston màu hồng. Tớ đã phải bịt miệng thành đũng heo bằng...” Tín chợt ngừng lại, ánh mắt xa xăm như đang hồi tưởng một chuyện buồn cười gì đấy. “Tóm lại tớ đã cứu danh tiếng của cậu trong một phen hay ho ra trò đấy”.

Lân nhún vai.

“Đó chính xác là lí do tớ chơi với cậu, Tín. Tớ có thể tiết lộ luôn quà sinh nhật tới của cậu...”.

“Stop here! Tớ thích sự bất ngờ. Và lỡ như tớ có thể cứu cậu thêm dăm ba dịp nữa thì món quà còn có chỗ mà phồng lên”.

“Thật ra cậu nợ tớ một mạng khi mang cho cậu con laptop ấy từ Sài Gòn về hè rồi...”

“Tớ đầu hàng”.

“Thông tấn xã, thông tin của cậu chính xác đến mức nào?” Lân bỗng nói như tùy chọn một chủ đề bất chợt.

“Tuyệt đối”

“Thế tớ là ai?”

“Phạm Quốc Lân. Trường hwpj chưa rõ thì 3 chữ đó có nghĩa là: chàng-số-một-ngành-Y, một người được thầy cô yêu mến, bạn gái theo đuổi, bạn trai ngưỡng mộ, người bạn cực kỳ tốt không đòi nào đòi công mang một con laptop từ người bạn trung thành của cậu ta?”

“Chính xác”

Tín toét miệng cười.

“Nếu cập nhật tin tức, thì trong 3 tháng tới, cậu ta sẽ được gọi bằng cái tên chàng-hoàng-tử-bị-người-yêu-bỏ-roi-để-đi-lấy-chồng”.

Khi gió thật.

“Lát rảnh không? Làm vài hiệp đi”.

“Boxing? No”.

“Cậu vừa nói đời nhảm chán!”

“Để cậu “vô tình” làm gãy tay tớ ấy à? Nói thật nhé, tớ không phải là cái bao cát, và tớ biết cậu đủ lâu để nhận thấy luồng sát khí vừa rồi. Tới nay tớ có 1 cuộc hẹn quan trọng, mà gãy tay thì không thuận tiện lắm”.

“Với một cô gái?”

“Một cô rất được!”

“Một cô Nga Mi rất được của Võ Lâm Truyền Kỳ?”

Tín toét miệng cười. Cậu ta đã đủ phân tâm, Lân vào chuyện.

“Có lẽ với người ngồi cạnh cậu từ thuở lên 5 thì cũng không khó khăn mấy để tuyệt đối độ chính xác thông tin...”

“Bất kì ai đang có mặt ở đây”. Tín hùng hồ đưa đầu vào rọ.

“VẬY cô nàng áo trắng đang kia?”

Lân không hề nghe Tín nói gì về cô nàng áo trắng.

“Người ngồi bên cạnh cô ta?”

Một bản lý lịch cực kỳ chi tiết nữa bị Lân bỏ ngoài tai.

Vẫn giữ vẻ phớt tỉnh, Lân hỏi bằng giọng thách thức.

“Còn cô gái ngồi đằng sau họ?”

“Nguyễn Dương Hồng Bì” tín tiếp tục bằng 1 giọng đều “xinh đẹp, con nhà gia giáo, nhà cô ta có đến 9 người con. Cô ta con thứ 2. Đổ vào trường thứ 3. Dạng chăm chỉ. Không tham gia hoạt động thể thao, văn thể mĩ...”

Lân nhìn cô gái đó, lắng nghe những chi tiết mà Tín đã cộp nhặt. Hình như cô ta học cùng trường cấp 3 với anh thật. Nhnh Tín bảo là trường cấp 2 X ư? Trong trường có cô gái như vậy mà Lân không để ý biết tới sao? Có lẽ thời học sinh cô ta không nổi bật lắm. Mà bây giờ cũng không khá hơn.

Giọng Lân không có cảm xúc gì khi anh hỏi, cắt ngang bản lí lịch mà Tín đang say sưa nói “Tình trạng hôn nhân?”

“Độc thân. Có lẽ do quá trầm tính. Một vài người theo đuổi. Anh chàng Lê Huân bên Nha khoa, cậu biết anh ta chứ?”

“Thủ khoa đầu vào trên ta 1 khóa?” Lân nói trước khi Tín kịp đọc ra 1 bản lí lịch chi tiết nữa về kẻ trồng cây si của cô gái. “Ờ biết gã đó. Cậu biết gì về gã ngồi sau cô ta?” Lân tiếp tục màn thách thức.

“Hoàng Trung Quân? Có tin đồn em trai cậu ta là Hoàng Ái Quốc...”

Chuông reo, thầy Thành xuất hiện trên bục giảng, cắt ngang lời của Tín. May mắn cho Lân vì anh không định tìm hiểu gì về những Trung Quân Ái Quốc. Tín không hề nghi ngờ gì về sự tò mò đột xuất của Lân đối với bạn bè cùng lớp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Hai người là bạn?” giọng nói của Huân lạnh băng, đánh thức Ô tec khi cô đang để mình theo dõi người con trai đang nói chuyện với thầy giáo dưới sân trường. Người đó mặc áo blouse xanh, dáng người cao ráo. Cô biết Huân đã thấy cô nhìn anh.

“Vâng...” Ô tec trả lời. “Có lẽ... cậu ấy là bạn cùng lớp của em”.

“Anh biết”. Huân tạm biệt cô và quay đi.

Ô tec thở dài.

Cô vừa nhận lời đi xem phim với Huân. Cuối cùng thì cô cũng đồng ý. Có lẽ Huân không để ý rằng những rạp chiếu phim xập xệ trông thành phố không phải là một nơi lãng mạn để hẹn hò. Nhưng đó không phải là vấn đề. Ô tec không thích anh. Có thể có một chút mến như người anh. Nhưng anh ấy quá tốt với cô và Ô tec không có lí do nào để nói “không” với anh thêm 1 lần nữa.

Ô tec lại nhìn qua cửa sổ, tìm kiếm bóng dáng chiếc áo blouse xanh cô biết vừa ở đó. Hoàng tử thời trung học của cô. Ô tec lại thở dài, ngắm mái tóc anh như có màu hung đỏ dưới nắng chiều.

Họ là bạn, phải không?

Suốt 2 tuần qua, Lân đã chọn chỗ ngồi cạnh cô trong vài lớp. Gây mê, hồi sức cấp cứu, chẩn đoán hình ảnh và... quá bán. Cô đoán thế là hơi nhiều, nhưng cũng không có nghĩa là có gì để hi vọng.

Ngồi bên nhau, họ đã trò chuyện đôi chút, có lẽ là cười đùa và trao đổi bài vở nữa.

Anh rất lịch thiệp, không phải như giấc mơ của cô về hoàng tử, mà nhiều hơn thế.

Anh lịch sự và thông minh, cô đã biết điều này từ trước. Nhưng có cái gì đó ở anh, sự ân cần, dịu dàng, vui tính... vừa sâu sắc, đồng cảm... Ở tec không biết phải diễn tả thế nào. Bằng 1 cách nào đó, cùng 1 lúc anh vừa rất thật lại vừa giống như 1 hoàng tử bước ra từ truyện cổ. Chỉ có 1 điều cô có thể chắc chắn, cô càng thích anh hơn. Không còn là sự ngưỡng mộ của 1 nữ sinh Trung học, mà 1 cái gì lớn hơn. Sâu đậm hơn như... tình yêu ư?

Một ngày, Lân nhìn thấy những phác họa của cô trên tập ghi chép. Những nét vẽ phong lan. Đó dĩ nhiên không phải là những gì bài tập yêu cầu. Nhưng anh có vẻ rất thích. Anh lên biết từ trước rằng cô vẽ đẹp. Những bài vẽ mẫu của cô luôn là bài chuẩn xác nhất, đẹp nhất mà thầy giáo từng xem.

“Phong lan phải không? Nhìn rất đẹp.”

“Phong lan trắng” Ở tec trả lời, cảm thấy hơi ngốc. Chỉ là những đường vẽ bằng bút chì nên chẳng ai biết được màu của những bông hoa cả.

“Cậu thích nó” Lân khẳng định “Mình tin cậu phải trồng nó ở nhà”. Theo 1 nguồn tin nào đó, anh biết cô rất khéo tay.

“Không hề” Cô trả lời “Em gái mình bị dị ứng phấn hoa”.

“Trong phòng cậu”

“Nó là em gái cùng phòng của mình”

“Người ta phải có cách nào đó chứ nhỉ?” Lân nói

Đó là khởi đầu. Sau tiết học hôm đó, Lân lại bắt chuyện với cô về những cảnh phong lan, trắng và xanh. Và sau đó, họ nói chuyện với nhau vào mỗi giờ giải lao. Không cần có chủ đề gì đặc biệt. Có lúc chỉ là “xong bài tập rồi chứ?” hay “thời tiết tốt thật”. Nhưng điều đó dường như làm buổi học trở lên vui hơn, đáng mong chờ hơn.

Nguyễn Dương Hồng Bì là 1 cô gái tốt, thông minh và thú vị. Thú vị? Lân chưa hề nghĩ có ngày mình lại nói về cô như thế. Nhưng đó là sự thật. Chỉ mới hôm qua, cô khiến anh bật cười ngay giữa giờ học khi so sánh cái mũi của thầy trưởng khoa với cái mỏ chim kền kền. Anh đã bật cười. Phải, đã lâu anh không thực sự cười như thế. “Cái mỏ chim kền kền”, đó chính xác là những gì Lân đã cố tìm ra để so sánh ngay ngày đầu tiên anh gặp thầy trưởng khoa. Và cuối cùng anh lại tìm thấy nó từ cô sinh viên ngoan ngoãn, ít nói này. Anh nhận ra cô hơn hẳn những gì anh đã thấy, đã nghĩ về cô trước đây. Cô làm anh cảm thấy nhẹ nhàng nhưng vui vẻ, và khiến những giờ học trở nên thú vị hơn, đáng mong chờ hơn. Anh ngồi cạnh cô trong 1 hay 2 môn. Thôi được, anh thầm thú nhận, nhiều hơn thế. Quá bán. Nhưng anh cảm giác cuộc đời mình đã nhầm chán quá lâu mà chính anh cũng đã không nhận ra, và cô gái này là 1 cái gì đó thật mới mẻ, ... ngọt ngào.

Lúc đó, khi anh cười về mấy chữ cái mỏ chim kền kền, cô đã đỏ mặt. Rồi cô cười với anh. Nếu đó là 1 cô gái khác, anh sẽ cho rằng cô quyến rũ anh. Nhưng anh biết cô không có ý đó. Hồng Bì cười và tìm anh đột nhiên ngừng đập. Trong 1 giây, ánh nắng chiếu vượt qua cửa sổ và làm gương mặt ửng hồng của cô tỏa sáng.

Cô cười với anh và... anh đã biết cô xinh đẹp, nhưng không phải dạng của anh. Dạng của anh, 1 ai đó như Lan, rất nồng nhiệt, năng động. Nếu Lan như ngọc lửa nồng nàn thì Hồng Bì là 1 dòng suối nhỏ dịu dàng, thanh khiết... Khoảnh khắc đó, Lân cảm thấy cái gì đó mới mẻ lan vào trong tim anh, khiến anh... ngừng thờ.

Anh muốn quên đi khoảnh khắc đó.

Lắc đầu, Lân tiếp tục bước đi. Đột ngột, anh dừng lại. Cô ấy đang đứng đó, ngay trước mặt anh, đứng vào lúc anh đang cố quên đi gương mặt ấy. Gương mặt hiện đang nhìn lên tấm poster dán trên bảng thông báo, ánh nắng không thể chiếu sáng khuôn mặt đó, nhưng lại trên mái tóc dài mềm mại như lụa của cô. Làm thế nào mà 1 mái tóc đen có thể như tỏa sáng dưới ánh mặt trời?

“Buổi hòa tấu những nhạc phẩm của Bach?”

Ở tec đánh rơi những cuốn tập khi tiếng nói của anh vang lên.

Cử chỉ vụng về đó lại khiến Lân thấy vui.

Cô cúi xuống để nhặt chúng lên, nhưng 1 bàn tay đã nhanh hơn. Anh đưa trả những cuốn tập cho cô.

“Cám ơn”

“Cậu thích nhạc cổ điển?”

“Không nhiều lắm” cô cười khi trả lời anh “Nhưng hiếm khi có 1 buổi hòa nhạc được tổ chức ở đây”

Thành phố này quả thực nhỏ bé, dù cho có 1 trường ĐH Y Dược rất lớn.

“Thực ra, mình có 2 vé mời. Cậu có muốn đi cùng không?”

“Voi cậu?”

“Nếu cậu muốn” Lân mỉm cười trước vẻ mặt của cô.

“Đĩ nhiên là mình muốn, nhưng... vào tối thứ 7 ư?”

“Biểu diễn trong 1 đêm duy nhất. Trên poster cũng viết giống trên tấm vé của mình. 7h tối thứ 7, cậu rảnh chứ?”

Có hi vọng lẫn khuất trong giọng Lân.

“Mình xin lỗi, thật sự rất tiếc. Mình đã lỡ hứa”.

Cô trông có vẻ cực kì bối rối.

“Voi bạn trai của cậu?” giọng Lân hoàn toàn bình thản.

“Voi bạn tốt của mình”

“Mình có biết anh ta không?” hay là cô ta, Lân bắt gặp mình hi vọng như thế.

“Anh ấy học khóa trên, Nha khoa. Có lẽ cậu cũng biết anh ấy, học cùng trường cấp 3 với chúng ta, anh Huân”.

“Mình biết anh ta”. Gã đồng hạng thủ khoa đầu vào khóa trước. Bản thân Lân cũng là thủ khoa trong năm của mình, nhưng anh chẳng thèm đồng hạng với ai hết.

“Cậu hẹn hò với anh ta à?”

Có lẽ câu hỏi đó hơi riêng tư, nhưng Lân đã hỏi trước khi suy nghĩ.

“Không giống như vậy” cô nói nhỏ “Mình nghĩ không phải. Mình rất tiếc”

Cô nói tiếc 1 lần nữa, nhưng điều đó không làm anh thấy khá hơn.

“Có lẽ đề dịp khác” Lân nói nhẹ nhàng. Anh biết sẽ không có dịp khác.

Anh sẽ quên khuôn mặt tỏa sáng đó.

Thực ra thì, anh không thể.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Không ai có thể cùng tự ti và tự tin một lúc

nhiều bằng con người khi yêu.

Cuối cùng thì Ô tec lại đi 1 mình. Sau khi bộ phim kết thúc, Huân đưa cô tới 1 nhà hàng nhỏ gần đó. Khi bữa ăn sắp kết thúc, anh nhận được điện thoại của bạn. Người bạn này thậm trí còn biết anh đang ở nhà hàng đó nên đã gọi đến máy của quầy phục vụ.

Cuối cùng thì cô đi bộ về 1 mình. Đi qua nhà hát trung tâm, cô thăm tự hỏi liệu buổi hòa nhạc đã kết thúc chưa. Nhẹ lác đầu, cô bước tiếp. Bước chân cô dừng lại. Một bong người cao lớn chặn trước mặt cô.

Buổi hòa nhạc vừa kết thúc, bỏ tay vào túi áo khoác, hít 1 hơi dài để cái lạnh của đêm thấm vào 2 lá phổi, Lân rào bước. Sauk hi buổi diễn kết thúc, Lân đã lên bắt tay 1 trong những cây vĩ của dàn nhạc, vốn là bạn học cũ của anh, mời anh ta đi ăn, nhưng anh ta đã từ chối. Thật ra điều đó làm Lân thấy nhẹ nhõm nhiều hơn là mếch lòng, điều cuối cùng mà anh muốn kết thúc buổi tối này với 1 anh chàng không nói gì xa hơn Beethoven và Tchaikovsky. Nhưng việc đi bộ về nhà 1 mình lại mang đến 1 cảm giác cô độc không mấy dễ chịu, quá trống vắng.

Trước đây luôn có 1 người con gái luôn đeo bám anh mỗi lần ra ngoài như vậy, khoác lấy tay anh không buông, là hẹn hò với cô, là cùng đến chỗ làm thêm, là cùng từ bệnh viện trở về.

Lân rào bước đi nhanh. Rồi anh nghe thấy 1 giọng nói.

Giọng của Hồng Bì, chất giọng trong trẻo quen thuộc của cô vang lên bên tai anh, không dụi dàng như mọi khi mà run run giận dữ.

“không!” cô nói “thà tôi ra” rõ ràng cô đang cố tỏ ra cứng cỏi.

Sau đó là 1 giọng đàn ông, tuôn ra 1 tràng từ ngữ tục tĩu.

Bàn tay Lâm bắt giắc cuộn thành nắm đấm, những khớp ngón tay nổi lên trắng bệch. Anh lập tức quay bước, hướng tới con hẻm tối nơi phát ra tiếng nói.

Ởtec bị boavây. Ba gã đàn ông dồn cô vào 1 con hẻm tối mà cô không hề để ý thấy trước đó. Gã to con nhất bự gấp 3 lần cô, Ởtec tính toán, cô không thể đâm đầu vào hướng gã mà chạy. Hai gã còn lại trung bình hơn, nhưng cũng hứa hẹn tệ hại không kém. Tim cô nảy lên nảy xuống trong lồng ngực vì sợ hãi.

Tiếng cười của chúng không mấy giống tiếng người.

“Mấy người muốn gì?” cô giữ cho giọng mình không nao núng, câu giờ. Nếu bây giờ cô kêu cứu thì có ai nghe thấy không? Hay chỉ kích thích bọn chúng thêm?

Thực ra cô rất, rất sợ. Cô thấy mình muốn ngất xỉu.

Tên to con đặt tay lên váy cô. Ởtec hoảng sợ lùi lại, chút nữa rơi vào vòng đón sẵn của 1 trong 2 tên còn lại, nếu hắn không bị hất tung chỉ 1 tíc tắc trước đó. Một bàn tay đưa ra, nắm lấy tay cô, kéo lại phía mình.

Lợi thế của anh là 3s bất ngờ. Lâm tổng ngay quả đấm của mình vào giữa mặt tên to con nhất, đá ngã tên còn lại.

Trước khi chúng kịp hoàn hồn, Lâm đã làm thêm mấy đòn nữa, đánh bật ngửa tên còn đồ vừa đặt tay lên người cô. Không chút thương tiếc.

Ởtec tái mặt nhìn anh đánh 1 chọi 3 với lũ vô lại. Nhưng rõ ràng anh không phải là bên bị đánh. Anh không để cho chúng 1 cơ hội trở tay, mọi đòn phản công đều kết thúc bằng 1 vết thương mới. Cô thì đã nghe thấy tiếng xương vỡ khi anh đập gã to con nhất lần thứ 9 hay 10 gì đó. Trời đất, anh là bác sĩ và những cú đánh của anh có thể khiến 3 tên đó phải nhập viện mất.

“Lâm” cô nói khi anh vẫn không dừng lại.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô. Ởtec không thể nhìn rõ biểu hiện của khuôn mặt đó.

“Hắn ta ngất rồi” Cô nói về tên to con nhất đang nằm dưới mặt đất. Cả 2 gã kia đề không đủ sức bám vào tường nữa nói gì đến cứu gã.

Lâm dừng tay tức khắc. Trong 1s mơ hồ, cô tưởng anh không nhận ra cô là ai.

“Lâm”

Anh nhìn cô, mặt Hồng Bì tái ngắt dưới ánh đèn mờ nhạt, trông cô như thể đứng không vững, anh vội bước tới.

Cô ngã vào người anh. Đầu gục trên vòng ngực anh, cô im lặng. Lâm không biết liệu cô có khóc, hay sẽ ngất đi, anh vòng tay ôm lấy đôi vai bé nhỏ.

Hồng Bì run rẩy trong vòng tay anh. Cô không khóc, chỉ run rẩy.

Anh đã định hỏi cô (định quát vào mặt cô, thực tế, anh không biết phải lí dãi con nóng giận đột ngột này như thế nào), định hỏi cô cái gã chết tiệt tên Huân đó đã biến đi đằng nào, để cô 1 mình, hỏi cô sao lại ngu ngốc đến mức bước chân vào cái xó xỉnh tối tăm này. Cô mỏng manh như vậy, yếu đuối và thuần khiết như vậy, bất kì điều gì cũng có thể xảy ra...

Nhưng đột nhiên anh không còn muốn hỏi nữa, anh chỉ đứng yên để cô dựa vào, vòng tay ôm lấy, sưởi ấm cho cô.

Hai tên nhỏ con lết đứng dậy.

“Cút” giọng anh nhỏ, đục đến mức cô không chắc mình có nghe đúng không nữa.

Nhưng 2 gã kia rõ ràng rất thính tai. Chúng co rúm, vội vàng vục gã đồng bọn to lớn đứng lên, kéo đi thẳng.

Vòng tay Lâm rất ấm, họ đứng thế rất lâu. Cả sau khi cô đã ngừng run rẩy.

Cuối cùng, Hồng Bì ngẩng đầu, thiên thu bỗng chỉ như chốc lát, mắt cô ráo hoảnh. Lâm buông vòng tay. Nhưng anh lại nắm lấy cổ tay mỏng manh của cô, rất chắc, anh kéo cô đi, những sải chân dài của anh không cho cô có cơ hội thốt lên 1 lời phản kháng.

Họ ra tới 1 chỗ sáng hơn, những cây đèn đường, người qua lại... Lâm cũng nhận thấy việc anh đang kéo lê cô, những sải chân tự nhiên chậm lại.

“Cảm ơn cậu” Cô nói khi họ đã về tới tốc độ bình thường.

“Không có gì” Lân máy móc nói. Giọng anh trầm tĩnh.

“Nếu không có cậu thì không biết chuyện gì xảy ra...”

“Mình cũng nợ cậu 1 lần. Chúng ta coi như hòa nhau thôi” Lân nói nhanh. Tốt nhất là cô không nên nhắc tới những khả năng có thể xảy ra “Cậu nên quên chuyện này đi”.

“Tất nhiên rồi”

“Nhà cậu ở đâu?”

Hồng Bì ngược lên nhìn anh, không lẽ cô nghĩ anh sẽ để cô tiếp tục về nhà 1 mình.

“Mình đưa cậu về”

“Cảm ơn cậu nhưng...”

“Đừng nói cảm ơn nữa” Và cũng đừng có nhưng gì với anh.

“Số 7 đường C”

“Cậu đã ăn tối chưa?”

“Mình có ăn 1 chút rồi”

“Vậy ta đi thôi”.

Họ im lặng hầu hết thời gian, cuối cùng anh hỏi.

“Tại sao cậu lại đi 1 mình?” Giọng anh dịu dàng khi anh nói “chẳng phải tối nay cậu ra ngoài với Huân? Sao anh ta không đưa cậu về?”

“Anh ấy có việc gấp” Hồng Bì không giải thích gì thêm.

“Ai cũng có thể có việc gấp” Anh nói trong khi thực lòng chẳng nghĩ vậy, sự thực là nếu Huân có mặt ở đây anh ta có nguy cơ bị ăn đấm. “Nhưng lẽ ra anh ta lên gọi taxi đưa cậu về”.

“Mình thích đi bộ hơn”

Cô còn bênh vực cho hấn ta?

“Tay cậu không sao chứ?”

“gì cơ?”

“Các khớp ngón tay của cậu” Hồng Bì kiên nhẫn nói.

Khi cô nhắc tới, Lân mới cảm thấy cái đau từ bàn tay. Lúc này tên vô lại đã đỡ cú đấm của anh bằng 1 tấm gỗ.

“nó ớn” Anh nói dối. Thực tế cái đau đó lại hóa hay. Nó giúp anh tỉnh táo khi mà thoảng quanh họ là mùi hương hoa hồng tỏa ra từ cơ thể cô, hòa với cái lạnh của đêm.

Anh cởi áo khoác, đưa cho cô. Hồng Bì ngoan ngoãn khoác vào.

Lại tiếp tục là sự im lặng ngượng, nhưng có cái gì đó thật dễ chịu, giản đơn khi đi bên cạnh cô thế này.

Anh đã thả tay cô ra từ ban nãy. Họ đi cạnh nhau, bước chân nhẹ nhàng, thư thái.

Cuối cùng đã đến đường C, những con đường hôm nay ngắn 1 cách khác thường. Nhà số 1, số 3... chỉ còn mấy bước nữa là đến nhà cô.

Hồng Bì dừng lại trước 1 cánh cổng lớn. Cô cởi áo khoác, trả cho anh.

“Cảm ơn cậu”. cô nói.

“Mình đã nói cậu không phải...”

“Mình không cảm ơn vì cậu cứu mình nữa” Hồng Bì mỉm cười “Chúng ta hòa nhau về phần đó”

Anh nhìn nụ cười của cô, có gì khó hiểu đâu khi tìm anh trễ mắt 1 nhịp.

“Cảm ơn vì đã để mình dựa vào” Ởtec nói “và vì chiếc áo.”

Khóe môi Lâm nhếch lên thành 1 nụ cười khiến cô kinh ngạc.

“Đó là việc người đàn ông phải làm” Anh trả lời.

Ởtec quên mất chuyện xã giao mời anh vào nhà chơi. Cô chạm tay vào cánh cổng.

“Tạm biệt”, cô nói với anh, mái đầu hơi nghiêng xuống. Cô cảm ơn vì anh đã để cô dựa vào ư? Lâm thấy lòng mình vui vui lạ kì.

“Hẹn gặp lại” Lâm đáp.

“Ngày mai...” cô đồng ý, khuất sau cánh cổng.

Lúc đó cả 2 người họ đều quên rằng tối đó là thứ 7.

Sau khi Hồng Bì vào nhà 1 lúc lâu, Lâm mới khoác áo vào, rào chân bước về nhà. Ký ức khi cô dựa vào anh, hơi ấm của anh bảo bọc cô, sức ép mái đầu cô lên trái tim anh... thật dễ chịu. Mùi hương của cô còn vương trên áo khoác, dịu dàng quanh anh. Một cảm giác dễ dàng khi anh bước chân về nhà 1 mình mà mấy tiếng trước hoàn toàn không có. Lâm nhớ gương mặt cô, nụ cười của cô, tại sao anh pahir quên cảm giác dễ chịu ấy?

Cô thật ngọt ngào, thật tốt... nhưng bởi vậy cô càng dễ bị tổn thương. Anh sẽ phát điên nếu hôm nay xảy ra việc không hay với cô. Thực ra, vào bất kì giây phút nào cũng vậy, cô cần được bảo vệ. Cô nên có 1 người ở bên cạnh, 1 người bảo bọc cô, sưởi ấm cho cô, 1 người ngắm nhìn nụ cười của cô.

Rõ ràng không phải là gã Huân vô trách nhiệm đó.

Cũng không phải những tên con trai yếu ớt, vô dụng, không phải là những gã cục súc hữu sực bất hữu trí...

Suy cho cùng, Lâm nghĩ, anh độc thân, hoàn toàn tự do. Anh không góa vợ, anh không phải để tang cho cái gì cả. Vậy tại sao anh không thể có cô gái đáng yêu đó cho mình?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Kế hoạch chóng vánh được lập ra.

Sau khi về nhà, Lâm gọi điện cho người anh em của mình.

Thông báo cho cậu ta 1 tin nho nhỏ.

Phản ứng của Tín y như Lâm âm thầm dự đoán.

Cậu ta nhảy cẫng lên ở phía đầu bên kia đường dây.

“Tớ biết mà. Tớ biết mà. Tớ đã biết ngay từ khi cậu hỏi về tình trạng độc thân của cô ấy...”

“Cả 10 ăn 1 là cậu chẳng đoán được gì lúc đó cả” Lâm điềm nhiên nói.

“Thua. Tớ mù tịt lúc đó. Nhưng khi cậu dọn đến ngôi bên cô ấy 5 trên 9 môn học thì tin tớ đi, đã có tin đồn âm i cháy rồi. Nhưng chuyện này vẫn sẽ là 1 quả bom rất hứa hẹn...”

“Mất bao lâu để tin đồn lan ra toàn trường?” Lâm lại ngắt lời Tín.

“Vào ngày chủ nhật? cậu phải đợi đến thứ 2 thì hơn. 28 đến 30 tiếng.”

“Bao nhiêu nếu có sự “trợ giúp” của cậu?”

Lân cảm nhận được 1 cái cười nhe răng ở đầu bên kia.

Ở tec bước vào lớp. Ngày chủ nhật dài đằng đẵng cuối cùng cũng kết thúc. Ở tec không thể phủ nhận cô đã mong chờ thứ 2 đến để được gặp anh. Dù chỉ để nói vài câu xã giao, trao đổi vài câu về thời tiết, bài tập... nhưng cô muốn thấy anh, muốn nhìn nụ cười của anh. Cô càng lúc càng không có thuốc chữa.

Nhưng Ở tec có 1 cảm giác kì lạ là mọi người đều quay lại nhìn cô khi mở cửa giảng đường bước vào. Có phải cô quá nhạy cảm không hay rõ ràng bầu không khí này là của 1 môi trường sau 1 vụ nổ lớn?

Hồng chạy ngay đến trước mặt cô. Vẻ mặt rõ ràng là rất xúc động. Ở tec chẳng muốn chịu đựng những chuyện không đâu vào đâu của cô bạn thích tám chuyện này, nhưng cô vẫn kiên nhẫn mở lời chào. Dù sao cô ấy cũng là 1 người bạn rất tốt bụng.

“chào cậu”

“Hong Bì! Có chuyện gì...”

Bỗng Hồng im bật, nguyên nhân rất rõ ràng, Lân vừa xuất hiện bên cạnh họ.

“Chào” anh nói và nở nụ cười thân thiện của mình.

Hồng gần như há miệng, vẻ mặt có tên là: Anh ta vừa mới chào mình!!! Lân luôn là 1 người lịch sự và không tiết kiệm lời chào bao giờ, nhưng anh không thân thiết với mấy bạn bè cùng lớp, không để tâm mấy tới sự tồn tại của họ thì đúng hơn. (Hong Bì là 1 trường hợp điển hình. Anh sẽ không bao giờ biết đến cô nếu tự cô không bước vào đời anh).

Hồng rõ ràng có điều muốn nói, nhưng cô nằng cam chịu nhìn Lân ngồi xuống bên cạnh Hồng Bì.

“Chút nữa cậu phải nói chuyện với mình đấy!” Cô nàng thì thầm với Ở tec đầy ngụ ý rồi quay về chỗ ngồi trong khi Ở tec còn chưa hiểu được.

Từ chỗ của mình, Hồng không ngừng liếc về phía 2 người kia như thể mới nhìn thấy họ ngồi bên nhau lần đầu.

Điều đó khiến Ở tec khó chịu hơn là cô có thể tưởng tượng ra được.

Nhất là khi có nhiều người khác cũng có chung cái nhìn như vậy, thỉnh thoảng nghiêng ngửa để nhìn cô và anh.

Kể cả khi tiết học đã bắt đầu!

Chuyện gì vậy? Kể cả anh bạn thân của Lân cũng mỉm cười nhìn cô rất lạ khi ánh mắt họ tình cờ gặp nhau.

Tại sao Lân lại ngồi sát cô như vậy? Trước đây, tuy ngồi cạnh, nhưng giữa họ luôn có 1 khoảng cách nhất định, nhưng bây giờ, thậm chí cô có thể cảm nhận hơi thở đều đều của anh, hơi ấm mạnh mẽ của anh...

Ở tec không thể tập chung được.

Bài giảng về bệnh nhi hôm nay rất quan trọng, xưa nay anh có ngồi cạnh cô trong giờ này bao giờ đâu!

Hồng Bì có vẻ sốt ruột, nhưng Lân còn mong giờ học kết thúc nhanh hơn cô nhiều. Đã biết bài giảng hôm nay quan trọng đến thế nào nhưng Lân chịu, không nghe lọt được 1 câu.

Hương thơm tỏa ra từ cô đang vương vấn quanh anh, khiến phổi anh bốc cháy...

Lúc giải lao, anh đã hẹn cô cùng đi đến buổi họp thường kì của Đoàn cuối buổi học, cô đã đồng ý.

Giờ Lân đang đếm từng giây cho buổi học kết thúc.

Buổi họp Đoàn sẽ có mặt tất cả các Bí thư... cũng đến lúc rồi.

Có lẽ Lân nên để Hồng Bì nói chuyện với bạn 1 lúc trước khi đi.

Bởi vì tin đồn rõ ràng đã lan đủ nhanh.

Chuông reo, Lân liền đi về phía sau để nói chuyện với những người bạn của anh ấy.

Ở tec cũng thu dọn sách vở.

Hồng xuất hiện ngay khi Lân vừa đi.

“Chuyện này là từ khi nào? Sao cậu có thể không nói với mình?” Hồng nói gấp.

“Chuyện gì khi nào cơ?” Ở tec không hiểu gì cả.

“Chuyện cậu cặp với Lân ấy!” Hồng nòi lớ đừ để mấy sinh viên gần đó quay sang nhìn họ. Nhưng dám cá là họ đã đóng tai lên nghe từ nãy.

“Chuyện mình... cái gì?” Ở tec hoàn toàn không biết nói gì.

“Cả trường đang đồn ầm lên...”

Hồng chưa nói dứt câu thì Lý, Bí thư lớp bên đã xuất hiện đột ngột như biến ra từ không khí, sốt sắng hỏi Ở tec.

“Có thật thế không? Có thật là cậu hẹn hò với Lân ấy không?”

Ở tec không biết nói gì, mặt cô đã đỏ lựng lên. Toàn trường ư? Đó là lí do tất cả mọi người nhìn cô... cô và Lân ư?

“Không...”

“Đừng có chối với mình đấy nhé!”

Lý nói trước khi Ở tec kịp phủ nhận.

“Huyền lớp mình nói bạn nó đã thấy cậu và Lân ở khu vui chơi hôm qua...”

“Con Lan lại thề hôm qua đã thấy 2 người đi xem phim...” Hồng nói.

Rõ ràng mọi tin đồn đều bắt đầu rằng: con bạn tớ chính mắt thấy...

“Vậy là khu vui chơi rồi rạp chiếu phim phải không?” Lý kết luận với cái gật đầu đồng ý của Hồng.

Không hề có chỗ cho Ở tec xen vào.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Sau đó anh ấy đưa cậu đi nhà hàng nào?” cả 2 cô gái đồng thanh hỏi.

“Không phải vậy” Ở tec nói khi đã đủ bình tĩnh để tiêu hóa thông tin. Cô phải phủ nhận. “Mình và Lân không...”

“Hồng Bì” Giọng anh ấy vang lên trầm ấm bên tai cô, ngắt ngang cuộc nói chuyện đang đến hồi sôi nổi. “Ta đi thôi”.

Lạy trời đất! anh lại mỉm cười khi nói thế. Lý và Hồng trao đổi với nhau cái nhìn đầy ngụ ý.

“Ừ, nhưng...” Ở tec va vấp. “Bọn mình chỉ cùng đi họp Đoàn”. Cô vội nói với 2 cô bạn gái, có 1 cảm giác là họ hoàn toàn không nghe.

Lân cầm lấy túi sách hộ cô, anh mở cửa giảng đường. Ở tec chỉ còn mỗi việc bước theo.

Sau lưng họ, Lý và Hồng đang thì thầm: “Vậy là không đi nhà hàng, nhưng chắc là 1 chỗ còn lãng mạn hơn”, “cậu có nghĩ là...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Yêu, là chết ở trong lòng một ít.

Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu?

Cho rất nhiều song nhận chẳng bao nhiêu:

Người ta phụ, hoặc thờ ơ, chẳng biết.

-Xuân Diệu-

“Hình như có tin đồn mình là bạn gái cậu”

Ởtec ngưng ngủ nói khi 2 người bước qua 1 hành lang hơi trống trải, gương mặt hoàn toàn đang ganh đua độ chín đỏ với mặt trời.

Lân đi ngay bên cạnh cô nhưng anh hoàn toàn không quay nhìn cô khi anh nói.

“Vậy sao?”

Có cái gì đó trong vẻ thân nhiên của Lân khiến cô... khó chịu.

“Như vậy không hay lắm” Cô nói.

“Tại sao? Bạn trai của em ghen ư?”

Trên đời này Lân ghét nhất là kiểu tỏ tình trong bối rối ngưng ngừng, hay những câu nói khiến người ta mất hết cả phong độ.

Cách tốt nhất là đi con đường gián tiếp. Anh không có chút hối hận nào khi tung ra tin đồn, nó nhanh chóng có hiệu quả.

Tin đồn trước, tạo ra cái cớ để đánh trực diện. Không tốn thời gian, không phải bù đầu rối tóc làm kẻ si tình gì đấy...

Lân vẫn không hề giảm tốc độ những bước chân trong khi Ởtec đã đứng lại.

“Không...” cô thốt lên, bối rối lấp bắp “ý mình là...à, chưa, mình chưa có bạn trai”.

Đó là sự thật, Ởtec chưa có bạn trai mà, phải không?

“Vậy thì cứ mặc kệ đi”. Cuối cùng, Lân cũng dừng chân, quay lại chiếu tia mắt thăm thẳm vào cô, đột ngột Ởtec ngỡ ngàng. “Em làm bạn gái của anh cũng tốt!”

Cái đó có tính là 1 lời đề nghị quen nhau không?

“Tại sao?” cô bối rối ngược đôi mắt to tròn đen láy lên nhìn anh. Một lần nữa, Lân công nhận hàng mi của cô rất đẹp, rung động như cánh bướm đập chồn.

Anh vô thức quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Tại sao ư? Cô không thể đơn giản nhận lời hay không thôi à?

“Bởi vì anh thích em”. Lân nói bằng 1 tông giọng thấp, ngữ điệu vang vang làm rung động hồn người.

Ởtec phát hiện mình đang run rẩy. Sao có thể như thế? Anh thích cô ư? Điều này cả trong giấc mơ cô cũng chưa từng mơ thấy.

Nhưng cô mơ hồ cảm thấy 1 điều gì không phải.

Cô đã hỏi lí do, vì mong chờ 1 điều gì đó mạnh mẽ hơn.

Nhưng anh đơn thuần trả lời rất đơn giản: anh thích em. Thích em như 1 cô gái, với lòng ngưỡng mộ, hay thích em như thích 1 bông hoa, 1 quyển sách... 1 vật xinh xinh nhỏ nhắn, không kèm theo chút luyến ái?

Rõ ràng là lí do sau.

“Vậy sao.” Ởtec vô thức thốt lên.

Lân đã nói dối, bằng 1 giọng hoàn toàn trầm tĩnh. Bởi vì cô yêu cầu 1 lí do, anh cho cô 1 lí do. Nhưng trong 2 giây, bộ não anh nhanh chóng làm việc. Tại sao nhỉ? Bởi vì phù hợp. Phải, anh cần bạn gái, và cô xinh đẹp, không phải gu của anh nhưng không sao, cô khá thông minh, gia thế tốt, cô phù hợp.

Nhưng lẽ dĩ nhiên đó không phải là 1 lời tỏ tình lãng mạn nên anh giữ lí do đó lại cho mình.

Và nói với cô anh thích cô.

Và cô trả lời vậy sao.

Chỉ có vậy sao!!!

Anh gần như phẫn nộ. Anh không kiêu ngạo, anh chỉ là kẻ biết lượng sức mình, và anh tin rằng, anh hoàn toàn, chắc chắn, dư sức phù hợp với cô. Vì nể gì mà cô nói vậy sao!

Cô ta có phải con cóc không?

Kẻ điềm đạm nho nhã trong anh dường như đang gặp sự cố.

Trong lúc anh đang đắm chìm trong cảm giác mới lạ, thì cô nói tiếp.

“Được”

Vòn vẹn 1 chữ. Cái phần vừa nôn nóng, giận dữ với cô trong vài giây qua đột ngột cuộn lại, vạn người biến thành 1 con quái thú, gầm lên 1 tiếng đắc thắng.

“Tốt”

Anh cũng chỉ ném lại cho cô 1 tiếng nhẹ nhàng điềm tĩnh.

Nó không phải phép lăm với cô gái vừa nhận lời làm bạn gái mình, nhưng nếu mở miệng để tìm 1 lời ngọt ngào hơn, Lân sợ mình không kìm được nụ cười đến tận mang tai. Mà như thế thì còn gì là phong độ!

Gương mặt Ô tec đỏ ửng, 1 nửa con người cô vẫn không tin được những gì đang xảy ra.

Cô đã chỉ ghen ngào thốt lên được 1 tiếng đồng ý nho nhỏ, “được” rồi ngậm chặt miệng trong sự sợ hãi bất thần.

Bằng 1 ánh mắt dịu dàng, hấp háy những tia sáng dị thường, Lân vẫn nhìn cô. Rồi anh đưa tay ra, cô ngước lên nhìn anh.

Anh bước đến cô thêm 1 bước.

“Đi nào” Anh nói bằng 1 giọng tự nhiên nhất đời. Tay anh chờ đợi.

Giọng nói của Lân vốn dĩ rất hay, đột nhiên lại thêm sự dịu dàng và trầm ấm mới mẻ khiến cho Ô tec run rẩy

Cô rụt rè khoắc lấy cánh tay đang đưa ra của anh.

Cả người cô chấn động bởi con sóng hạnh phúc đang trào qua, trái tim đập những nhịp đập cuồng nhiệt.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Sau 3 phút trong hành lang vắng lặng, Ô tec đã trở thành bạn gái Lân?

Anh bên cô là thật.

Hơi ấm tỏa ra từ người anh là thật.

Cánh tay anh mẽ khoắc tay cô là thật.

Cô ngước lên nhìn anh 1 lần nữa, đúng lúc gương mặt tuyệt đẹp đó cúi xuống nhìn cô.

Ánh mắt dịu dàng, và anh cười với cô.

Đây là 1 giấc mơ mất rồi!

Đến khi hành lang kết thúc, ra đến sân trường, Hồng Bì buông tay anh ra 1 cách khê khàng.

Lân hài lòng nhận thấy sự tiếc nuối trong hơi thở của cô.

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đan những ngón tay anh với những ngón tay thon thon của cô.

Và bằng những bước mạnh mẽ, anh dắt cô đi về phía phòng họp.

Giờ anh có thể đi đến bất kì đâu trên thế giới, với bàn tay cô đan vào tay anh.

Lần đầu tiên Lân đi đến phòng họp của Đoàn 1 mình, bước chân cô ngập ngừng nơi ngưỡng cửa.

Mi sao thế hả Lan?

Con người mạnh mẽ tự tin của mi đã đi đâu rồi?

Lân tự cốc đầu mình trong suy nghĩ. Nở 1 nụ cười tươi, cô bước vào phòng.

Mọi người đã đến gần đủ, 1 số ngước lên nhìn cô với ánh nhìn tò mò.

Không phải ngày nào cũng có 1 hoa khôi đi lấy chồng.

Lân vẫn chưa đến. Lan đáp lại những lời chào hỏi của mọi người bằng những câu nói đùa nhẹ nhàng, đi đến chỗ ngồi quen thuộc.

Từ đám cưới đến giờ Lan chỉ gặp Lân có đôi lần thoáng qua.

Hôm nay, Lân sẽ vẫn ngồi chỗ cũ, bên cạnh cô phải không?

Trái tim cô sẽ không chịu nổi nếu anh không là thế, nếu anh vẫn còn đau khổ và hận cô... Lan hi vọng sẽ có điều gì đó đến với anh, giúp anh hạnh phúc...

Cửa phòng lại mở, Lan ngẩng đầu.

Phạm Quốc Lân dẫn theo Nguyễn Dương Hồng Bì vào phòng họp.

Nguyễn Dương Hồng Bì, đó có phải là tên cô ta không? Cái tên kì cục.

Họ cùng lớp, đương nhiên có thể đến cùng nhau.

Nhưng Lân đang cầm tay cô ta phải không?

Trước đây khi cô và Lân 2 người bên nhau, rất tình cảm, nhưng khi có người thứ 3, đến nắm tay Lân cũng giữ kẽ.

Phép lịch sự giữa trường đại học, họ chỉ đi song song bên nhau chứ không cầm tay. Song song bên nhau nhưng ai cũng biết họ là 1 đôi trời sinh.

Còn cô gái kia? Lan đau buồn hồi tưởng.

Ngày đầu tiên của học kì thứ nhất, nghe trong lớp Lân có 1 mỹ nhân sắc nước hương trời, Lan đã chạy sang thám thính ngay.

Tuy không phải là dạng người đẹp mà Lân thích, nhưng cũng không thể xem thường.

Lân lập tức “cảnh cáo” Lân bằng 1 giọng nũng nịu nửa đùa nửa thật, lập tức nhận được 1 cái lườm yêu của anh “Mèo con, đừng ăn nói lung tung...”, rồi anh cốc vào đầu cô 1 cái, rồi hôn lên chỗ anh vừa...

Dấu sao thì đó không phải dạng của Lân phải không?

Có phải anh đã say trong hôn lễ của cô không?

Anh hẹn hò với con nhỏ gầy gò đó à?

Khi Lân bước vào phòng, đang đan tay với 1 cô gái khác, mọi người trong phòng, ai nấy không ai bảo ai đều quay sang nhìn họ rồi nhìn nét mặt Yến Lan.

Nở nụ cười gượng gạo, Lan gật đầu chào Lân.

Anh mỉm cười đáp lại 1 cách tự nhiên.

Nụ cười đó khiến Lan tái mặt.

Không có chút hối hận, gượng gạo, ngại ngùng hay thậm chí đắc thắng, cũng như lạnh nhạt trong nụ cười đó. Nó bình thường như bạn chào bạn.

Nhìn gương mặt lạnh tanh của Lan, Ô tec thót người, lập tức gỡ tay mình ra khỏi tay Lân, định tìm về chỗ ngồi quen thuộc.

Nhưng Lân nắm lấy cánh tay Ô tec, dịu dàng dắt cô tới ngồi bên cạnh anh, ngay bên Lan.

Ô tec đi theo, cùng lúc thắc mắc liệu cô có thể từ chối anh điều gì không.

Nhìn gương mặt điềm tĩnh của Lân và sự sùng sốt của những người trong phòng (cả gương mặt tái của Lan), 1 suy nghĩ len vào hạnh phúc của cô như 1 giải mây u ám giữa trời quang. Tim cô trùng xuống.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh gãi của Lan và nét mặt thoáng buồn của Hồng Bì, Lân cho rằng mình khá là có lỗi, anh lấy nước cho Hồng Bì, nắm lấy tay cô dưới học bàn, chỉ mỉm cười buông ra khi cô năn nỉ anh để cô ghi chép.

Buổi họp đó dĩ nhiên là anh chẳng ghi chép được cái quái gì hết. Nhưng Phạm Quốc Lân cảm thấy anh hoàn toàn hài lòng với cuộc đời mình.

Cuối buổi họp, anh bảo Ô tec để anh chở về. Hiển nhiên cô chẳng thể từ chối.

Trên đường về, vòng tay cô ôm lấy hông anh rất rụt rè, Lân vui vẻ dự tính trong lòng về việc đưa cô đi chơi. Chủ nhật tuần này anh có cuộc họp với câu lạc bộ. Tuần sau sẽ đi vậy, anh quyết định.

Lân thậm chí không cần hỏi ý cô.

Vì 1 lí do nào đó, anh biết cô sẽ đồng ý với quyết định của mình, không nũng nịu, không kiêu cách.

Sáng mai anh cũng sẽ sang đón cô đi học.

Anh tiếp tục tự quyết định.

Anh chở cô qua những con đường tràn cánh phượng bay của thành phố.

Hiếm hoi lắm ở xứ này mới có 1 buổi chiều thu mang sắc vàng như vậy.

Gió thổi nhẹ nhẹ rung rinh cành lá, lay cả hồn người.

Khi họ dừng lại, Lân nói ý của mình.

Nhưng khi đề nghị việc đưa đón cô đi học, Hồng Bì từ chối.

Lý do là ngược đường đi của anh.

Khi Lân khẳng khái bảo không vấn đề, cô vẫn lắc đầu từ chối.

Vẫn còn sợ làm phiền anh ư? Lân mỉm cười chịu mến với cô, 1 cô gái ngoan.

Cuộc đời mwois dễ dàng trở lại trật tự làm sao. Lân luôn chọn đúng người (trừ 1 sai lầm kéo dài 5 năm). Nguyễn Dương Hồng Bì là 1 lựa chọn như vậy.

Lân nắm lấy bàn tay mảnh mai của cô, giấu nó trong giấy lát.

Trước cổng nhà cô.

Buổi chiều ngưng lại trong 1 hơi thở của cô thiếu nữ dưới tán cây phượng đang tung bay lá vàng.

Anh đặt môi mình lên tay cô, chính ở chỗ đeo nhẫn.

Ai đã nói rằng đó là nơi duy nhất trên tay có dây thần kinh nối trực tiếp với hệ thần kinh TW nhỉ.

Môi anh nóng bỏng trên tay cô, rồi anh ngẩng đầu, ánh mắt hấp háy 1 nụ cười.

Anh thưởng thức gương mặt đỏ ửng của cô, như 1 người sành rượu không vội nếm mà chỉ hưởng thụ màu sắc và hương thơm của rượu.

Rất ngọt ngào.

Anh nói tạm biệt.

Và hẹn gặp lại.

Và ra về.

Đề lại cô với đầu óc quay cuồng trần động.

Ởtec đứng dựa vào gốc cây.

Những cánh phượng vàng rực tung bay trước mặt cô với 1 vũ điệu xao xuyến.

Cô nhắm mắt, lắng nghe trái tim mình loạn nhịp.

Cô phải làm chủ lại nhịp tim của mình trước khi bước vào trong nhà, nhưng phải là rất lâu, rất lâu sau đó.

Như để cho trọn vẹn, không gian bỗng vang lên tiếng vĩ cầm xao xuyến của Love me tender.

Lí trí nói rằng, đó là lí trí nói rằng Clio đang học đàn, nhưng con tim búong bình của Ởtec khẳng khẳng đó là những thiên sứ đang dạo đàn từ trên những tầng mây cao.

Mối chi là khúc dạo đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Đó chắc hẳn chỉ là 1 giấc mơ.

Ở tec đã nghĩ vậy khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, cảm thấy đầu óc mình lang thang trên 1 tầng mây quá cao. Một giấc mơ đẹp, quá đẹp.

Mỉm cười 1 mình, cô liếc nhìn đồng hồ, 6h30.

6h30?

Đêm qua Ở tec đương nhiên trần trọc không ngủ được, nhưng cô không ngờ mình dậy trễ đến vậy.

Có thể nói lần đầu tiên kể từ thời mẫu giáo, cô dậy sau 6h.

Tại sao không ai đánh thức cô nhỉ?

Ở tec cuống lên, ra khỏi giường, làm vệ sinh, chọn và mặc quần áo và có mặt ở phòng ăn đúng lúc máy đưa sinh 3 vừa đi ra, cặp sách trên vai chuẩn bị đến trường.

Trong bếp chỉ còn Tali, Clio và Cal.

“Hôm nay chị dậy trễ quá, chị Ở tec” Tali nhận xét.

“Chị thức khuya” Ở tec nói, tránh cái nhìn ngạc nhiên của Clio. “Em xin lỗi, chị Cal”

“Không sao” Cal đáp, không hề rời mắt khỏi nồi cháo đang nấu.

Nồi cháo dành cho Ura, nó đang bị cầm.

“Mau ăn sáng kéo trễ học, phần của em trên bàn ấy”.

“Vâng”. Ở tec nói và ngồi vào chỗ của mình.

“Poli lại để quên khăn quàng rồi”, Tali nói, “nó sẽ quay lại trong 30 giây nữa”.

“hoặc chị Poli, hoặc chị Tec, hoặc chị Era”. Clio nói, bênh vực Poli, Tali luôn thích chọc Poli.

Mà thực ra, Tali luôn muốn chọc tất cả mọi người.

“Poli”

Tali khẳng định.

Đúng lúc đó, Tec chạy vào.

Tali nhướn mày.

“Poli để quên khăn quàng” Tec thông báo.

Nụ cười đang đậu trên môi Clio chuyển thẳng sang chỗ chị gái của nó với 1 tốc độ ánh sáng.

“Có 1 anh chàng rất đẹp trai đứng ở đầu hẻm...”, Tec nói, với tay lấy chiếc khăn quàng, “và nhìn về phía nhà chúng ta...”

“Em phải đi...” Ở tec nói, bật dậy khỏi ghế để rồi áp ứng “...đi học”

“Tất nhiên chị phải đi học” Tali nói, nhìn phần cơm chiên mới ăn được mấy miếng của Ở tec đầy nghi ngờ.

Ở tec đem phần cơm vào bồn rửa, vơ lấy balo và nhanh nhẹn biến khỏi bếp.

Mất bao nhiêu thời gian để Tali chấp nổi sự kiện và bắt đầu nhận ra sự thật? “3 giây”. Ở tec nghĩ.

Không có 1 bí mật nào tồn tại được dưới mái nhà này quá 3 giây.

Và rồi cuộc tại sao 1 sinh viên đã qua tuổi trưởng thành phải sợ cô em gái 17 tuổi phát hiện ra mình có bạn trai?

Bởi vì đó là Tali.

Ở tec dừng lại 1 giây trước tấm gương lớn ở hành lang.

Lúc còn nhỏ, mẹ thường bảo Ở tec hợp với màu cánh sen, nó tôn thêm nước da trắng đặc biệt của cô.

Mái tóc dài như 1 thác nước đen huyền chảy trên vai cô.

Ở tec phát hiện mình lại cần môi vì lo lắng, điều đó vô tình khiến môi cô trở lên đỏ như quả anh đào chín mọng.

Cô gái trong gương nhìn cô lạ lùng.

Đây là 1 Ở tec khác, thực sự ...xinh đẹp và hạnh phúc.

Nếu có Mel ở đây, em ấy có thể bảo trông cô như 1 nàng công chúa.

Phải không?

Hít 1 hơi thở sâu. Ở tec bước ra cửa.

Hồng Bì mặc áo màu cánh sen.

Mái tóc đẹp ít khi được thả tự do của cô được buông trên vai óng ả.

Trong ánh nắng của buổi sớm mai, trông cô chẳng khác 1 thiên thần, Lân hài lòng nhận thấy cô đẹp đến mức nào.

Anh nở nụ cười ngọt ngào nhất của mình, vui vẻ ngắm cô ngượng ngùng.

Khi cô tới gần, anh nhận thấy từng đường nét trên khuôn mặt gầy của cô.

Kể cả đôi môi đỏ mọng.

Lân phải kiềm mình quay sang hướng khác, lòng bỗng dậy lên thôi thúc muốn nếm vị của môi cô.

“Lân, chào buổi sáng”. Cô ngượng ngùng nói khi thấy anh không nói gì.

Lân bỗng nhớ đến 1 cuộc chuyện trò khác của họ cũng khởi đầu như vậy cách đây không lâu.

Có phải chính anh từng kéo cô lên chiếc giường trong phòng ngủ của mình không?

Chính anh, Quốc Lân đã làm thế với thiên thần ngoan ngoãn này không?

Kẻ đứng đắn trong anh sụp đổ.

Quý tha ma bắt, anh bắt gặp mình lại khao khát làm cái việc xấu xa ấy thêm 1 lần nữa.

“Chào buổi sáng”. Anh nói, thậm chí khó chịu với chính sự ngọt ngào trong giọng nói của mình.

Quyến rũ cô, anh rõ ràng đang quyến rũ cô.

Anh chưa từng làm thế với bất kì phụ nữ nào.

Cái quái quỷ gì đang xảy ra khi anh đột nhiên thích ngắm cô gái này đỏ mặt đến thế?

Họ im lặng suốt trên đường đi.

Cô vì bẽn lẽn và vì tính ít nói sẵn có.

Anh vì đang lang thang trong suy nghĩ.

Anh không thích dạng con gái hiền thực ư đồ mặt, anh thích những thiếu nữ sôi nổi, mãnh liệt, năng động như Lan.

Lan, anh cay đắng gạt cái tên đó ra khỏi đầu.

Vậy sao anh lại muốn Hồng Bì làm bạn gái anh.

Lân biết thừa cô là người con gái nhu mì.

Tại sao ư? Bởi vì cô thật xinh đẹp, khi cô cười anh cảm thấy tim mình cũng rộn ràng, khi cô đỏ mặt anh tưởng có thể nuốt chừng cô như hồng thạch lựu chín đỏ.

Rất rực rỡ.

Cô ít nói, nhưng giọng nói nhỏ nhỏ dịu dàng gọi tên anh khiến Lân thấy vui vui.

Khi bên cạnh cô, anh mới chỉ để ý bên cạnh cô 1 thời gian, ngồi bên cô anh cảm thấy bình yên.

Phải, cảm giác như thế giới chọn vẹn, an toàn, hạnh phúc, ấm áp... Anh đang nói cái quái gì ấy nhỉ?

Lân phát hiện mình đang lan man như 1 ông già. Có phải không, anh đang già đi ở tuổi 22?

Chịu thua những suy nghĩ rối rắm lộn xộn, Lân quyết định rằng bắt tay vào 1 cuộc phẫu thuật hẹp van tim còn dễ hơn là tiếp tục suy nghĩ.

Anh quyết định hoãn việc tìm hiểu nguyên nhân, hành động của bản thân anh lại vô thời hạn.

Đến trường, trong khi Lân đi gửi xe thì Hồng Bì phải đứng đợi trước cổng trường.

Anh mỉm cười lễ phép chào người ghi số xe.

Bà ấy bỏ mặc 1 hàng người sắp hàng trước anh và đi đến ghi số cho anh.

Không nói cũng biết hàng dài người đứng đợi đang nhìn cảnh đó với 1 biểu hiện bức xúc cao độ.

Cầm lấy tấm số xe mà không buồn liếc lại lũ người không biết giá trị của 1 lời chào lịch sự đó, anh rảo bước tới chỗ thiên thần đang đợi.

Hồng Bì không đứng 1 mình.

Lân nhận ngay ra kẻ đang đứng cạnh cô ấy. Thằng ngốc thủ khoa ngành khám răng.

Hắn ta chỉ coa ngang Hồng Bì, làm thế nào cô ấy có thể đi giày cao gót khi hẹn hò với anh ta? Lân khó chịu nhận thấy đến lượt kẻ lịch sự trong anh đỏ nhàu.

Hồng Bì đứng quay lưng về phía anh nên Lân không thể thấy biểu hiện trên mặt cô, nhưng anh có thể thấy bờ vai gầy của cô run rẩy. Hắn nói gì với cô? Lân đột ngột thấy mình giận dữ.

Anh đi đến từ phía sau, Huân không hề để ý thấy anh. Nhưng Lân nghe rõ những gì anh ta đang nói.

“Người ta nói em đã... em làm bạn gái của Lân?”

“Vâng” Ởtec bối rối.

“Hắn ta là bạn trai của em?” giọng Huân cao lên trong 1 âm vực đau đớn.

“Tôi nghĩ 2 câu đó đồng nghĩa” Ởtec giật mình khi nghe thấy giọng nói của Lân.

Anh đi đến bên cô, nhướn miệng cười với cả 2 người.

Nhưng Huân vẫn nhìn cô như muốn hỏi “Vậy thì anh là ai?”

Nếu anh ấy hỏi thế, Ởtec sẽ phát khóc mất.

Nhưng Lân đã đến bên, anh nắm lấy tay cô, bàn tay rất ấm.

Anh vừa cười, vừa chào Huân rất tự nhiên.

Huân không đáp lại, anh chỉ liếc nhìn Lân rồi quay lưng bỏ đi.

Lân cũng cầm tay cô rồi đi thẳng về phía giảng đường.

“Huân luôn đối xử tốt với em”. Cô nói khi 2 người đi vào hành lang, cảm thấy 1 nhu cầu giải thích. Dù cũng chẳng giúp mọi chuyện rành mạch hơn.

Và em từng hẹn hò với anh ta 1 lần. Lân nghĩ. Có thể 2 lần, hay hơn, làm sao anh biết được?

“Anh biết” Anh đáp đơn giản, đoạn nói thêm, mỉm cười độ lượng với cô “Nhưng e chưa phải bạn gái của anh ta phải không nào?”

Hay ít nhất là cô từng nói cô chưa từng có bạn trai, phải không?

“Vâng”

Lân không ngăn mình nhoen miệng cười.

“Và giờ em là bạn gái của anh”

Lân nói với cô bằng 1 giọng dịu dàng.

“Và anh là bạn trai của em”. Hồng Bì nói nhỏ, khề khằng đến độ anh không chắc có phải cô nói với anh hay không, hay chỉ thì thầm với chính mình.

“Chính xác” anh nói.

Cô ngước lên nhìn anh. Mắt anh bắt được mắt cô, cầm tù nó.

Anh đưa 1 ngón tay lên, nhẹ nhàng gỡ những sợi tóc vương trên mặt cô.

Gò má Hồng Bì lập tức ửng hồng. Lân thích cái ý tưởng có thể xóa sạch những suy nghĩ không vui, xóa gĩa Huân lùn tịt đó khỏi cô chỉ bằng 1 hàng động như vậy.

Đôi môi cô mới mới gọi làm sao, màu phớt hồng.

Lân khề cúi xuống.

Hơi thở run rẩy của Hồng Bì kích thích Lân nhiều hơn anh có thể lường được.

Môi họ chỉ còn cách nhau 1 hơi thở.

Chuông reo.

Đúng giờ thật. Lân mỉm cười. Nụ hôn trượt lên thành 1 cái mi nhẹ nhàng lên gò má đỏ ửng của cô.

Hồng Bì rên lên khe khẽ.

Giống như trì hoãn giờ thưởng thức 1 ly rượu quý.

“Đi thôi” Lân nói bằng 1 giọng khàn đục chẳng giống nàh chút nào.

Xét cho cùng, anh vẫn chưa điều hòa được hơi thở của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đời còn đẹp thì cứ nên vui...

Anh và cô tới trước cửa lớp thì nhìn thấy Tín.

Thấy 2 người xuất hiện bên nhau, Tín cười toe.

Anh chnagf thông tấn xã tiến đến, đưa tay ra.

“Chào em dâu, tớ là Tín. Chào mừng gia nhập...”

“Chào cậu, Tín.”

Hồng Bì ngượng ngùng nói lời chào, đưa tay cho Tín. Anh nắm lấy bàn tay đó đưa lên. . .

Bốp.

Trước khi môi Tín kịp chạm vào tay Hồng Bì, cậu ta đã lãnh nguyên 1 “vật thể lạ” vào mặt.

“Chào cậu, người anh em.” Lân vừa cười đầy gian xảo, vừa nói, không chút hối hận khi đập nguyên cuốn giáo trình vào mặt người anh em đó.

“Vi lòng thương yêu con người”, Tín xoa cái mũi như thể đau đớn cực độ, thốt lên, “mình phải cảnh báo cậu, Hồng Bì, vì cậu đang gắn đời với định nghĩa sống của tính gia trưởng kèm theo thói bạo lực...”

“Vi lòng thương yêu con người”, Lân cũng nói, nửa như đùa, nửa như thật “tớ cảnh báo cậu hãy ngậm mồm lại và biến về chỗ của mình trước khi đập mũi nhé”

Hồng Bì bật cười khúc khích.

Tín thì cười lớn, vang cả hành lang.

Cậu ta cũng như Lân, vốn quen không cần để ý người xung quanh có đang nhìn họ hay không.

Bởi vì chỉ cần xuất hiện ở nơi công cộng thì việc nổi bật và bị để ý là điều tất yếu với “sao”

Nói vài câu nhận xét về tiếng cười của Tín và tiếng của những con. . .tinh tinh, Lân mở cửa cho Hồng Bì.

Họ bước vào lớp học.

Khỏi nói cũng biết số lượng ánh nhìn về phía họ.

Nắm lấy tay Hồng Bì khi thấy cô hốt nhiên im lặng, Lân đưa cô tới chỗ ngồi.

Khuôn mặt Hồng Bì không biểu hiện gì đặc biệt, nỗi ngượng ngùng của cô được dấu diếm khá tốt.

Nhưng Lân nhận ra sự tự nhiên bình thản này là do cô dựng lên.

Bỗng nhiên anh cảm thấy mình hiểu cô như thể đã quen cô rất lâu, rất lâu rồi.

Hồng Bì mỉm cười trước vẻ mặt quan sát của anh.

“Sao thế anh?”

Cô nói, giọng cô thật hay, Lân tự hỏi khi cô hát thì như thế nào?

“Đừng quan tâm nhé, rồi mọi người sẽ quen thôi” Lân nói nhỏ “Bí quyết là hãy cứ tự nhiên như chính bản thân mình thôi, quên họ đang nhìn em và rồi họ cũng chán quan sát thôi”

Rất đơn giản, Lân nghĩ, bởi vì cô sinh ra đã có dáng vẻ của công chúa.

Chẳng cần cô phải dữ dằn thì họ cũng sớm nhận ra cô đang ở đúng vị trí của mình.

Cô xứng đáng với sự ngưỡng mộ.

Anh sẽ đem đến sự ngưỡng mộ đó cho cô.

Người ta sẽ chán quan sát ư? Rõ ràng Lân chẳng biết gì về những kẻ quan sát, Ở tec cười.

Cô biết thế nào là sự ngưỡng mộ và tò mò của số đông, dù cô không thực sự là 1 trong số đó (cô cũng đã lược quan sát anh, chỉ là không bộc lộ điều đó thôi).

Nhưng Ở tec không quen điệu đà hay kiêu cách, nên cô không định sẽ hành động khác biệt đi.

Cô không may mắn có suy nghĩ mình đã trở thành nữ hoàng hay cái gì tương tự.

Chỉ là từ nay cô sẽ ở bên cạnh Lân, anh là bạn trai của cô.

Vậy nên cô cười với anh và trả lời cô sẽ không quan tâm.

“Không thể chờ người ta không để ý đến các cậu đâu” Tín phản đối ngay lời của Lân “hãy cứ vui vì đời ta đang đẹp chứ”

Vừa nói, anh chàng vừa lờ ra 1 cái máy quay, loay hoay lấy góc độ, giả vờ phỏng vấn cô.

“Xin bạn phát biểu vài lời với nhiều người hâm mộ, bạn đã là thế nào hạ gục được anh chàng cứng đầu khó chịu nhất Việt Nam trong 1 thời gian kỉ lục?”

Hồng Bì cười còn Lân cố tóm lấy cái máy quay.

“Từ từ nào anh bạn” Tín né “Thôi thì cậu trước nhé, làm thế nào 2 bạn lại đến với nhau?”

Nhà quay film phải nhảy bật ra sau để tránh 1 cú bắt của người đang được phỏng vấn.

“Anh đã tỏ tình bằng mấy trăm bông hồng, anh chàng no.1?”

“Nếu cậu không cắt cái máy ấy đi”, cuối cùng Lân đe dọa, nhưng anh vừa cười vừa nói lên e rằng không mấy sức nặng trong mấy lời nói đó, “và biến về chỗ của mình thì tớ có thể tiên đoán luôn cái xương sườn nào của cậu sẽ “vô tình” bị gãy trong trận boxing tới...”

“Blackmail? Trời ạ, con đã hiểu thế nào là tọng sắc khinh bạn, chỗ của tớ không phải là ngay bên cạnh cậu chắc. Cậu đá twos ra đường ư? Hồng Bì?”

Tín làm vẻ thảm thương đưa mắt cầu cứu Hồng Bì, người này giờ vẫn quan sát Lân và Tín chọc nhau.

“Cậu có thể ngồi bên cạnh tớ?” Hồng Bì nói.

“Cậu chẳng khác nào mẹ Tereda. Tớ sẽ bảo vệ cậu khỏi bàn tay Lucifer..”

Tín xen vào ngồi giữa Lân và cô.

“Không phải bên này” Lân nói, đẩy Tín ngồi vào đầu bàn phía bên anh.

Buổi học hôm đó, Ô tec cười không biết bao nhiêu lần khi nghe những câu công kích lẫn nhau nho nhỏ giữa 2 người.

Tín bước theo cô và Lân ra đến tận nhà xe.

“Cậu ta là 1 tên ngốc kiêu căng, phải không Bì Bì?”

“Tớ không ngốc và có quyền kiêu căng bởi vì cậu đứng dưới tớ trong mọi kì thi và...”

“Trừ tin học và boxing...”

“...và hãy thôi gọi cô ấy là Bì Bì ngay lập tức!”

“Cô ấy đâu có phiền, phải không Bì Bì?”

“2 người giống như trẻ con ấy” Ô tec nhận xét nho nhỏ, từ chối làm trọng tài.

“Cậu ta không thể nghĩ ra cái tên hay như vậy nên ghen tị với tớ ấy mà!” Tín phẩy tay.

Lân cốc vào đầu cậu bạn 1 cú khá đau.

“Mau đến phòng máy và chúi mũi vào đó đi” Lân đuổi.

“Chào cậu nhé, Bì Bì” Tín nói, cầm lấy tay Ô tec, đặt 1 nụ hôn phớt rồi biến mất ở ngã rẽ trước khi Lân kịp đe dọa gì về vấn đề xương xẩu của anh chàng.

“Cậu ta rất ngốc nghếch” Lân nói.

“2 người thân nhau quá” Đó là những gì cô nói.

Lân nhún vai.

“Cậu ấy luôn làm mọi chuyện náo loạn. Nhưng tất cả là vì anh” Lân cười khi nói đến đây.

Hắn nah đang nhớ đến 1 kỉ ức nào đó.

“Vui thật. Nhà em toàn là con gái. Không biết có anh em trai thì sẽ như thế nào?”

Lân liền hỏi Ô tec về gia đình cô.

Họ vừa đi vừa nói chuyện.

Từ từ, từ từ...

Từng bước, từng bước...

Phàm chuyện gì cũng có thời gian và trình tự, đó là nguyên tắc của Lân.

Tối hôm đó, trong 1 cuộc điện thoại giữa 2 người anh em, bỗng nhiên 1 trong 2 nói.

“Không có hoa hồng?”

“Không!”

“Kém thật đấy Hoàng tử! cậu có biết 50% sinh viên tin rằng cậu đã tỏ tình với nửa triệu bông hồng và 1 tá nến không?”

“Không hoa hồng, không nến, không rượu. Hoàn toàn bình thường thôi!”

“Không có cả bong bóng? Tớ cứ tưởng cậu phải giàn trận rườm rà ghê lắm cơ!”

“Đó không phải tính cách của tớ. Tớ chỉ hỏi...”

“Và cô ấy đồng ý? Không là cao? Lạ nhỉ!”

“Cô ấy phải thế chắc, tớ cũng không thích kiểu cách”

“Cô ấy tốt đấy người anh em ạ. Đã lâu rồi mình mới thấy cậu lại như thế. Chắc là từ thời cấp 3...”

“Tớ làm sao nào?”

“Cậu tự nhiên như thế! Không đạo mạo, kiểu cách... nữa, nhiều lúc cậu không biết chứ cậu tỏ ra trưởng thành đến độ tớ muốn đắm vào cái mồm tự nhủ của cậu cho cái mặt phốt đời đồ roi ra...”

“Không tệ thế chứ?”

“Ha ha...”

“Hôm nay cậu uống nhầm thuốc phải không, sáng nay cậu nhốn nháo như hề ấy...”

“Cậu hơn gì tớ mà lên giọng” Tín nói “Hãy thừa nhận mình cũng là người chứ đừng đạo mạo như Thánh mãi thế, Ổn lắm...”

“...”

“Mà tớ phải chọc cười cho công chúa của cậu chứ không thì cô ấy sẽ phải căng thẳng... cậu không thấy mấy nàng công chúa hội Attila trường mình nhìn Bi Bi với ánh mắt hình viên đạn à...”

“Đã bảo thôi cái kiểu gọi ấy đi rồi mà...”

“Cậu quên Lan rồi à?” Tín đột ngột hỏi.

“Cậu nghĩ sao?”

“Tớ hi vọng cậu không dùng cô ấy làm thế mạng”

“Quý tha mà bắt cậu cũng nói tớ thế à?”

“Tớ không biết cậu có ý gì không khi đưa cô ấy đi gặp Lan hôm qua, nghe bảo cô ấy khóc dữ lắm...”

“Cô nào khóc?”

“Lan chứ ài!” giọng thông tấn xã hết kiên nhẫn.

“Lan rất kiêu ngạo, chẳng khóc bao giờ đâu. Với lại cũng là trùng hợp thôi...”

“Huhm, tớ tin cậu, anh em”.

“...”

Cái nhún vai của Lâm Tín chẳng thể nào nhìn thấy.

“Cậu yêu cô ấy chứ?”

“Ài?”

“Bạn gái cậu?”

“Cô nào?”

“Không buồn cười tí nào”

“Cả cậu cũng cho là quá nhanh phải không?”

“Tớ không biết. Nhưng chẳng bao giờ là nhanh hay chậm để nói đến tình yêu cả”

“Cậu cũng nhanh kiếm 1 nàng mà đèo đi đèo về đi thôi, sắp thành thi sĩ rồi”

“Tớ mới kết hôn hôm qua”

“Trên Võ lâm truyền kì?”

“Quý tha mà nết cậu đi. Một cô Nga Mi rất được.”

Lâm cười lớn. Nhưng điệu cười của anh là 1 cái gì đó thuộc về âm thanh chứ không thể tìm thấy chứng thực trong đáy mắt.

Anh có lợi dụng Hồng Bì chăng? Lựa chọn thời điểm sắp gặp Lan trong cơn mất hiểu kì của toàn thể để đưa Hồng Bì ra làm lá chắn cho kiêu hãnh của anh? Không! Lâm khó chịu với chính mình, bức bối kết tội bản thân quá nhiều chuyện.

Anh không có ý định làm tổn thương cô gái mỏng manh đó.

Anh cần cô, là sự thực, nhưng anh không bao giờ vì thế mà làm Hồng Bì buồn.

Lan đã khóc?

Trên tất cả, Lâm không hỏi hận.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đã yêu thì xin đừng trì hoãn,

Kẻ trì hoãn thì không biết mình đang yêu.

Tin Phạm Quốc Lâm cập với hoa khôi ngành Y đã trở thành 1 cơn sốt, cụm danh từ chàng-Hoàng-tử-bị-người-yêu-bỏ-roi-để-đi-lấy-chồng đã hoàn toàn bị nhấn chìm bởi sự tò mò về cặp đôi mới này.

Hoàn hảo, đó là từ người ta dùng để nói về họ.

Bởi vì chưa bao giờ người ta thấy Hoàng tử ngành Y, chàng-số-1 theo cách gọi của thông-tấn-xã lại tỏa sáng như vậy.

Nhưng Lâm phát hiện anh không còn thấy quan tâm đến những tin đồn ấy nữa, bởi vì việc ở bên Hồng Bì đem lại cho cuộc sống của anh 1 cảm giác mới, hoàn toàn hài lòng.

Ởtec cảm thấy thế giới bỗng chốc đổi khác, Lâm xuất hiện trong suy nghĩ đầu tiên của cô khi mở mắt thức dậy, là giấc mơ của cô mỗi khi đêm về.

Ở bên anh, Ởtec nhận ra con người anh thực sự, 1 con người cô chưa từng biết đến.

Có 1 cái gì đó khi anh cười với mọi người, cô có thể nhận ra sự tĩnh lặng trong đáy mắt anh, đó không phải là niềm vui thực sự.

Có sự lạnh giá trong trái tim của con người ân cần từ tế ấy, mà cô không thể hiểu được.

Nhưng khi anh nhìn cô, thỉnh thoảng trong đôi mắt anh lại lấp lánh 1 nụ cười khó hiểu.

Anh càng ngày càng chiếm giữ trái tim cô chắc chắn hơn, hoàn toàn sở hữu nó.

Khi anh cười, là nụ cười lấp lánh trong mắt chứ không phải là cái nhếch môi thân thiện thường khi.

Khi anh nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, khi anh thì thầm nho nhỏ bên vành tai cô, Otec hoàn toàn không giữ được trái tim mình ngưng náo loạn trong lồng ngực.

Cô yêu anh, yêu anh mất rồi.

Nhưng cô hoảng sợ cảm giác 1 đám mây đen vẫn rình rập hạnh phúc của mình.

Lân hoàn toàn không biết bạn gái mới của anh vẫn thỉnh thoảng tìm thấy những vật dụng mang dấu ấn của Lan trong nhà anh, những vật quá tự nhiên mà Lân không hề để ý đến.

Một lần, vô tình cô bắt gặp kẹp giữa những lần lựa bọc của chiếc đèn ngủ của anh, 1 mẫu giấy đầy những chữ viết tay bay bướm của 1 thiếu nữ.

Quốc Lân & Yến Lan, Lân & Lan...

Những chữ lòng vẫn dùng trong thiệp cưới.

Otec đã bật cười khi nhìn thấy mảnh giấy đó. Cô làm gì đây, gỡ nó ra và vứt đi ư?

Nụ hôn đầu của họ là vào đêm Giáng Sinh.

Đúng đêm đó là ca trực của Lân.

Thắng đã chịu đổi ca trực với Lân để 2 người có thể đi chơi với nhau.

Phen này, Lân nợ khá nặng, đêm Giáng Sinh thông thường ca trực khá bận.

Giáng Sinh năm đó lạnh khác thường đối với 1 thành phố nhiệt đới.

Chỉ có những trai thanh gái lịch là vẫn bất chấp cái giá rét để ra ngoài trong đêm rục rờ.

Tùng đôi, tùng đôi đi trên đường say đắm trong bài ca hạnh phúc của riêng mình.

Lân đã hẹn đợi Otec ở đầu con đường dẫn tới tòa giáo đường nguy nga của thành phố.

Hai người sánh vai bước bên nhau.

Trời quá lạnh, Lân buộc Hồng Bì phải bám chắc lấy cánh tay của anh.

Sắc đỏ đáng yêu lại tràn trên khuôn mặt cô.

Lân quàng chiếc khăn do Hồng Bì tự tay đan tặng, đưa cô đi chơi.

Chiếc khăn đan rất khéo, nhìn thế nào cũng không giống khăn tự đan, từng mũi đều rất đều đặn.

Con gái thường nói, đan khăn để trói buộc chàng cả đời, nhưng Lân không nghĩ là Hồng Bì có ý đó.

Cô rất khéo tay, đan chiếc khăn trong 1 thời gian ngắn đã xong để kịp tặng Lân làm quà Giáng Sinh.

Lân cũng tặng cho cô 1 chiếc khăn quàng màu ngà bằng lụa, hoa văn chìm rất sang trọng, thầm nhớ lại chiếc khăn anh xé của cô trong buổi đầu...

Họ đi qua những tòa giáo đường lộng lẫy, chen trong những dòng người đi xem hội đông đúc, đi qua những con phố rục rờ.

Màn đêm của thành phố huyền ảo 1 cách khác thường, những đèn treo lấp lánh đủ màu sắc từ những bậc cửa nhà giáo dân, những cửa hàng...

Lấp lánh, lấp lánh...

Hồng Bì rên lên khe khẽ khi nhìn 1 cây thông xếp bằng hàng triệu cánh hạc và phủ đèn rục rờ.

Ánh mắt cô lộ rõ niềm vui như trẻ thơ.

Lân ngấm nhìn cô, ánh đèn tỏa ra từ sau lưng Hồng Bì, làm cô như tỏa sáng.

Lân nhớ lại so sánh của mình về cô, như 1 nàng thiên sứ, công chúa...

Bỗng nhiên anh muốn hôn cô. Tại sao không?

Lân cũng đã trì hoãn việc thưởng thức thứ rượu vang ấy khá lâu. Một kì công xứng đáng được hưởng huân chương, theo thứ tự đánh giá của anh.

Anh thường khẽ hôn lên gò má cô, lên mái tóc đẹp của cô. Nhưng anh gần như trốn tránh đôi môi đó.

Tự anh còn không nhận ra mình muốn trốn tránh nó.

Anh chỉ cho rằng bản thân mình đang chờ đợi.

Giống như chờ đến 1 thời khắc hoàn hảo.

Hoàn hảo, anh quyết định, là nguyên nhân của sự trì hoãn ấy mà thôi.

Sự thật là Lân không biết rằng, anh sợ hãi, anh sợ phải cảm thấy 1 cái gì đó mà anh không muốn hiểu, phải tìm ra cái lí do anh muốn ở bên cô.

Lân tiến đến bên người con gái đó, vòng tay ôm lấy eo cô, buộc cô phải ngừng sự chú ý đến cây thông đó, mà nhìn vào mắt anh.

Lân sửa lại 1 vài cọng tóc vương trên trán cô, tay anh vuốt dọc theo đôi má hồng.

Rồi luồn vào tóc cô, khẽ đặt lên gáy cô...

Hồng Bì e lệ nhìn anh, đôi môi chúm chím gọi mở.

“Hồng Bì”. Anh khẽ gọi tên cô, cúi đầu xuống để mắt mình ngang tầm với mắt cô.

Họ như ném được cả hơi thở của đôi phương.

Nhưng anh vẫn chỉ nhìn vào mắt cô, môi họ đã ở rất gần.

Một màn mưa tuyết nhân tạo rơi xuống.

Xung quanh họ vang lên những tiếng nói hoan hỉ.

Âm thanh ấy đánh thức cô.

Anh ấy lại như thế.

Như mỗi lần anh bên cô, có 1 cái gì đó trong anh ngăn cách họ.

Anh sẽ không thừa nhận, nhưng anh đang ngập ngừng.

Cô tự hỏi khi anh bên Lan có như thế không?

Ngốc quá, cô tự nói với mình, lại đi ganh tị với quá khứ.

Ganh tị không phải là tính cách của cô, cô không thể làm tốt được.

“Sắp đến nửa đêm rồi” Hồng Bì nói, cô lại mỉm cười rồi quay người để thoát khỏi vòng tay anh.

Lân thờ dài, anh vừa để mắt cơ hội.

Anh vẫn vòng tay quanh hông cô, tay kia anh khẽ gạt những bông tuyết vừa vương lên.

Có 1 điều gì mách bảo với anh rằng, mỗi khoảng cách giữa họ lúc này, dù là nhỏ nhất, cũng sẽ là xa cách nghìn trùng.

“Em phải về ư, Cinderella?” anh trêu cô bằng giọng nhẹ nhàng.

Hồng Bì vờ nhìn xuống đôi chân mình. Cô đang đi 1 đôi bốt da rất đẹp màu trắng.

“Em không phải Cinderella rồi” cô thốt lên “em không có đôi hài thủy tinh”.

“Vậy thì không có cỗ xe bí đỏ?” Lân hỏi vẻ nghiêm trọng.

Hồng Bì cười, lắc đầu.

“Vậy”, anh kết luận “đích thân Hoàng tử phải đưa em về phải không?”

Cô gật đầu. Anh lùi 1 bước ngắn, phác 1 cử chỉ lịch thiệp, rồi đưa cánh tay ra.

Cô thực sự bật cười thành tiếng, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, âm áp.

Tốt nhất là Hoàng tử hãy tự đưa nàng trở về, nếu không, chàng sẽ đánh mất nàng mãi mãi.

Vì sẽ chẳng có chiếc hải nào bỏ lại cho chàng đâu.

Còn mấy lần rẽ nữa là đến đường C. Họ đi qua 1 giáo đường cũ, trang hoàng ít ỏi, nhưng lại có vẻ đẹp riêng của nó.

Hồng Bì đột ngột buông tay Lân. Cô bước lên 1 bậc thang, đi trước anh mấy bước.

“Ngày xưa mẹ em thường đến đây” cô nói.

“Mẹ em là người theo đạo ư?”

“Không. Bà là người phụ nữ theo tôn giáo gia đình. Em nghĩ nếu ở đây là 1 ngôi chùa thì bà sẽ vẫn đến thăm thường xuyên. Em nghĩ đó chỉ là sự ngẫu nhiên vì gần nhà”.

Lân không nói gì. Anh biết mẹ cô mất từ khi cô còn học chưa hết cấp 3.

Anh nghĩ đến người mẹ hiền dịu của mình, thậm chí hỏi gia đình anh sẽ ra sao nếu 1 ngày không có bà. Nó sẽ không còn là ngôi nhà anh muốn trở về nữa.

Cô dừng lại 1 chút rồi nói tiếp.

“Trong nhà em, Mel trông giống mẹ nhất, nhưng mọi người thường bảo em giống tính mẹ hơn cả. Nhưng em không nghĩ thế.” Cô lúc lắc đầu “Mẹ rất dịu dàng, luôn bao dung với tất cả chúng em. Em như còn nhìn thấy nụ cười của bà trước mắt... Mẹ là 1 người phụ nữ giàu lòng yêu thương.”

“Em cũng là 1 cô gái dịu dàng” Lân nói, cô với anh còn là cái gì đó nhiều hơn thế “và cũng giàu lòng yêu thương nữa” anh tiến đến bên cô.

“Em không mạnh mẽ như bà” Em sẽ tan vỡ nếu không có người em yêu.

“Vậy anh sẽ bảo vệ em” Anh thì thầm. Mãi mãi.

Anh đang đứng dưới cô 1 bậc đá, điều đó làm cho gương mặt họ hầu như ngang nhau khi anh khẽ vòng tay quanh hông cô.

Đó là 1 điều không cần tính toán.

Cô đặt tay lên vai anh. Họ nhìn vào mắt nhau, và môi chạm môi.

Trong tích tắc, Lân thoáng nhận ra mình vừa hôn cô.

Họ nhẹ tách ra 1 chút.

Hàng mi đen nhánh của cô khẽ chớp. Khoan đã.

Anh khẽ siết cô lại. Mắt cô lại nhìn mắt anh.

Họ chìm trong tâm hồn của đối phương.

Anh gắn môi mình lên môi cô, vừa nhẹ nhàng như sợ làm cô tổn thương, vừa dứt khoát chiếm lấy những gì anh đã mong đợi.

Tay cô vòng quanh cổ anh, cô đáp trả nụ hôn ấy.

Trái tim bỗng trở nên nhộn nhạo với những nhịp đập điên cuồng.

Họ hôn nhau thật say đắm, thật ngọt ngào.

Thời gian, không gian là vô nghĩa. Như thế giới chỉ còn lại mình anh và cô gái này.

Lân môi mềm mại của cô, hơi thở dịu dàng của cô, tâm hồn nhạy cảm của cô... đó là những gì anh đã nghĩ, đã mơ, đã trì hoãn nhận ra.

Đây là cô, là Nguyễn Dương Hồng Bì trong tay anh.

Đêm nhẹ nhàng đi vào trong anh, lòng anh là bãi chiến trường của gió.

Con quái vật trong tim anh rên rỉ khao khát.

Cảm giác mới lạ khi anh hôn cô, cảm giác anh chưa từng thấy... 1 thứ gì đó anh vĩnh viễn không muốn dứt bỏ, vĩnh viễn muốn bảo vệ.

Cảm giác như... tình yêu ư?

Dĩ nhiên là không phải, anh gạt đi ý nghĩ đó trước khi kịp nghĩ thêm.

Anh không muốn suy nghĩ, khi mà mỗi anh đang có được cô...

Cuối cùng họ tách ra, nhưng Lâm vẫn không buông cô, mà cô cũng không nói vòng tay mình quanh anh.

Họ ôm nhau thật lâu, cô thoải mái gác đầu lên vai anh, kê má vào anh, lắng nghe nhịp tim của cả 2 dần chậm lại.

“Anh vẫn luôn tự hỏi làm thế nào mà em toát ra mùi hương này?” Anh thì thầm trên tóc cô.

“Mùi gì cơ?”

“Mùi hoa hồng” anh trả lời “Đó là 1 loại nước hoa sao?”

“Em không dùng nước hoa”. Cô nói, khẽ tách ra để nhìn gương mặt anh “có thể là do dầu gội của em...”

Anh không quan tâm mùi hương ấy đến từ đâu. Anh kéo cô tiếp tục áp vào mình, khẽ khàng thưởng thức mùi vị từ cô.

Nhưng cô nói.

“Lâm, nửa đêm rồi”

Như để chứng minh cho lời cô, tiếng chuông nhà thờ từ đâu vọng lại, những nhịp đều đều, vang vọng.

“Cinderella?”

“Vâng” cô lại cười “mau đưa em về đi, Hoàng tử ạ”

Cô lại ôm lấy cánh tay anh.

Họ bước về phía nhà cô, không nói thêm với nhau 1 lời nào, bởi vì cả 2 đều cần im lặng cho những nhịp đập lạ thường của trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Đường C, nhà số 1, nhà số 3...

Hồng Bì đột ngột dừng lại. Trước mặt họ là một đôi trai gái.

Một cặp tình nhân, vòng tay ôm rất chặt, say sưa trong nụ hôn của mình. Mái tóc mềm mại của cô gái tung bay trong gió...

“Tali?”

Đôi trai gái buông nhau ra ngay lập tức.

“Chị Otec.” Em gái cô nói, thốt lên vì ngạc nhiên hơn là một lời chào. Con bé vội chỉnh lại mái tóc của mình, kéo nó gọn về một bên vai.

“Tên ở nhà của em” Otec trả lời trước khi Lâm kịp thắc mắc. “Em gái em, Tali.” Cô giới thiệu. “và...”

Otec nhìn người con trai bên cạnh Tali, ngạc nhiên.

“Dững?”

“Chị Otec.” Dững chào cô, khá là bối rối.

Tali thì hoàn toàn không chút ngỡ ngàng, cô hướng mắt đến Lân, không bỏ sót cái khoác tay giữa hai người.

“Chào anh.” Cô nói, rất tự nhiên đưa tay ra.

“Chào em, Tali.” Lân mỉm cười nói, lịch sự bắt bàn tay ấy.

“Tali, đây là Lân...”

“Bạn trai chị.” Tali kết thúc trước khi Otec kịp nói.

Hai người con trai gật đầu chào nhau. Tali nhìn sang Dững như thể trong tích tắc đã quên sự tồn tại của cậu, (Thái độ của Tali đối với Dững luôn đầy tính sở hữu như vậy, khiến Otec hoàn toàn ngạc nhiên khi bắt gặp hai đứa đang hôn nhau.) cô nói:

“Thôi cậu về đi chứ? Trước khi mẹ cậu sang nhà tớ tìm...”

“Ừ,” Dững nói thật tội nghiệp, “em chào anh chị.” Cậu trai bước đi.

“Chào anh.” Tali quay sang nói với Lân, rồi đi về phía nhà mình, không cần nhìn đến cậu bạn.

“Anh về nhé.” Otec bối rối nói lời tạm biệt Lân. Cô buông tay anh.

“Ừ.” Lân nói dịu dàng, anh giữ lấy bàn tay cô một lúc. “Em ngủ ngon nhé.”

“Vâng, em chúc anh ngủ ngon.”

“Tạm biệt.”

“Mai gặp lại.” Cô thò thè.

“Tối mai.” Lân hứa.

“Anh ấy trông được đấy!” Tali phán, đấy là lời khen tốt nhất của nó. “Hai người học cùng trường à?”

“Ừ.” Otec tả lời “Hai đứa quen nhau từ bao giờ thế?” Dù sao cô cũng là chị gái của Tali.

“Từ lúc còn trong tã.” Tali nghịch ngợm nói, rồi trước cái nhìn của chị gái, cô trả lời, “Cũng được một thời gian rồi.”

Rồi cô gái nói thêm bằng một giọng thân thiện.

“Cũng không hẳn là quen nhau, chỉ là hẹn đi chơi và...”

“Hôn?”

“Thi thoảng.” Tali cười khi nói điều đó nên Otec dám nói không hề thi thoảng.

“Dù sao chuyện cả hai chúng ta cũng không nên nói ra sớm quá.” Tali nói, lấy chìa khoá ra mở cổng.

Chúng ta. Trong phút chốc như thể Otec và Tali lại ở cùng trên một chiến tuyến, chống lại một cái gì đó...

“Có lẽ tuổi em có bạn trai hơi sớm, nhưng chị không nghĩ mọi người sẽ ngăn cấm gì đâu, miễn là không ảnh hưởng đến việc học...”

Thật kỳ lạ khi Tali lại sợ sự phản đối của ai đó. Trừ phi em đang mến Dững rất nhiều, mà suy nghĩ đó còn kỳ lạ hơn, Tali và Dững?

“Không phải chuyện đó.” Tali bực bội thốt lên, vẻ thiếu kiên nhẫn. “Em chẳng lo chuyện đó, nhưng chị không biết là Calli và Quang đang cãi nhau to hay sao?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Anh ấy muốn chị cùng đi Mỹ với anh. Chị Calli không muốn bỏ chúng ta mà đi!”

Thật tồi tệ!

Otec cố tiêu hoá cái tin lạ lùng ấy.

Ôi, chị Calli!

“Tóm lại những chuyện yêu đương dớ dẩn chẳng nên được nhắc đến lúc này...” Tali đưa tay mở cổng cho cả hai khi thấy Otec đứng yên.

“Chị hiểu.”

Tali là người sâu sắc từ bao giờ? Đứa em ưa chọc phá và cạnh khoé mọi người mỗi giây có thể của họ đã lớn rồi?

“Chị sẽ chẳng phải đợi em nói cho biết nếu chị để ý việc trong nhà hơn những ngày này. Anh ấy hôn chị chưa?” Tali hỏi bằng một giọng Tali-của-thường-ngày-vẫn-còn-dây!

“Mau vào nhà đi, lên lầu và chuẩn bị sách vở cho ngày mai!” Otec nói bằng giọng ra lệnh nhất mà cô có.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Gia đình là chỗ dựa vững chắc nhất của mỗi con người.

Talia chạy biến đi với một cái cười ranh mãnh. Otec đứng lại để đóng cửa, sắp xếp lại tủ giày, mấy đôi giày bị Tali đẩy lộn xộn khi thả đôi của mình qua để vào nhà.

Có tiếng dương cầm nhỏ nhỏ vọng lại.

Otec tiến về phía phòng-sách-không-lò trừ danh của gia đình. Quả nhiên, cửa phòng không khép nên âm thanh mới lọt ra ngoài. Chị cả cô chính là người sẽ mắng ai để hàng xóm nghe thấy tiếng đàn vào ban đêm.

Calli không bao giờ, chưa bao giờ sai sót như thế. Otec đứng ra phải nhận thấy tâm trạng của chị ấy som hơn, cô tự trách mình.

Otec đẩy cửa bước vào, quay lưng đóng kín cửa thật khế.

Cal đang đàn bản Butterfly Waltz với một tốc độ chậm đến mức Otec không chịu nổi, nó quá sâu thẳm.

Cô đến ngồi bên chiếc ghế bọc nhung bên lò sưởi giả, cạnh cây dương cầm tủ đã cũ.

Calli chỉ chơi thêm đôi ba dòng rồi dừng lại.

“Tiếng của cây đàn kém quá.” Chị nói bằng giọng bình thường nhất. “Phải gọi người đến lên dây thôi.”

“Lâu rồi đâu có ai đàn.”

Mel đã đi Pháp, những người khác trong nhà thường ít khi chơi đàn. Clio và đám sinh ba gần đây đều học violoncelle.

“Thì vẫn phải lên dây cho nó.”

“Chị!”

“Ừ?”

“Chị đang khóc.”

“Chị đã chia tay Quang.”

“Anh ấy là thằng ngốc.”

“Anh ấy muốn kết hôn và đi...”

“Mỹ?”

“Phải.”

Căn phòng được dùng để chứa sách, nhạc cụ, nơi để học tập của cả chín chị em nên rất rộng, được cách âm kỹ lưỡng. Trong phòng bỗng rơi vào một giây im lặng.

“Em xin lỗi, chị Calli, em xin lỗi...”

“Đó không phải lỗi của em, Otec.”

“Chúng em sẽ tự chăm sóc mình, chăm sóc bố... Em biết mình không thể bằng chị nhưng em sẽ chăm sóc cả bọn nhỏ. Chị hãy giữ lấy hạnh phúc cho mình...”

Phải, đó là trách nhiệm của Otec, là việc của cô!

“Otec!” Calli ngắt lời em gái, quay sang để đối mặt với cô. Gương mặt chị dù tràn lệ, nhưng vẫn đẹp vô cùng. Đôi mày thanh, cái mũi thẳng, gò má cao, đôi môi đẹp... Làm thế nào một người con gái tốt như chị ấy lại phải khóc vì cái nhà này...

“Đã đến lúc rồi, chị Calli. Chị phải sống cuộc sống của mình. Cả nhà đã dựa dẫm quá nhiều vào chị.”

Cùng lúc Otec nhận ra điều đó là không thể. Gia đình này sẽ đổ nếu không có Calli..

“Cảm ơn em, Otec.” Calli trả lời. “Nhưng chị đang sống cuộc sống cho chính mình đây. Đừng nghĩ chị oán giận khi chị khóc. Hai mươi bảy năm qua, chị đã sống trong nhà này, chưa một lần chị nghĩ sẽ rời xa nó, có thể rời xa nó. Đây là nhà của chị, mái ấm duy nhất chị cần, em có thể nghĩ chị thật yếu đuối nhưng...”

“Chị là người mạnh mẽ nhất trong số chúng ta.”

“Chị khóc bởi vì chị không cảm thấy đau lòng đến mức phát khóc, bởi vì không cảm thấy đau buồn nhiều như chị nên thế. Chị khóc cho cái tình yêu ốm yếu của chị, bởi vì chị không cảm thấy mất mát đến mức kiệt quệ. Chị khóc vì chị thương anh ấy, thương những tháng ngày qua, bởi vì chị đã chọn ngôi nhà của mình và không hề hối tiếc khi bỏ rơi anh ấy...”

“Quang đã ích kỷ với chị!”

“Em không biết đâu” Calli cười, thật nhẹ nhõm khi lại được thấy đôi lúm đồng tiền chúm chím trên má chị. “nhưng chị còn ích kỷ với anh ấy nhiều hơn!”

“Chúng em yêu chị, chị Calli. Tất cả chúng em”

“Chị cũng yêu các em” Nhiều hơn cả yêu người đàn ông của chị.

“Chị mau đi ngủ đi. Hay em pha cho chị một cốc cacao-nóng-thật-nóng nhé?”

Một cốc cacao-nóng-thật-nóng trừ danh do các chị em trong căn nhà số 7 đường C đặt tên!

Calli chỉ cười không đáp.

“Otec, hãy hát cho chị một bài nhé!” Ngón tay Calli lại dạo trên những phím đàn sù, có sức sống hơn, dạo một giai điệu xưa cũ. Bài hát yêu thích của mẹ họ.

Otec là người có chất giọng hay nhất trong mấy chị em. Mẹ họ khi còn sống đã đảm bảo cho tất cả các cô con gái của mình đều được học chơi vài loại nhạc cụ, ngay cả lúc xã hội kinh tế đang khó khăn...

Otec nghẹn lại một lúc, không thể cất tiếng hát. Đến khi Calli dạo lại đoạn intro thêm đôi lần nữa, cuối cùng, Otec cất tiếng hát. Giọng hát ngọt ngào của thiếu nữ vang lên trong đêm khuya.

Bài hát về tình yêu trong sáng của con người, về hạnh phúc, về xứ sở đẹp tươi...

Otec hát, và hát, và nhớ đến nụ cười của người cô yêu, nhớ đến nụ hôn đầu của họ... Otec hát tặng người con gái đang khóc vì cõi lòng tan nát, chị gái của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Có một điều Lân tin rằng anh không yêu Nguyễn Dương Hồng Bì. Phải, anh đã ở bên Lan năm năm, người con gái thích hợp cho tình yêu của anh về mọi mặt. Anh gắn bó với cô ấy suốt năm năm và cố tin rằng mình đã yêu cô, nhưng anh không thể.

Yến Lan là người rất tốt. Nếu anh có thể yêu một ai, anh đã yêu cô ấy từ lâu rồi. Ấy thế mà cuối cùng anh vẫn cảm thấy mình không hề có tình cảm với cô ấy nhiều hơn một cô em gái. Khi cô bỏ anh, điều làm Phạm Quốc Lân không vui chính là vì anh không đau lòng, không lỏng lẻo vì ghen như người ta vẫn nghĩ.

Anh thừa nhận mình không hiểu nổi bản thân. Nhưng yêu một ai đến có thể hy sinh tính mạng vì người đó, yêu một ai đến muốn băm thây xẻ thịt một người nào vì người đó, yêu đến tôn thờ cả mảnh đất người đó đặt chân đến... những cảm xúc điên rồ đó, Lân không nghĩ mình có đủ ngốc nghếch để trở nên như vậy. Tình yêu, anh e rằng, chỉ dành cho những người yếu đuối.

Bởi vậy, anh từ chối xem xét kỹ hơn tình cảm của mình với bạn gái, trì hoãn vô thời hạn việc phân tích cảm xúc của mình. Hồng Bì cũng là một cô gái tốt, anh có thể sẽ cần cô ấy cho đời mình, vậy hãy tin là cảm xúc của anh dành cho cô ấy khá hơn với Lan một chút!

Nhưng nếu Lân không yêu Hồng Bì như một cô gái, có đánh chết anh không thể ngờ rằng bạn thân nhất của mình lại đem lòng yêu say đắm cô.

Tín và Bì Bì được xếp trực chung một ca. Để trêu tức bạn mình, Tín đã không chịu đổi ca với Lân để hai người trực với nhau. “Mình phải bảo vệ mẹ Tereda khỏi Lucifer là cậu!” Tín cười mà nói vậy.

Thực ra trực với Tiểu-Bì-Bì không chán như Tín đã tưởng. Một khi đã thân với cô, Bì Bì trở nên dễ gần hơn, bớt ít nói. Tín phát hiện cô gái thông minh này ăn nói rất sắc bén, có thể điểm trúng trọng tâm vấn đề. Anh thường nói với cô đủ chuyện vào lúc rảnh, thỉnh thoảng là nói xấu anh bạn của mình. Bì Bì chỉ cười, không biết là tin hay không. Cô nói chuyện rất hồn nhiên, giọng nói nhẹ nhàng, ấm áp. Tín đâm ra thấy giờ trực bỗng sinh động hơn hẳn. Trước đây anh chỉ mong sớm kết thúc để về đánh bạn với cái giường êm hoặc cái máy laptop. Bây giờ anh không hề phiền khi Lân giao nhiệm vụ Tín chờ công-chúa về tận nhà sau ca trực.

Phải, anh nghĩ, Bì Bì là một cô gái thực dễ thương.

Và anh sẽ mãi nghĩ thế mà không nhận ra tình cảm của mình cho đến một ngày...

Đêm hôm đó đã khuya, có một ca cấp cứu. Một vụ tai nạn giao thông, đưa xe, vết thương không nặng, nhưng phải khâu khá nhiều mũi. Bác sĩ trực đi vắng, Tín rửa và sát trùng, chuẩn bị khâu vết thương.

15cm và mép khá sạch, giống như trượt qua đầu phanh. Catgut 2/0 và mười mũi rồi. Tín nhắm tịt. Anh lướt một lượt qua khay đựng dụng cụ. Kim, chỉ, băng gạc và thuốc sát trùng. Ok. Lidocain, Adrenalin. Ok. Giờ thì chẳng gì làm khó được anh.

Tuy nhiên, khi mất Tín chuyển lên cái giường có mái đầu nhuộm sáu màu đang ngọ nguậy, anh tắc lưỡi. Vẫn còn một thứ!

Và cái thứ đó giới nam, rõ chưa đến tuổi thành niên, trông có vẻ oai hùng nhưng lại rất nhát gan. Cậu ta tóm được tay Bì Bì, cứ thế giữ rịt lấy trong lúc cô hỏi đến câu: “Em có dị ứng với Lidocain không?...” Tín cầu trời rằng nó chẳng dị ứng với cái gì sát.

Và rõ ràng thằng bé không biết mình có dị ứng gì hay không nữa.

“Chị ơi, em không muốn khâu đâu, em sợ đau lắm, em sợ kim...”

Tay cậu ta đeo đầy nhẫn, nắm lấy tay Bì Bì chà vào rất đau, chưa kể cậu ta còn nắm rất chặt, tay Hồng Bì đỏ lên. Tín lúc đó mới để ý, vội bảo cậu ta thả Bì Bì ra, không ngờ cậu ta còn nắm chắc hơn.

“Chị ơi, em đau lắm...”

“Thả tay cô ấy ra!”

Thằng bé co rúm, Bì Bì liếc Tín ra hiệu.

Bì Bì vẫn bình tĩnh, sắc mặt tái nhưng không hề thôi nụ cười dịu hiền trên gương mặt, giọng nhỏ nhẹ.

“Không sao đâu, em thả tay ra rồi chị sẽ làm cho em bớt đau. Không có gì phải sợ cả, nam nhi...”

“Bọn nó cũng nói nam nhi không sợ gì hết, chơi tới bến...” Thằng oắt con, Tín không để ý việc mình đổi ngôi xưng, bắt đầu rên rỉ khóc “nhưng mà em sợ đau lắm chị ơi, chị đừng bỏ em...”

Chỉ là mười mấy mũi khâu, có gì phải sợ đến thế kia. Tín gần như muốn dùng vũ lực gỡ những ngón tay thằng nhóc ra khỏi tay Bì Bì. Chết tiệt thật. Anh dùng kẹp gấp bông, thấm Lidocain lên vết thương.

Và nó vẫn còn kêu đau kia đấy?! Thằng oắt. Làm nũng với ai kia chứ. Bệnh viện có bỏ tiền ra mua thuốc hết date đâu.

“Nào, chị không bỏ em ra đâu, bình tĩnh, đừng sợ, không một ai làm em đau cả.” Cô nói “Thả lỏng nào, đúng rồi, thoải mái hơn chút nữa. Yên tâm đi, chị ở đây mà!...”

“Em sợ kim...”

Tín hút một liều 50mg rồi tiêm ngay trước khi thằng bé bắt đầu khóc riết.

Liều thứ hai gấp đôi cũng không có tác dụng, thằng nhóc vẫn kêu réo, nhất là không chịu buông bàn tay Bì Bì, đã tím đỏ. Tín suýt nữa muốn thôi cho thằng oắt một quả nhưng kịp kìm mình lại. Con giận này là gì, sự đau đớn khi nhìn Bì Bì tái mặt...

“Thuốc không có tác dụng rồi. Mình phải cho thêm...”

“Cậu không ngốc thế chứ, không tiêm thêm được nữa đâu!”

“Nhưng nó...”

“Cậu khâu đi!” Bì Bì nói.

“Được, nhưng cậu buông tay nó ra.” Tín nói, lời dụng cụ ra.

“Không phải tớ không muốn buông mà nó không chịu buông tay tớ.” Cô ấy lại còn cười được. “Mặc kệ, cậu cứ khâu đi, tớ chịu được, đừng lán kẩn thế!”

“Chị ơi...”

“Thả tay cô ấy ra ngay!” Tín nói “Bì Bì!”

“Chị!”

“Ngoan nào, chị nói em thả lỏng người mà, đừng khóc, em nằm yên để anh chữa cho nhé!” Cô nói ngọt ngào.

Đoạn cô quay sang nhìn Tín nghiêm khắc “Đừng dọa nạt bệnh nhân như thế, nó đang cực kỳ hoảng loạn mà!”

Ai có thể nghĩ Bì Bì hiền lành lại có lúc quả quyết và nghiêm khắc như vậy?

“Bì Bì.”

“Làm đi.” Cô ra lệnh “Khâu cho nó ngay!” Nếu không vì đang bị nắm chặt, chắc chắn Bì Bì sẽ tự làm.

Tín lập tức làm theo những gì cô nói, máy móc. Đúng vậy, Tín thầm nguyện rửa. Cái quái gì khiến anh định tiêm cho nó quá 150mg Lidocain trong một phút kia chứ? Và thằng nhóc đó thực sự là trong trạng thái hoàn toàn kích động. Thôi được, anh nghĩ, phải bình tĩnh, nếu không thì ngay cả anh cũng cần đến Lidocain.

Anh hoàn thành trong vòng 4 phút. Thời gian kỉ lục. Tín nghĩ, và thực sự bức bối khi thằng bé không chịu buông tay Bì Bì dù chỉ một giây.

Những móng tay của nó cào vào da thịt mỏng manh của cô đến có vết máu. Sau khi ca trực kết thúc, Tín mới phát hiện ra điều ấy. Anh tức giận điên người! Làm thế quái thiên địa nào xúi dục mà cô lại không đeo găng tay?

“Này!”. Anh đẩy khay dụng cụ đến trước mặt cô, nghiêm nghị. “Bây giờ đến lượt cậu!”

Một thoáng khó hiểu trong mắt Bì Bì. “Để làm...?” Rồi cô sực nhớ ra, nhờ cái đau còn âm ỉ trên cánh tay.

“Ừ.” Cô mỉm cười, sát trùng rồi dán một miếng băng cá nhân lên đó. Chẳng thiếu bước nào cả, Tín quan sát. Nhưng anh vẫn cứ khó chịu nhìn chăm chăm vào phần da thâm tím của cô.

“Mình sẽ chườm ấm ngay khi về nhà mà!” Cô cười với vẻ cau có trên mặt anh.

Cô đã không kêu một tiếng trong suốt thời gian anh khâu vết thương. Cô chỉ là bác sĩ thôi, à, mà cũng chưa thực sự là bác sĩ nữa, cô không phải là thánh, cần gì phải nhỏ nhẹ, dịu dàng với cái thằng... cậu bé đó như vậy. Như một người chị với đứa em nhỏ.

Tín cảm thấy lòng mình đau đớn khi nhìn cô như thế, một thứ tình cảm chưa từng tồn tại bùng lên trong lòng anh.

Bì Bì hiền dịu cũng thật can đảm và mạnh mẽ. Tại sao anh không nhìn ra trước đây. Tín bỗng thấy thật mù quáng khi đánh giá người khác chỉ qua những thông tin tổng hợp được từ nhiều nguồn như anh vẫn làm. Dù tin có luôn tuyệt đối chính xác đi nữa, thì cũng không thể kết luận mà không thực sự tiếp xúc với người đó. Giống như với Nguyễn Dương Hồng Bì! Về đẹp của cô, anh phát hiện ra, không phải chỉ ở những đường nét thanh tú bề ngoài do tạo hoá ban tặng, mà ở sự biểu cảm chân thật của cô. Sự dịu dàng bộc lộ trong từng cử chỉ lời nói của cô, xuất phát từ vẻ đẹp nội tâm. Nếu anh là họa sĩ, Tín sẽ vẽ trái tim cô toả sáng. Anh không biết phải nói gì khi phát hiện ra điều ấy, phát hiện ra anh không thể nghĩ gì hơn là mong ước được tôn thờ cô.

Phải, có ai có thể khiến anh vui như cô hay không? Có ai có thể khiến anh có cảm giác muốn kẻ cận gấn bó như vậy? Ai...

Tín gần như hoảng hốt. Cảm giác này là gì? Anh đang nghĩ cái gì vậy?!

Sau khi ca trực ở bệnh viện kết thúc, Tín gọi điện cho người anh em mà anh coi trọng hơn cả mạng sống của mình.

“Chuyện gì thế thông tấn xã?” Lâm nhấc điện thoại, vẫn không rời mắt ra khỏi cái phác đồ trị liệu đang nghiên cứu dở.

“Sao cậu biết là tớ?” Giọng Tín là lạ. Lâm thả bút chì, lắng nghe.

“Chỉ có cậu mới có gan gọi đến chỗ tớ lúc nửa đêm thế này!”

“Tớ vừa kết thúc ca trực.”

“Tớ biết. Tớ vừa nói chuyện với Hồng Bì.”

“Cậu gọi điện cho cô ấy à?”

“Tớ gọi xem cô ấy đã về tới nhà chưa. Cậu có nghiêm túc hộ tống cô ấy không hay bỏ về trước để chăm sóc mấy em Võ lâm rồi!” Lâm đùa.

“Cậu gọi cho cô ấy sau mỗi ca trực thế à?”

“Ừ.” Lâm đáp bằng quơ, mắt bắt đầu tìm về với cái phác đồ.

“Từ sau tớ không kèm cô ấy về nữa!”

“Cậu cáu đấy à?”

“Không. Tớ không trực với Hồng Bì nữa. Ta đổi ca đi!”

“Cậu mắc dịch à? Sao thế?”

“Cậu chả muốn trực với cô ấy là gì, tớ đổi.”

“Có chuyện gì vậy?” Lâm hỏi nghiêm túc.

“Chẳng có gì sất.” Tín quăng, ngốc thật, nói chuyện với Lâm anh phải cẩn trọng hơn mới đúng. “Tớ buồn ngủ rồi. Quyết định đổi ca nhé! Tớ đi ơ...” Tín giả bộ ngáp...

“Tín!”

Một khi Phạm Quốc Lâm nghiêm giọng, ai lại cả gan đánh trống lảng được?

“Giờ này mấy tuần sau tớ có hẹn đấu trên Võ lâm,” cuối cùng Tín đáp, “cậu không chịu đổi ca à, người anh em?”

“Hiểu rồi.” Lâm nói.

“Đổi chứ?” Tín lo lắng hỏi.

“Đổi thì đổi, có gì to tát đâu. Có gì nữa không?”

“Không, tớ đi ngủ đây.”

Tín cúp máy.

Điên ghê chưa? Mỗi việc đổi ca thì không đợi mai đến trường nói được chắc, Lâm ngao ngán, anh quay lại với đồng tài liệu.

Người anh em của Lâm đêm đó, và rất nhiều đêm sau đó nữa, thực ra không hề ngon giấc.

Võ lâm vắng bóng một anh hùng.

Anh bỏ rơi người tình máy tính.

Tín lần đầu tiên thấy không gì hay hơn sách vở y khoa, nó làm não anh bận rộn.

Bận rộn để ngừng suy nghĩ, để ngừng nhớ những điều không nên nhớ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Có phải chiến tranh đã thai nghén từ trong hoà bình?

Hội thảo khoa học thường niên cho sinh viên ngành Y sắp được tổ chức. Mỗi trường đại học trên cả nước đều cử ra sáu sinh viên tham dự. Năm nay hội thảo được tổ chức tại thành phố H nhỏ bé. Cả Lân và Hồng Bì đều được chọn để tham gia thuyết trình. Họ là hai trong số ít ỏi sinh viên năm thứ tư được tham gia thử sức trong hội thảo. Bởi vì có đại diện của một số trường Đại học danh tiếng của nước ngoài, một số giáo sư có uy tín tham dự, đây là một hội thảo vô cùng quan trọng để đạt được những suất học bổng hiếm hoi. Thầy giáo của Lân rất hy vọng khi cử hai học trò giỏi nhất của mình tham dự. Nhưng đối với hai người, việc cạnh tranh với đàn anh đàn chị là một thách thức rất lớn.

Bởi vậy cả hai đều rất, rất bận rộn.

Thời gian dành cho hẹn hò ngày càng eo hẹp. Thực tế, trước đây để xen vào việc học, đi làm thêm, đi trực, công tác đoàn... thời gian Lân đưa Hồng Bì đi chơi cũng đã rất ít ỏi. Bây giờ, cả Hồng Bì cũng không thể phàn nàn vì cô cũng bận không kém. Thực ra thì Hồng Bì chưa bao giờ phàn nàn. Cho dù họ gặp nhau ở thư viện nhiều hơn là đi chơi, thường ăn thức ăn nhanh trên cái bàn chật kín tài liệu hơn là ăn những món ngon ở những nhà hàng sang trọng... thì mối quan hệ này vẫn hoàn toàn tốt đẹp, hoà hợp.

Cuộc đời trở nên cực kỳ đơn giản, chỉ cần cô ngược lên nhìn Lân, mỉm cười với anh nhẹ nhàng thôi, cũng khiến Lân cảm nhận thế giới cực kỳ hoà bình. Chiến tranh không phải ở Apganixtan hay Iran, Irac mà phải ở một hành tinh xa lắc xa lơ nào đó thuộc một hệ mặt trời khác!

Cả Tín cũng rất quý mến cô.

Một hôm, khi anh và Hồng Bì đang soạn bài thảo luận ở căn hộ của anh, Tín gọi điện đến. Khi biết Hồng Bì cũng đang ở đó, anh chàng lập tức khẳng khái đòi anh chuyển máy cho cô.

Ba mươi phút sau, Tín có mặt trước cửa, trong tay là một bì bánh ngọt và nước quả.

“Để lót dạ.” Anh chàng tuyên bố gọn lỏn.

“Từ khi nào cậu trở nên hào phóng như vậy?”

“Từ khi có một tiểu thư ở đây.” Tín đáp. “Mà tớ cũng luôn hào phóng với bạn bè.”

Lân nhướn mày một cái không-thể-tin-được, quay sang hỏi Hồng Bì:

“Hắn hỏi gì em lúc nãy thế?”

“Hỏi xem cô ấy có kiêng ăn thứ gì không? Trứng, sữa, đồ ngọt, đại loại con gái hay kiêng những thứ như thế!” Tín nói thay Hồng Bì.

“Em chưa bao giờ ăn kiêng.” Hồng Bì nhỏ nhẹ đáp.

Những cô gái khác thường nói điều đó với một chút nũng nịu hay kiêu hãnh, nhưng Hồng Bì chỉ trả lời một cách tự nhiên.

“Từ bao giờ cậu chu đáo như thế?” Lân hỏi.

“Từ khi có một tiểu thư ở đây!” Tín điềm nhiên. “Và bỏ nước quả kia xuống, đó là phần Hồng Bì.”

“Thế tớ uống cái gì?”

“Nước trong tủ lạnh nhà cậu.”

Rõ ràng ghê chưa!

“Cậu trở nên trọng nữ khinh nam như thế từ bao giờ đấy?”

Tín chỉ cười.

Sau khi Tín ra về, Hồng Bì nói với Lân.

“Dạo này anh ấy lạ quá!”

Cô tựa vào vai anh vì hai người đang ngồi đầu lưng lại với nhau.

Lân vẫn cười trong khi lòng dậy lên những băn khoăn về cách hành xử của bạn mình. Anh lo lắng cho Tín nhiều hơn là nghi ngờ. Đây Phạm Quốc Lân, anh mẫn mẫn, kẻ tồi tệ nhất trên đời là kẻ đem lòng hoài nghi anh em của mình. Anh rũ bỏ những suy nghĩ linh tinh ngay lập tức.

“Tín á? Đạo này anh bận quá không để ý lắm.”

“Em không biết nữa...”

“Có vẻ từng từng hơn?” Lân gọi ý.

“Hình như anh ấy giận em.”

“Linh tinh. Sao em nghĩ thế?” Lân hỏi. “Nước quả có vấn đề hả?”

Hồng Bì bật cười. Lân cảm nhận nụ cười đó qua cái rung nhẹ của cô đằng sau lưng anh.

“Không!” cô trả lời. “Anh ấy không nói chuyện với em nữa. Cứ như biến mất đi đằng nào ấy. Em không gặp anh ấy nữa, trừ lúc ngồi với anh trên lớp. Anh ấy cũng không gọi em là Bì Bì nữa.”

“Tại anh dọa sẽ đâm gãy xương sườn của cậu ta nếu gọi thế mà!”

“Trời ạ!”

Hình như câu nói đùa ấy của Lân lại làm Hồng Bì rất vui, cô cứ cười mãi.

“Sao em cười?”

“Em có cười đâu.”

“Em...”

“Lân,” cô ngắt lời anh, “từ này dịch thế nào?”

“Prostatectomie? Thủ thuật cắt bỏ tuyến tiền liệt.”

“Vậy thì đúng rồi!”

“Đúng gì?”

“Bài viết này cùng đề tài với bài luận của chị Phương sẽ thuyết trình ở hội thảo.”

“Em đang đọc gì thế?”

“Tạp chí Y học Mel gửi từ Pháp sang cho em, số này cũng cách đây mấy tháng rồi.”

“Anh xem nào?”

Đề tài về Tín và cái tên Bì Bì bị sao lãng.

Sau khi đọc xong bài viết trong tạp chí, họ lại tiếp tục theo đuổi đề tài nghiên cứu của mình.

Thế giới thật hoà bình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tín đang đóng vai hũ chìm, và ăn chắc sẽ nhập vai một trăm phần trăm! Trăm phần trăm, Tín tự rên lên với mình. Ở trường đại học Y được thành phố H, từ lâu Hồng Bì đã được biết đến là một người đẹp. Thực ra nếu có một cuộc thi hoa khôi chính thức, thì ngành Y chắc chắn phải chọn cô. Nhưng Hồng

Bị bị cho là trầm quá, ít nói, không đủ độ “sáng” khiến người ta không có cảm giác cô là hoa khôi. Người không hiểu thì cho rằng cô kiêu cách. Nhưng từ ngày cô ấy gặp với Lân, mọi chuyện đã đổi khác. Lễ dĩ nhiên lòng hiếu kỳ, thậm chí cả đố kỵ, khiến người ta bỗng dành cho cô sự chú ý đặc biệt. Cô thực sự trở thành hoa khôi. Người ta được dịp động tai nghe giọng nói ngọt ngào của cô khi cô trò chuyện với người yêu, ngắm nhìn cử chỉ duyên dáng tự nhiên của cô mà thần phục. Kỳ thực, khi Hồng Bì quay sang và cười với Lân, tất cả trái tim nam giới trong bán kính năm mét quanh đó đều ngừng đập. Đương nhiên tất cả đều nhanh chóng đồng ý rằng, Lân là người đàn ông may mắn nhất thế giới.

Tất cả đều tự trách đã không chú ý đến nàng tiên ấy từ sớm, đợi đến khi hoa đã có chủ, mà có bói cả trăm năm nữa mới ìn được một gã nào hạ được Lân!

Người duy nhất không tham gia cuộc bàn luận này là Tín. Anh chỉ đơn giản mừng cho anh bạn tốt số của mình. Suy cho cùng, Lân là người bạn thân nhất, còn hơn cả ruột thịt của anh.

Làm thế nào mà Tín có thể phải lòng bạn gái của bạn mình, của người anh em! Anh muốn trụng đầu mình vào nước sôi! Lân đầu tiên Tín thấy mình quan tâm đến một cái gì ngoài người anh em, boxing và cái máy tính. Một cô gái! Đó là người con gái xinh đẹp, dịu dàng, thánh thiện nhất mà anh từng gặp. Cô quá trong sáng, khi nói chuyện với cô, Tín tự thấy mình nhỏ bé, khi cô cười, anh thấy mình cười theo cô, vô thức.

Tín muốn mở hộp sọ của mình ra xem cái dây thần kinh nào bị chập rồi. Anh muốn bóc trái tim mình ra xem nó đen tối cỡ nào. Sao anh có thể yêu người con gái của Lân kia chứ? Trời đánh thánh vạt anh đi!

Quy tha ma bắt anh đi!

Tín uống cạn ly rượu thứ... chớ tha, anh đã không còn đếm nữa!

Nếu Lân đứng trước mặt anh bây giờ, anh sẽ quăng mình xuống chân cậu ấy mà cầu xin sự tha thứ.

Nhưng tha thứ cho cái gì? Làm thế nào mà anh nói ra cái sự thật đó với Lân?

Cái sự thật đáng nguyên rủa. Cái thằng Tín đáng nguyên rủa...

Một người ngồi xuống trước mặt anh, Tín vẫn chăm chăm vào tội lỗi của mình.

Muốn ngồi cùng ư? Anh kệ xác, anh đang mắc bận rủa xả bản thân...

“Cậu sao vậy hả người anh em?”

Giọng nói đầy quan tâm của người bạn chí cốt vang lên bên tai Tín, vậy mà với anh, như tiếng hỏi tội từ cõi chết.

Tín ngẩng đầu.

Lân! Phạm Quốc Lân đang ngồi ngay trước mặt anh!

“Chuyện gì xảy ra với cậu vậy?” Lân tiếp tục hỏi.

Chuyện gì đã xảy ra với anh? Từ lúc năm tuổi đến giờ, Tín chưa nói dối Lân bao giờ.

Chưa bao giờ những việc quan trọng.

“Tớ đã yêu” Tín nói, “Một cô gái tớ không được yêu.”

“Ai vậy?”

Lân trở ra từ hiệu kim hoàn, trong tay cầm theo cái túi mà anh không biết nên để đâu. Họ đã gọi Lân năm lần bảy lượt. Kẻ làm việc nhanh nhẹn dứt khoát noi Lân đã đi lạc đường nào không rõ, chỉ biết anh cứ trù trù mãi không tới nhận cái túi này.

Bởi vì anh không cần nhẫn đến làm gì hết!

Phải, anh chẳng có việc gì phải dính líu tới một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn giá trị lại càng không. Lân đã phải rút một phần lớn tiền trong tài khoản của anh, tài khoản tổng giám đốc Phạm Quốc Lâm đã lập dưới tên anh. Hằng tháng ông già ấy lại gửi vào đó một số tiền khá lớn, tiền trong tài khoản này đã đạt mức chín chữ số từ lâu, chưa kể ngoại tệ... Ông bố già! Lân đã không còn dùng tiền của ông ấy từ khi anh đủ mười tám tuổi. Dè sẻn chi tiêu và làm thêm, kẻ ra cũng chật vật nhưng Lân coi như vẫn xoay sở tốt. Đồ đạc tiện nghi trong căn hộ của Lân toàn do mẹ anh mang tới. Người mẹ hiền hậu của anh, nếu Lân từ chối hẳn bà sẽ khóc hết nước mắt. Bởi vậy mà dù cảm thấy đây cũng nằm trong kế hoạch lớn để trêu tức anh của ngài Tổng giám đốc, Lân cũng không thể không nhận...

Vậy là anh đã dùng tiền ông ấy cho để mua một chiếc nhẫn chẳng để làm gì hết. Sao anh phải mua nó? Đó là cảm giác khi nhìn thấy một vật mà nghĩ ngay đến một người con gái. Chiếc nhẫn rất đẹp, tuyệt đẹp, một tạo vật duyên dáng nhất mà anh từng thấy, với những chi tiết cầu kỳ mà trang nhã, thanh lịch. Và anh thấy nó đang nằm đó, toả sáng và nói với anh rằng nó không thuộc về nơi đó. Phải, vừa nhìn lướt qua nó, Lân đã phải đứng lại mà nhìn, bởi anh nghĩ ngay đến cô! Nó thuộc về bàn tay của cô. Chiếc nhẫn như sinh ra là để đeo vào tay của cô. Anh có nhắm mắt cũng tin chắc rằng nó sẽ vừa khít với ngón đeo nhẫn của cô, ngón tay mảnh mai...

Và Lân mua nó!

Nhưng làm thế nào anh có thể tặng cô một chiếc nhẫn? Rõ ràng một vật giá trị như thế sẽ buộc phải dẫn đến những hứa hẹn không đáng có. Lân mua nó, biết rằng nó sẽ đóng bụi dưới đáy tủ.

Lân đã để chiếc nhẫn lại cửa hàng để khắc chữ, và không quay lại lấy. Anh mua nó chẳng qua cũng chỉ để cất đi, để nó không thuộc về một bàn tay ai khác không phù hợp, nhưng anh cũng không muốn giữ nó... Cửa hàng đã réo rất gọi điện đến căn hộ của Lân, trừ trừ cũng không phải là bản tính của anh, một ngày đẹp trời, anh ra khỏi căn hộ và đi đến thẳng cửa hiệu...

Nhìn sang bên kia đường, không nhầm lẫn được là thằng bạn nôi khô của anh. Gã thông tấn xã đang ở trong bộ dạng thảm thương chưa từng thấy. Lân rào bước qua đường, đi vào quán rượu.

Ngoài sự chờ đợi của anh, Lân nghe thấy bạn mình nói cậu ta đang yêu.

Và ngạc nhiên hơn nữa khi Tín cương quyết không nói thêm, không “khai” tên cô gái.

Trong đời họ đã từng giấu nhau chuyện gì quan trọng chưa?

“Cậu sợ mình sẽ nói cho người thứ ba biết chắc?”

Thậm chí đến cả đòn khích tướng mạnh nhất, đánh vào lòng tin anh em, cậu ta cũng không hé răng.

Ngâm trọng rồi đây.

Cuối cùng Lân đầu hàng trong công cuộc tìm hiểu danh tính cô gái đó. Anh nhấp một ngụm rượu, không biết Tín đã uống bao nhiêu rồi?

“Đây là thời đại nào rồi. Làm gì có cái “không được”! Nếu cậu thích người ta thì cứ việc tấn công...”

“Cô ấy có người yêu rồi!”

“Một gã óch mã hơn cậu ư?” Lân cười lớn, anh chỉ lo bạn mình phải lòng vợ của trùm xã hội đen mới xuống tinh thần thế. “Cứ rù gã làm một hiệp, kẻ thua phải phục tùng người thắng...”

“Boxing? Cậu không hiểu à?!” Tín đột nhiên trở nên bức xúc quá đỗi. “Đó là tình yêu. Tình yêu đấy! Cậu không thể chiếm được tình yêu chỉ bằng cách đâm kẻ khác gây mũi...”

“Tớ không hiểu...”

“Cậu đã yêu, cậu phải biết chứ!”

“Thực ra tớ chưa từng...”

“Vậy thì cậu sẽ không đời nào hiểu được.”

Tín thì thảo. Bỗng nhiên anh sực nhớ ra một điều.

“Cậu chưa từng yêu sao?”

“Phải.”

“Vậy còn Bì Bì?” Tín nói lớn. Tất cả người trong quán đều quay đầu nhìn họ. Một cuộc gây gổ trong quán rượu?

“Vậy còn Hồng Bì?” Tín nhắc lại.

Lân im lặng uống nốt cốc rượu của mình.

“Mẹ kiếp!” Tín hất tung ly rượu. “Còn Hồng Bì thì thế nào?”

“Quái quỷ cậu bị gì thế hả...” Lân im bật khi nhìn thấy biểu cảm của Tín.

Đau đốn ư?

Trong suy nghĩ điên rồ nhất, Tín cũng không bao giờ hiểu được đầu óc Lân hoạt động như thế nào nữa. Làm thế nào cậu ta có thể không yêu cô ấy?! Không thể nào! Điều đó sẽ khiến anh phát điên.

“Cậu yêu Hồng Bì chứ?” Tín hỏi bằng một giọng chết chóc.

“Tớ không biết.” Lân nói. “Có lẽ...” Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ yêu cô ấy chẳng, Hồng Bì...

Yêu cô ư? Anh có thể không?

Dù sao anh cũng nghiêm túc trong ý định xây dựng tình cảm với cô. Thông thường người ta sẽ đi đến bước gì tiếp theo nhỉ? Gặp gỡ thân bằng quyến thuộc?

“Cậu yêu cô ấy!” Tín không nghe anh nói thêm nữa. Anh nói, tự khẳng định với chính mình hơn là với Lân.

Anh nắm lấy vai bạn mà lắc.

“Đó là cô gái dành cho cậu. Cậu yêu cô ấy. Phải yêu.”

Giọng Tín lâm nhâm, Lân thực sự lo ngại cho anh bạn mình.

“Cậu chắc chắn phải yêu!”

Một cái túi mà Lân mang theo rớt xuống đất. Tín nhặt lên, một chiếc hộp nữ trang.

Với sự cho phép của bạn, anh mở nó ra. Một chiếc nhẫn. Tín chậm rãi ngắm chữ khắc trong lòng nhẫn...

Người thợ kim hoàn đã gợi ý Lân khắc những dòng quen thuộc, được các cặp tình nhân ưa thích, như My heart will go on, Forever be yours,... nhưng Lân đã chọn một câu thực tế hơn, phù hợp hơn.

Run run, Tín trả chiếc nhẫn về hộp, bỏ vào túi áo Lân,

“Đó là một vật quý. Cậu phải giữ gìn cẩn thận hơn chứ!”

Rõ ràng là thông tấn xã đã say quá cần câu.

“Dĩ nhiên.” Lân trả lời như vậy. “Tớ sẽ giữ nó cẩn thận.”

Chết tiệt Phạm Quốc Lân! Nếu một ngày cậu làm cô ấy buồn, làm cô ấy rơi lệ, tôi sẽ xé xác cậu không chút ngần ngại.

Tín thề.

Lân đương nhiên không biết gì về lời thề đó, ngao ngán nhìn bạn mình đã quá say, đổ gục xuống bàn.

Người phải vác cậu ta về nhà không ai khác ngoài anh.

Chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Otec đang đứng trước cổng nhà Lân. Không phải căn hộ nhỏ của anh ở trung tâm thành phố, mà là căn biệt thự to như cái lâu đài của gia đình anh, nơi Lân đã sinh ra, lớn lên. Cô hít một hơi thở sâu. Ra mắt cha mẹ Lân ư, họ chỉ mới quen nhau... vài tháng. Nhưng cô vẫn rất hồi hộp. Hôm nay cô mặc chiếc áo somi cổ tiều thư màu cánh sen mà Lân thích. Một cái váy trắng lịch sự có chân váy màu phấn “tuyệt đẹp” theo tiêu chuẩn của Êra, đôi giày cao gót màu trắng. Mái tóc dài vốn được cột một cách trang nhã bằng sợi ruy băng hồng nhưng đã bị Lân tịch thu mất sợi dây. “Anh thích em thả tóc,” anh tuyên bố gọn lỏn.

Lân cầm lấy bàn tay lạnh toát từ lúc nào của cô, vòng qua đôi sườn tử đá và bấm chuông.

Có tiếng chó sủa sau cánh cổng lớn. Một giây, hai giây.

Cánh cổng bật mở.

Một người phụ nữ đứng tuổi ra mở cổng. Bà mỉm cười chào Otec. Qua cách bà nói lớn qua vai: “Hai đứa đến rồi.” Otec tin rằng mình đang được chờ đợi. Một người phụ nữ thứ hai xuất hiện.

Bà hẳn cũng đã ngoài năm mươi, trang phục giản dị nhưng toát lên tư chất khác thường. Ngày còn trẻ hẳn bà cũng là quốc sắc thiên hương.

“Lân.” Bà nói, giọng nói ảm áp của một người mẹ. Otec không cần chờ giới thiệu cũng biết bà là ai, mẹ Lân, bác Hương.

“Mẹ,” Lân nói, “đây là bạn gái con, Hồng Bì. Otec, đây là mẹ anh và bác Mai.”

“Cháu chào hai bác.”

“Bác chào cháu. Mau vào nhà đi.” Mẹ của Lân nói một cách trêu mến và mỉm cười với cô, Otec bỗng biết nụ cười chao trời chuyển đất của Lân là do di truyền.

“Otec ư?” Người phụ nữ dịu dàng ấy hỏi khi dắt tay Otec bước về phía bậc tam cấp.

“Tên ở nhà của cháu ạ.” Otec vội trả lời. Lân luôn gọi cô bằng cái tên này kể từ khi anh nghe thấy Tali gọi cô.

“Một nữ thần trong thần thoại à!” Lân thêm vào. “Otecpo.”

Otec hoàn toàn ngạc nhiên, Lân biết về tên cô?

“Một cái tên hay.” Bác Hương nói và dẫn cô vào phòng khách.

Phòng khách khá rộng, trần cao và những khung cửa sổ khá lớn. Một người đàn ông tóc hoa râm đứng ở đó. Hẳn đây là bố Lân.

“Đây rồi. Hồng Bì, đúng không?” Ông vui vẻ nói ngay.

“Vâng. Cháu chào bác, cháu xin lỗi đã đến hơi muộn.”

“Không phải đâu. Cháu đúng giờ, chỉ là mẹ thằng Lân quá nôn nóng nên bắt bác đợi từ sáng đến giờ.”

“Bố anh đang phóng đại đấy.” Lân thì thầm bên tai Otec với một âm lượng để cho mọi người trong phòng đều nghe thấy.

Bố Lân nhìn sang như thể vừa phát hiện con trai mình đang đứng đó.

“Chào con trai, lâu rồi không gặp”

“Con chào bố” Lân nói, không chỉ ra hiện thực là anh mới gặp ông tối hôm qua.

Lân trao món quà của Otec cho bố anh. Mọi người bước vào phòng ăn trong sự hồi thúc của bác Hương.

Bữa ăn diễn trong không khí ấm cúng. Chỉ có ba người nhà Lân và Otec. Bác Mai và mấy người làm khác khi có khách đều ăn ở gian nhà sau. Khi bước vào nhà ăn, nhận thấy điều này, Lân đã lên tiếng buộc tội: “Mẹ cho chúng con là khách.”

Bác Hương nói dịu dàng: “Đây là lần đầu Otec đến nhà chơi mà, một dịp đặc biệt. Otec, con không phiền ta gọi con như thế chứ?”

“Không đâu ạ...”

“Em không phiền bố mẹ anh không tiếp em như khách vào lần tới chứ?”

“Tất nhiên là không rồi.”

“Cô bé ngoan, bà vừa gọi nó là gì ấy nhỉ?”

“Otec, tên ở nhà của con bé, một thi thần Hy Lạp.”

Otec thấy mình một lần nữa ngạc nhiên. Bà Hương là một người phụ nữ học rộng, chắc chắn thế.

“Phải lắm. Gọi tên ở nhà sẽ gần gũi hơn. Cháu có biết chúng ta gọi thằng Lân ở nhà bằng cái tên gì khi nó còn nhỏ không?” “Cháu chỉ biết có chút gì đó liên quan đến động vật thôi ạ.” Otec nhỏ nhẹ đáp lại.

“Liên quan đến thú nuôi trong nhà, thực ra là thế.” Lân nói.

“Vậy thì phải là một cái tên rất dễ thương.” Otec nói.

“Còn hơn cả dễ thương nữa. “ Ông Phạm Quốc Lên vui vẻ nói. “Nhưng có lẽ con trai ta nên tự nói với người yêu nó thì hơn.”

“Otec, cháu đừng để ý.” Bà Hương vội nói với cô. “Đó là kiểu nói chuyện quen thuộc của hai cha con ấy. Chúng ta sẽ không bao giờ hiểu được cách những người họ Phạm này bày tỏ lòng quý mến nhau. Hai người không thấy bất lịch sự thế nào khi bắt con bé phải nói chuyện suốt trong bữa ăn sao?”

“Không sao đâu ạ.” Otec vội nói, nhưng ông Lâm còn nhanh hơn.

“Tôi xin lỗi, quý bà.” Ông nháy mắt với Otec. “Cháu có thể thấy hai người họ Phạm sợ tiểu thư của dòng Nguyễn Khoa đến thế nào.”

Bữa ăn vẫn tiếp tục. Otec vốn quen thuộc với một bữa ăn đông người hơn. Nhưng sự vui tính của ông chủ nhà và sự triu mến của vợ ông khiến cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi bữa ăn kết thúc, tất cả mọi người trở lại phòng khách uống trà và trò chuyện.

Lân nhìn Otec nói chuyện với cha mình bằng giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng vốn dĩ của mình. Đối đáp một cách thông minh với ông già anh! Không nghi ngờ gì là cha mẹ anh hoàn toàn hài lòng với người bạn gái mới của anh. Phạm phu nhân thỉnh thoảng lại nhìn anh mỉm cười cho thấy bà đã phải lòng cử chỉ duyên dáng lịch sự của Otec. Đây là người con gái để anh yêu và tự hào. Đúng thế. Lân nhấp một ngụm trà, hôm nay ngon một cách khác thường, và cảm thấy sực sặc khi bố anh nói:

“Nhưng hai đứa sẽ làm thế nào sau khi kết hôn? Cả hai vợ chồng cùng là bác sĩ sẽ rất bận rộn và không có thời gian cho gia đình, nhất là lũ trẻ.”

Lũ trẻ nào ở đây?

Suy cho cùng, đây là bố anh, Lân không nên ngạc nhiên mới phải. Nhưng sao cả mẹ anh cũng không lên tiếng?

Gương mặt Otec ửng lên vì bất ngờ và bối rối.

“Bố” Lân thốt lên bực bội. “Chúng con còn chưa hề nghĩ đến việc cưới xin.”

“Vậy thì nghĩ đi.” Bố anh điềm nhiên nói “Hai đứa không có kế hoạch chia tay đấy chứ?”

Ông nghĩ con trai ông là kiểu người gì mà lên kế hoạch chia tay với người mà anh ta vừa dắt về nhà cha mẹ chứ. Lẽ dĩ nhiên là ông đang muốn anh tức điên lên.

“Không bao giờ!”

Otec ngẩng lên nhìn biểu hiện của Lân khi anh nói. Mặt cô đỏ bừng.

“Cũng không có đứa nào định bỏ nghề chứ?”

“Cũng không, thưa bố. Chúng con đều là sinh viên xuất sắc.” Lân nói tiếp trước khi bố anh đến gần cái đích của ông. Dù làm gì thì ông luôn có một cái đích. Mẹ anh đang ngắm cái bình sứ men xanh do chính tay bà chọn mua như thể mới nhìn thấy nó lần đầu. “Nhưng chúng con chưa nghĩ xa đến thế. Chưa đến lúc.”

Anh đến bên Otec và nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. “Anh đưa em đi xem quanh nhà nhé.” Không chờ cô đồng ý, anh bắt đầu dẫn cô ra khỏi phòng khách.

“Chúng con xin phép.”

“Cháu xin phép hai bác.” Otec nói vội, hấp tấp cho kịp sai chân của Lân.

“Hai đứa đi từ từ thôi.” Bác Hương nói, bà quay sang lườm chồng trong khi cha Lân chỉ nhún vai cười vô tội. Ý của ông là: Vòng vèo không phải là tính cách của tôi.

Bà Hương nhấp một ngụm trà, không nói gì. Trong thâm tâm, bà biết chồng bà đang nghĩ gì. Phải, họ đã lo lắng. Cái con bé Lan tình nghịch quá, bà vốn không mấy hài lòng, nhưng cũng đã nhắm mắt không can thiệp chuyện của con trai. Lân thích tự quyết. Khi con bé bỏ Lân đi lấy chồng, tấm lòng người mẹ của bà phần nộ vô cùng. Chỉ có đứa ngốc mới bỏ con trai bà đi lấy một lão già. Chuyện kinh doanh của gia đình cô ta khó khăn, bà Hương cũng biết, nhưng bán mình không phải là cách. Gia đình họ Phạm giàu nhất xứ này, công ty của chồng bà là một trong những công ty có tổng vốn đầu tư cao nhất nước. Bà tức giận vì con trai mình phải chịu nỗi nhục nhã đến thế. Nhưng bà Hương còn lo lắng cho Lân nhiều hơn, chỉ một thời gian ngắn sau đó, nó nói đã có bạn gái mới. Nó quen Lan năm năm, người yêu bỏ đi lấy chồng mà Lân kiếm người thay thế nhanh như thế, bà còn lo phải xem lại tư cách đạo đức của con mình.

Bà Hương liên tục giục Lân đưa cô gái đó về nhà.

Nhưng xem ra thì giờ chẳng có gì phải lo cả. Chồng bà hoàn toàn thích thú với ứng đáp uyển chuyển của con bé, ông đã đề cập ngay đến hôn nhân bởi chẳng muốn một trường hợp Lan thứ hai. Cũng là đánh động đó thôi. Bản thân bà Hương từ đầu đã xem xét gia thế, phẩm hạnh của cô gái, cử chỉ thanh tao của cô hoàn toàn khiến bà hài lòng. Trà hôm nay là do cô pha, động tác thành thục, đúng kiểu đúng điệu, cô trả lời rằng đã quen việc này từ khi lên chín. Phải, chỉ đợi thằng con ngốc ngếch của bà nữa thôi! Mà rõ cũng chẳng phải đợi lâu mới được có một nàng dâu tương lai. Lân đã yêu con bé, cứ nhìn biểu hiện của nó thì biết. Con bà, bà biết rất rõ, nó hơi... chậm trong vấn đề này. Bà Hương khẽ cau mày khi nghĩ đến sự tại của một khuyết điểm trong tính cách của con bà. Có thể bản thân nó không biết, nhưng tình yêu cũng không phải là thứ một sớm một chiều có thể thúc ép mà nhận ra.

Rõ thật lớn lên trong vòng tay một người mẹ cầu toàn, một ông bố thích “đánh nhanh diệt gọn”, “đánh là thắng” như thế, tính cách Hoàng tử của Lân có

chút khuyết điểm cũng phải thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Nếu bạn được yêu, hãy yêu và đáng yêu

. - Benjamin Franklin-

Phòng ngủ của Lân rất rộng, ngang ngửa với phòng cô, nhưng đó là không gian chung của cô và Clio. Căn phòng, bản thân nó chỉ dùng để ngủ, chỉ kém cả căn hộ của Lân ở trung tâm thành phố một chút về chiều sâu. Tường màu bạc hà quen thuộc, bàn ghế màu gỗ mộc, ga trải giường màu đất non. Căn phòng rất đơn giản, có thể do chủ nhân đã dọn đi một thời gian, nhưng cô nghi ngờ khả năng Lân có bao giờ chất đầy đồ đạc trong phòng một cách lộn xộn được.

Trong phòng còn nhiều đồ đạc của anh. Cây đàn ghita, cây vợt bóng... Từ sau khi ở riêng, cuộc sống vất vả hơn, Lân không có thời gian cho những trò phong lưu thời cấp ba. Lân chỉ cho cô bức tranh, anh vẽ năm lên sáu, được đóng khung và treo trên một khoảng tường sơn trắng. Bức vẽ tranh về một cây hoa lớn, choáng gần hết không gian.

“Mẹ anh đặc biệt thích bức này, anh thì không hiểu tại sao. Có điều chắc chắn, anh ghét nhất là phải vẽ minh hoạ giải phẫu.”

Otec bật cười khi nghe anh nói, cô xem xét bức tranh.

Lân lắng nghe âm thanh trong trẻo trong tiếng cười của người yêu, quyết định phải chọc cười cô nhiều hơn nữa. Otec ít khi cười thành tiếng, tiếng cười của cô là một âm thanh đáng yêu không ngờ khi anh lắng tai nghe. “Tại sao lại có sâu trên cánh hoa?” Otec tỉnh nghịch hỏi. Chỉ vào, rõ ràng là ba cái đầu trên cánh hoa bởi vì phần thân vẽ quá nhỏ, không chút cân đối.

“Đó là người cơ mà!” “Không thể nào,” cô trêu anh “đây là suy dinh dưỡng nặng rồi.” “Cô bác sĩ tương lai.” Lân nói “Nếu cô còn phê bình tranh của tôi thêm một câu nữa, tôi sẽ trừng phạt cô rất nặng nề đấy.”

“Hình phạt thế nào?” “Đề xem,” Lân tiến đến bên cô, những ngón tay đặt trên hông cô bắt đầu giở trò “thọc lét đến chết!” Anh nói lớn, cù cô.

“Không...” cô cười “không... đừng... em không chịu nổi đâu.” Anh không chịu buông tha. “Em xin lỗi...” cô cười nắc nẻ, chảy cả nước mắt. “Em chịu thua...” “Thua chứ?” Anh ương bướng hỏi lại.

“Em thua.” Cô thở lấy hơi khi những ngón tay anh tha cho cô. “Em thua, đồ độc ác.” Cô nói gần như dối. Lân dùng ngón tay anh lau giọt lệ vương trên khoé mắt cô. Một giây im lặng.

Otec nhoen miệng cười một cách đáng yêu. Cô quay lật đi, tiến về phía cái giá sách gần đó.

“Bố mẹ anh thật tốt.” Cô nói, không rõ ý cô là gì. “Có một thời gian, anh từng cho rằng họ không yêu nhau.” Lân nói nhỏ nhẹ. Anh ngạc nhiên với chính mình. Anh chưa từng nói điều đó với bất kỳ ai. Anh thậm chí chưa từng nói điều đó ra với chính mình.

Những ngón tay Otec đang lẩn dò những cuốn vở cũ của anh dừng lại. Cô quay sang nhìn anh, đôi lông mày thanh mảnh nhú lại khi cô nói. Giọng cô toát ra một sự kinh ngạc không che giấu. Lân hiểu rằng cô sẽ không bao giờ là người kiêu cách. “Không thể nào. Họ chắc chắn yêu thương nhau. Anh phải thấy điều đó khi bố anh cầm tay mẹ anh, cái cách họ trìu mến nhìn nhau, khi bà đưa cho ông tách trà...”

“Giờ thì anh biết là không phải thế.” Lân nhẹ nhàng nói. “chỉ là một thời gian rất lạ lùng thôi.”

Otec im lặng, cô quay lại với những cuốn vở của anh, khám phá nét chữ của anh từ thời thơ ấu. Rồi cô cầm lấy một cuốn sổ gáy đỏ. Trong đó chỉ là các công thức anh ghi chép, chắc là trong thời kỳ ôn thi Đại học. Một tấm ảnh rớt ra từ những trang giấy. Otec cúi xuống lượm. Đôi trai gái trong ảnh cười rất tươi. Thực ra thì chỉ có cô gái. Lân chỉ nở một nụ cười nhẹ, nhưng ánh mắt anh rất vui vẻ. Trong bức ảnh, Lân mặc cùng một màu áo, một kiểu áo với anh. Một dải nây đen quen thuộc ủa về, lướt qua cô. Lân đến bên cạnh Otec, anh cầm bức ảnh trong tay cô. “Đã lâu rồi anh không mở cuốn sổ đó ra.”

Dĩ nhiên là cô cũng biết điều đó. Hay cô đoán là cô biết. “Đó là mùa hè năm cuối cấp.” Lân nói bằng một giọng nhỏ nhẹ. Anh để tấm ảnh sang một bên, bỏ cuốn sổ lại chỗ cũ.

Otec lấy tấm ảnh từ chỗ Lân vừa đặt hờ xuống, cô với tay lấy một trong những cuốn album bên trên giá sách mà cô vừa xem lúc nãy, cho tấm ảnh vào. “Em biết.” Otec nói nhẹ nhàng. Liệu cô có thể nói cô đã nhận ra điều đó từ chiều dài tóc anh không? Mùa hè năm đó anh được tuyên dương vì cứu một đứa bé bị chết đuối, mùa hè năm đó anh bị gãy tay trong một cú ngã ở sân bóng rổ, mùa hè năm đó...

Anh có biết em đã dõi theo anh bao lâu không? “Làm sao em biết điều đó được, công chúa tiên đoán?” Anh hỏi nhỏ bằng một giọng vui vui, cúi xuống hôn cô. Cuốn anbum trên tay cô rơi xuống đất. Lân không hề có ý định đi xa hơn một nụ hôn, không hề định đi xa hơn trên ghẹo cô. Nhưng trời đất thánh thần, từ ngày anh quen cô, có điều gì đi theo những gì anh đã dự tính nữa đâu. Thế giới từ lâu đã vượt khỏi tầm kiểm soát của anh rồi. Giây phút môi anh chạm vào môi cô, thế giới bốc lửa. Lửa là môi anh chạm vào môi cô, mềm mại và ngọt ngào. Môi anh điên cuồng chiếm hữu nó. Miệng cô mở ra đúng lúc lưỡi anh vừa định tách nó ra. Lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô trong khao khát chiếm hữu. Lửa là gương mặt cô nóng ran trong tay anh, là bàn tay anh kéo sát thân thể cô áp vào người anh. Lửa là vòng tay trắng nõn của cô quấn quanh cổ anh, dẫn anh vào sâu hơn trong cơn mê cuồng. Lửa là hơi thở gấp của cô, là tiếng cô thì thầm tên anh giữa những quãng nghỉ ngắn ngủi của nụ hôn, là thân thể mềm mại của cô run rẩy quấn lấy anh. Lân từng ham muốn bao nhiêu người con gái? Không phải lỗi của anh nếu các thiếu nữ ngày nay biết cách làm mình hấp dẫn không thể tả như thế. Nhưng đó là tội lỗi khi ham muốn cô gái này. Anh bỗng thấy mình căng cứng, đồng thời lại quặn lại trong một cơn đói khát. Anh đối cô, anh cần cô, ngay bây giờ. Tội lỗi, bởi anh chưa từng ham muốn một người đàn bà nào đến thế trong cuộc đời anh. Chỉ có cô. Chỉ có cô và anh và thế giới của anh sụp đổ dưới chân cô. Lân kéo cô đến bên giường. Bàn thân cô gần như không cất bước, không phải vì cô muốn chống đối mà là cô hoàn toàn mê đắm trong thế giới dục vọng.

Cô muốn anh, muốn linh hồn anh, muốn thể xác anh. Cô muốn là của anh. Họ nằm xuống giường, thân thể chạm thân thể, run lên vì khoái cảm. Cô muốn tin rằng anh yêu cô. Phải, giữa những nụ hôn say đắm, Otec nhận ra điều đó.

Họ đã quen nhau bốn tháng, họ đã công khai bên nhau trước bạn bè, đã thường xuyên ở bên nhau gần như mọi lúc có thể, anh đã dẫn cô đến gặp gia đình anh... Nhưng anh vẫn chưa hề nói anh yêu cô. Anh thích cô, anh đã nói với cô điều này một lần, Otec không nghi ngờ gì điều đó. Anh từng nói anh yêu mái tóc dài của cô, từng nói anh yêu ngón tay nhỏ nhắn của cô, yêu cô trong màu áo hồng... Otec nhớ tất cả. Nhưng anh chưa từng nói anh yêu cô. Cô đã muốn hỏi anh điều đó. Lòng tự trọng không cho phép cô nói ra rằng cô yêu anh. Cô không dám yêu cầu anh yêu cô chỉ vài tháng sau khi chia tay với mỗi tình kéo dài đến năm năm, nên cô càng không dám hỏi. Nhưng cô chỉ sợ anh trả lời rằng có, anh có yêu cô. Cô sợ anh mỉm cười dịu dàng với cô như anh luôn thể, nói bằng một giọng nhẹ nhàng rằng tất nhiên là anh yêu em. Cô sợ anh sẽ dối cô vì anh quá tốt, quá trách nhiệm. Cô gần như chắc chắn anh sẽ trả lời có. Cô sợ anh sẽ nói có, và rồi thình thoảng lặp lại điều đó để khiến cô tin tưởng. Và cô sẽ không bao giờ biết được đó là sự thật hay dối lừa... Và bây giờ cô ở đây, trên giường anh, trong một vũ điệu ái ân và tự lừa dối chính mình rằng anh yêu cô? “Không.” Otec nói, giọng cô chỉ còn là tiếng thì thầm. “Gi?” Lân hỏi, giọng anh khá hơn cô một chút, nhưng anh không dừng lại. Mỗi anh mon trón dọc theo quai hàm cô.

Có phải cô ấy đùa? Anh không nghĩ cô có khiếu hài hước đến thế. Làm sao cô có thể bảo anh dừng trong khi chính tay cô đang quấn quanh cổ anh, vầy vò tóc anh trong một thông điệp trực tiếp và rõ ràng đến thế. “Otec...”

Cô dùng tay đẩy anh ra. Chỉ là một cái đẩy nhẹ. Nhưng Lân không nhầm lẫn, anh nhấc mình lên để nhìn rõ gương mặt cô. Ừng hòng vì cảm xúc, gương mặt cô... Cô đang giết chết anh. Tim anh trở nên mềm yếu không chịu nổi. Thất lúng anh đau buốt. “Không...” cô thì thầm, lặp lại, anh không nghĩ là cô biết cô đang nói gì.

“Tại sao không?” Anh thì thầm. Cô không trả lời. Suy cho cùng thì trình tiết khá là quan trọng với phái nữ. Nhưng Lân là người có trách nhiệm. Anh bỗng thấy không có gì phải phiền nếu chung sống với cô cả đời.

Có lẽ là tại trời sáng, suy cho cùng khó mà hiểu được phụ nữ. Cô vẫn im lặng. Anh chờ cho khi nhịp thở của cô trở lại mức tương đối. Nhưng cô vẫn im lặng. “Tại sa...”

“Em khô...” Cô muốn nói em không thể, bởi vì anh không yêu em. Nhưng cô nghẹn giọng, cô không bao giờ có thể nói thế. Nó sẽ giết chết cô trước... Làm cô tan nát.

“Em không muốn?” Giọng Lân đục lại trong lo lắng. “Không, em... em muốn.” Làm thế nào cô có thể chối điều đó. Cô đúng là thứ con gái hư không ra gì, nhưng quả đúng là cô không thể chối rằng cô muốn anh hơn bất kỳ thứ gì trên đời này. Một niềm vui bùng nổ âm thầm trong lòng Lân khi cô thừa nhận. “Anh sẽ chịu trách nhiệm” Lân nói ngay, giọng anh nghiêm túc, không nghi ngờ gì đó là một lời thề.

“Không, em không...” “Vậy thì tại sao không?” Lân nói nhỏ, giọng anh tràn trề cảm xúc ngọt ngào, môi anh tìm đến vành tai cô. Otec run lên vì sự tiếp xúc âu yếm ấy.

“Em xin anh.” Cuối cùng cô thốt lên, giọng cô vỡ ra. Lân rời khỏi vị trí bên trên cô ngay tức khắc.

Anh chống một tay lên gối, nghiêng đầu, gỡ những lọn tóc dính trên mặt cô. “Tại sao, Otec?” Tại sao giọng anh lại thân thương với cô đến vậy, như thể cô đã biết nó từ một quá khứ xa xôi, từ kiếp trước.

Anh cầm lấy một lọn tóc của cô, đặt môi anh lên đó. Anh làm cô cảm giác mình là người phụ nữ đẹp nhất thế giới. “Cha mẹ anh đang ở dưới nhà.” Cô chỉ ra.

“Tất cả các phòng đều có cách âm” Anh trả lời ngay. Ngón tay anh lại bắt đầu đi những đường nghịch ngợm trên làn da cô. “Họ đang chờ chúng ta.”

“Họ sẽ cho rằng chúng ta đi lạc trong thư viện. Sau này em cũng nên tới đó xem, anh đoán nó rộng hơn cái cả cái phòng-sách-không-lò ở nhà em” Anh bắt đầu đùa bỡn.

“Có lẽ. Nhưng mẹ anh sẽ nghĩ em như thế nào.” Hít một hơi thở dài, cô quay sang nhìn gương mặt anh. Nó vẫn đẹp đến mức khiến cô choáng váng. “Lân à, chúng ta đang ở trong nhà mẹ anh!” Cô viện đến mọi lý do.

Anh thờ dài, nằm xuống bên cạnh cô “Em có phiền nếu anh sử dụng phòng tắm trước không?” “Không.” Otec trả lời. nghĩ một lúc, cô quay sang nhìn anh.

Lân đang nhắm mắt, cô không biết phải nói gì. “Lân?” “Ừ?” “Tại sao anh lại biết về tên em?” Cuối cùng cô cũng có một câu gì đó để nói. “Anh nghe Tali gọi em, tối hôm đó...” Lân trả lời.

“Không phải là Otec, mà là Otecpor.” “Anh suy ra.” “Suy ra?” “Calli là Calliope, Talia, Cliô, Urani...” “Không nhiều người biết điều đó.” “Nữ thần thơ trữ tình, anh đã từng đọc thần thoại Hy Lạp.” Không phải ai cũng có thể nhớ mọi cái tên xuất hiện trong thần thoại. “Cả bố em cũng không biết mẹ có ý đồ khi đặt tên cho chúng em. Chính Mel đã phát hiện ra chuyện này.” “Melpomone?” “Nữ thần bi kịch. Nhưng anh đừng bao giờ gọi nó như thế.” Im lặng một lúc. “Bao giờ thì anh có thể chính thức đến thăm nhà em?” “Em không biết nữa...” ... Otec ngừng dậy, Lân lại chống cằm nhìn cô.

Cô yêu anh biết bao. Otec bỗng đưa bàn tay cô ấy áp lên má anh. Lân hơi ngạc nhiên về cử chỉ đó của cô. “Anh là của em, phải không?” Cô hỏi anh bằng chất giọng dịu dàng vốn dĩ, mắt cô lấp lánh những tia sáng lạ thường.

“Phải. Anh là của em.” Lân nói, anh nhắm mắt, tận hưởng cảm giác ấm áp từ cái vuốt ve của cô. “Và em là của anh.” Cô nói nhẹ như hơi thở. Anh giật mình vì cô đã rướn tới, thì thầm sát bên anh.

Cô hôn anh. Rất dịu dàng, cô chạm vào môi anh. Lân môi mềm mại của cô cử động uyển chuyển trên môi anh. Lân nhìn cô ngỡ ngàng, Otec mỉm cười với anh. Cô lại hôn anh, Lân nhẹ nhàng đáp trả. Ngọn lửa trong anh vẫn chưa thể dập tắt, nhưng cô lại hôn anh. Sự dịu dàng trong cách cô cử động mơn trớn hôn anh một cách nhẹ nhàng, khiến anh run lên vì hài lòng. Bằng một cách lạ thường nhất, cô xoa dịu anh, cuốn anh vào trong sự dịu dàng của cô. Lân nắm lấy vai cô, kéo cô nằm lên trên anh. Nụ hôn của họ thực say đắm, nhưng hoàn toàn không vướng chút dục vọng. Một nụ hôn Lân chưa từng nếm trải. Giống như cả thế giới ngừng lại trong phút giây tuyệt đẹp đó. Thế giới chỉ còn có việc khám phá linh hồn trong trẻo của cô, dâng tặng linh hồn anh... Ngọt ngào, ngọt ngào...

Rồi khi môi họ rời nhau, Otec nhìn anh, cô khẽ sờ sát tai anh, lời thì thầm của cô nhẹ như gió thoảng: “Anh cảm thấy điều gì, khi ta cầm tay nhau, khi ta nhìn nhau, khi em hôn anh như thế?”

Tiếng cô nhỏ đến mức anh không chắc mình nghe rõ từng lời của cô. Nhưng Otec không lặp lại. Cô mỉm cười với anh, giống một cách lạ lùng nụ cười mẹ anh thường cười khi nhìn anh thuở nhỏ. Cô cười, và biến mất.

Otec đã ra khỏi giường và biến vào phòng tắm. Chỉ còn mình Lân với những thắc mắc. Cô giẫy vò anh, cô khiến anh đau tim, cô muốn ám sát anh. Nụ cười ấy, lời nói ấy là ý gì?

Lân thấy đầu mình ong ong lên. Anh chậm rãi ngồi dậy, gài lại mấy cái cúc áo. May mà chẳng giật tung cái nào.

Nhưng chết tiệt thật, Lân hốt nhiên nói thành tiếng, đã bảo cho anh dùng phòng tắm trước cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Trên đời này, khoảng cách giữa người với người, xa nhất không phải là sinh lý từ biệt, mà là người đứng trước mặt mà ta không thể nói cho hay ta yêu người đến chừng nào...

Dịp để Lân đến gặp gia đình Hồng Bì đến ngay sau đó.

Khi anh và cô trên đường đi đến thư viện, tiện đường ghé qua một cửa hàng, đã gặp chị gái và bố cô.

Chuyện Otec có bạn trai, không phải là chuyện giấu diếm gì, giống như là việc ai cũng biết mà không ai nói ra. Trong nhà, người duy nhất chưa biết vô hện hò với một-anh-cùng-lớp-rất-đẹp-trai (ngôn ngữ của Talia) có lẽ là bố cô...

Otec dừng chân khi nhìn thấy bố và chị gái mình đang đi tới gần, cả hai người còn chưa nhìn thấy cô và Lân. Bố và chị Calli! Có lẽ bố đưa chị đi mua ít đồ dùng trong nhà...

Lân nhận thấy bước lùi của cô.

“Sao thế Otec?”

“Bố em.” Cô đáp.

“Kia là chị Calli phải không?”

“Vâng.”

“Em có muốn anh gặp họ bây giờ chưa?”

“Em không biết...” Otec ngập ngừng. “Cũng nên rồi nhưng...”

Lân nhẹ siết lấy bàn tay cô, anh cúi đầu xuống. Họ đang đứng trong một góc khuất sau những kệ hàng. Anh hôn lên gò má ửng hồng của cô. Một nụ hôn nhẹ.

“Công chúa, anh chỉ chào bác một tiếng thôi mà!”

“Vâng.”

Phụ huynh của cô đang đứng cách họ có mấy bước, vậy mà gò má ửng hồng của cô, tiếng vang khe khẽ của cô... Lân cảm thấy anh có thể đánh mất khả năng kiểm soát bản thân mà kéo cô vào mình ngay giữa nơi công cộng!

Anh thở dài ngao ngán với bản thân mình.

Kẻ biết phép tắc trong anh đã đi đâu?

“Đi nào.” Anh nói, dắt cô đi đến chỗ bố và chị đang đứng.

“Cháu chào bác.” Anh nói, giọng anh hoàn toàn nhẹ nhàng nhưng rất vững chãi, biểu hiện của anh khiến người khác phải nể trọng.

“Otec?”

“Bố...” Otec hít một hơi sâu, cô nhìn khí sắc của Calli, chị đang nở một nụ cười xã giao nhẹ nhàng với người con trai đứng cạnh em gái mình, tay cầm tay. “Đây là bạn trai con, Lân.”

Bố cô rất ngạc nhiên, hẳn nhiên phải thế rồi.

“Cháu chào bác,” Lân lặp lại, “chào chị.”

“Chào cháu.” Bố Otec lịch sự đáp lại, nở nụ cười rộng lượng của mình.

“Chào em.” Calli cũng nói, nụ cười vẫn còn trên môi chị.

Otec bỗng thấy lòng nhẹ nhõm. Hai bên chỉ nói chuyện xã giao vài câu, vì Lân và Hồng Bì có việc phải đi trước. Trước khi tạm biệt, Calli không hề quên vai trò người chủ nhà, mời Lân hôm nào lại nhà dùng cơm.

Lân đồng ý thật nhã nhặn.

Chủ nhật tuần đó vừa vặn là một ngày đẹp trời.

Cuối cùng Otec cũng phải mời Lân về nhà cô ăn trưa. Đối với người quen với vị thế là con trai độc nhất, việc dùng bữa với một đại gia đình mười người với Lân là một trải nghiệm hoàn toàn mới! Không ngoài dự đoán của anh, Lân được chào đón vào một môi trường đậm chất nữ tính.

Sau bữa ăn, Otec tiễn Lân ra về.

“Gia đình em rất đầm ấm, và hiếu khách nữa.”

Anh vin một cành tigôn nhường lối cho cô.

Lân đã gặp phải một trận công kích nho nhỏ, chỉ huy chiến cuộc là Talia và phụ tá đắc lực của nó là Téc, cả Urani và Pôli, Êra cũng phần khởi tham gia. Otec phải phì cười khi nhìn anh xoay xở trả lời chín câu hỏi một lúc của Talia và Téc. Chỉ có Clío là không tham gia tấn công. Otec cũng chẳng cứu nguy cho anh được là mấy. Nhưng cũng coi như công bằng để anh nhận được phần thưởng là lời khen của tướng quân Talia và các đồng sự!

“Mọi người đều thích anh.” Otec trả lời.

“Anh không chắc lắm, hôm nay đâu có đủ các chị em của em?”

Mel vắng mặt vì vẫn còn trong hai tháng trao đổi du học sinh đi Pháp.

“Mel sẽ về nước vào tuần sau.” Otec trả lời. “Em ấy chắc chắn sẽ thích anh.”

“Sao em lại tin chắc như vậy nhỉ?”

“À, anh đã đọc trọn bộ Marcel Proust?”

“Ừ?”

“Vậy nó sẽ thích anh!” Otec đáp chắc chắn, Lân bật cười.

“Các chị em của em đều rất đặc biệt nhì.”

“Rất đặc biệt.” Otec đồng ý bằng một nụ cười đầy ý nghĩa.

“Tất cả đều rất dịu dàng.” Lân nói. “Bỏ qua bề ngoài tất cả đều rất xinh đẹp,” đều quá xinh đẹp, thực tế là vậy, “thì tất cả các em đều có chung một khí chất khác người như vậy, duyên dáng, dịu dàng...”

“Dịu dàng ư?” Otec cười, nụ cười thực quá đáng yêu, “Rõ ràng là anh chưa phải hứng chịu trò đùa nào của Tec hay thử đấu khẩu với Tal...”

“Anh không nói các em yếu đuối, mà là cử chỉ, cách hành xử của các em...”

Phải, ngày đầu chú ý tới Otec, anh đã thắc mắc về sự dịu dàng trong hành xử của cô, xem ra bây giờ đã có đáp án, bởi vì cô sinh ra trong một gia đình nhu thực như vậy. Dù cũng rất sôi nổi sống động, nhưng cùng lúc cũng hiền hoà mực thước. Tất cả đều đáng yêu. (Hãy để mẹ anh gặp gia đình này và bà sẽ đổi anh lấy bất kỳ cô con gái nào của họ để thay vào!) Nhưng không có ai có thể thanh tao mềm mại cho bằng cô, kể cả so với những chị em còn lại, Otec vẫn là có một không hai!

Otec khẽ lắc đầu về không tin được.

“Clio có vẻ yếu ớt nhì?” Lân nói.

“Phải, từ nhỏ nó đã hay đau ốm... cũng may cho Calli là những đứa khác trong nhà thì ít khi đau, bù vào cho nó, nên chị ấy cũng không phải vất vả nhiều... Em chưa từng thấy Talia hay Tec ho một tiếng nữa!”

“Đó là lý do em trở thành bác sĩ ư, công chúa?” Lân đoán, “vì em gái cùng phòng dễ đau ốm?” Otec lắc đầu, Lân cho đó là cử chỉ khiêm tốn của cô.

“Cũng một phần thôi... phần nhiều là vì em nghĩ rằng đó là công việc em giỏi nhất, chăm sóc và chữa lành.” Giọng cô trầm xuống, nhẹ như áng mây xa vời, cô hướng mắt lên bầu trời trong xanh lạ thường.

Lân bỗng nghĩ đến mẹ cô cũng qua đời sớm trong bệnh viện. Anh khẽ siết tay cô. Otec quay đầu nhìn anh, nụ cười của cô xa xăm quá.

Tim Lân rạo những nhịp đập điên cuồng, anh kéo cô vào lòng, áp mái đầu cô lên vòng ngực anh, dùng cánh tay rắn chắc của mình khoá cô trong lòng anh.

Anh không muốn cô có vẻ xa xôi như thế, anh cần cô ấm áp trong vòng tay anh, ngoan ngoãn làm tù nhân của anh.

Không được xa anh chừng nào anh còn chưa cho phép. Mà anh thì không muốn cho phép sau rất, rất lâu sau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

“Cậu ấy có vẻ là người tốt.” Chị Calli nói.

“...anh ấy rõ ràng tốt hơn anh Quang.” Tali thân nhiên nói, nhìn Calli, “chị phải công nhận điều đó!”

“Phải.” Chị Calli cười nhẹ nhàng.

Rõ ràng Quang đã không ghi được nhiều điểm trong trận chiến ra mắt các chị em gái trong căn nhà số 7 đường C.

đường C. “... nhưng em vẫn không thích anh ta.” Talia nói và ngắt cọng rau muống ra làm đôi.

“Tại sao?” Clio nhút nhát nói nhỏ. “Chị chẳng đã khen anh ấy...”

“Xem Clio kia!” Tali nói không thương tiếc. “Con bé đã đồ mặt tía tai khi anh Lân đó cười với nó. Chị cả là anh ấy khá giống Hoàng-tử-Bạch-mã trong mơ của em phải không cùng?”

“Chị Talia!” Clio nức nở, tức giận bỏ ra khỏi phòng.

Clio vẫn chưa tha thứ vụ Talia đọc những trang nhật ký về chàng-Hoàng-tử-Bạch-mã của nó. Thực ra người lấy trộm nhật ký của Clio là Téc, con bé tinh nghịch đã đem ngay quyển nhật ký đến chỗ Tali.

Clio đứng sững lại một chút ở cửa bếp, bối rối nhìn người đang đứng trước mặt, cô bé lẩn ngay lên cầu thang.

“Ngưng tại sao chị lại không thích anh Lân nhỉ? Chính chị đã khen anh ấy!”

Cả đồng minh trung thành nhất của Talia cũng phải thất vọng.

“Téc, tôn trọng và thích là hai việc khác nhau. Chị không thích anh Lân vì anh ta có thể làm chị Otec không vui...”

“Không vui á?”

“Chị ấy chỉ cười trừ khi chị hỏi anh ấy đã tỏ tình với chị như thế nào.” Tali nói “chị ấy chả tự nhiên chút nào khi anh ấy tới nhà mình...”

“Đừng nói lung tung, Tal.” Calli ngắt lời em.

“Chẳng ai có thể tự nhiên trước mặt chị cả!”

“Khi hai người nhìn nhau, đó là cả một khoảng cách trong mắt chị ấy.” Tali lò phéng đi. “Gần đây chị ấy ít nói hơn cả ngày thường và toàn đi bộ một mình hay làm việc vu vơ lặt vặt. Chị Otec chỉ thế khi nào buồn hoặc cần suy nghĩ thôi!”

Tali có con mắt của con mèo rình chuột, biếng nhác mà chẳng bỏ lỡ thứ gì.

“Cái đó gọi là tương tư.” Calli nói, “em đừng nên suy đoán như vậy.”

“Nhưng em vẫn không chịu được anh ấy, quá tốt nhưng cái cách anh ấy trả lời câu hỏi của em.. làm em bực mình!”

Có thể nhận ra đây mới là vấn đề thực sự khiến Tali nói không thích Lân!

“Chị hỏi gì?”

“Hỏi anh ấy có yêu chị chúng ta không.”

Otec lùi một bước, cô đã không dám bước vào khi nghe thấy cuộc trò chuyện từ ngoài cửa... Cô không dám nghĩ đến câu trả lời của anh, tim cô thất lại và hai lá phổi ngẹn ngào.

“Cậu ấy trả lời thế nào?” Giọng Calli cho thấy chị ấy cũng phải quan tâm.

“Tất nhiên là có rồi!” Tali rất biết cách tái hiện giọng nói của người khác. Otec dám tưởng tượng thấy nụ cười trong sáng như thiên thần của anh khi nói câu đó... “Như thế không tốt!”

“Không tốt thế nào hả chị?”

“Đừng nói nữa Talia...” Calli ra lệnh.

“Nếu có Mel ở đây, chị ấy cũng sẽ đồng ý với em!” Talia ương bướng nói. “Lần tới gặp anh ta, em sẽ phải cảnh cáo Phạm Quốc Lân: nếu không yêu chị tôi thì phải tránh xa chị ấy ra...”

“Em sẽ không nói thế!” Giọng nói ra lệnh này không đến từ cô chị cả đang lau chùi tủ bếp lúc đó, mà là từ người vừa bước vào. “Cảm ơn em đã quan tâm đến chị,” Otec nói, “nhưng đừng đụng đến chuyện riêng của chị.”

Otec có thể kiên quyết đến vậy, đủ biết tình cảm của cô ấy sâu đậm đến mức nào.

“Đúng là Tali nhiều chuyện quá!” Calli nhanh chóng nói. “Em hãy quan tâm đến chuyện của mình ấy, nữ thần lảm chuyện. Năm sau đã thi Đại học rồi!”

Calli đã giờ giọng điệu của một bà mẹ, Tali vẫn nhìn Otec đầy quan tâm..

“Em có định lật xong chỗ rau ấy trước sáng mai không Talia? Otec, em giúp chị làm cá đi!”

Cả hai đứa em đều làm theo lời cô bảo ngay lập tức.

“Téc, em cũng đi chuẩn bị sách vở cho ngày mai đi, không phải sáng mai còn bận học thêm sao?”

“Dạ.” Téc ngoan ngoãn rời đi.

“Em không cần thi Đại học.” Cuối cùng Tali nói sau những phút dài im lặng, như đã quyết định cho qua đề tài ban nãy. “Em đã nhận được giấy báo của Học viện...”

Calli sùng sốt đến độ đánh rơi cả chiếc khăn. Tối đó cả nhà số 7 phải ăn mừng vì Talia. Cả Tec cũng quên đi câu chuyện trong Bếp, nó vờ vĩnh khóc vì sắp phải xa chị gái cùng phòng...

“Em đi thi Dũng có biết chưa?” Gió đêm trên sân thượng rất lạnh, cắt vào da thịt Otec. Cô xuất hiện đằng sau lưng Talia. Cả nhà chẳng ai biết chuyện Tali đã có bạn trai.

“Chị yêu anh ấy nhiều đến mức ấy sao?” Tali hỏi ngược lại Otec, giọng nhỏ và yếu trái ngược hẳn với thường khi... “Đến mức không cần biết anh ấy có yêu chị không à?”

“Chị không biết.” Otec rút cuộc trả lời. Cô cảm thấy mình chẳng còn biết gì nữa cả. “Chị hèn nhát.”

“Phải, chị hèn nhát hơn em tưởng!” Tali phê phán. “Chị định làm sao với cái tình yêu kiểu ấy?”

“Chị có thể làm gì? Cái duy nhất chị dư dả là thời gian. Chị sẽ chờ...”

“Cái duy nhất em không thể cho Dũng nữa là thời gian!” Tali nói như chẳng ăn nhập. “Chúng em đã chia tay.”

“Vi em ra đi à?”

“Không, trước đó. Em phản bội cậu bé đó...”

Otec lặng người ngạc nhiên.

“Nghe ghê nhỉ?” Tali cười phì. “Chẳng qua là em không cảm thấy thực sự có yêu cậu ta hay không. Cậu ta làm em phát chán vì cứ ngoan ngoãn chờ đợi, như chị đấy, ngốc nghếch làm sao...”

“Em...” “Em không thấy có gì quan trọng trong chuyện đó.” Otec im lặng. Là ngốc nghếch ư...

Đêm có trăng, nhưng mặt trăng đã bị mây nuốt lấy, cuộn lại như một cái kén dày đặc, trăng có vùng vẫy bao nhiêu cũng không thoát được.

“Nhưng em đoán chị chẳng giống chúng em. Hai người có lẽ ở một mức sâu đậm hơn nhiều.” Tali cười mà nói vậy.

“Chị không biết.” Otec lại một lần nữa trả lời bằng khoảng như thế.

“Anh ấy có biết chị yêu anh nhiều thế không?” Tali thắc mắc.

Cái nhìn buồn của Otec đủ để nói lên tất cả.

“Chị thậm chí không nghĩ tới nói ra tình cảm của mình với anh ấy hay sao?”

“Nói ra? Như thế nào?” Otec hỏi.

Hai người đã là người yêu của nhau, ai mà nghĩ đến cô và Lân thậm chí chưa từng nói những lời đó...

“Chị là đồ ngốc! Tình cảm thì phải nói ra chứ để thế thì người ta biết được mà đáp trả hay sao? Chị cứ cho mình có dư thời gian đi nữa cũng sẽ làm mình đau khổ dài dài...”

“Chị tưởng em đi học học viện múa, hoá ra em lại trở thành chuyên gia phân tích tình yêu nhỉ?” Otec cười lần đầu tiên trong đêm.

Tali thở ra, cũng bật cười. “Cả chị lẫn em đều ngốc cả, sợ bị tổn thương thì đều là hèn nhát.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Otec đứng chờ Lân ở giảng đường hai tầng. Cô đứng ngay dưới ban công trong giảng đường mờ tối, hoàn toàn không cảm thấy có nguy hiểm gì. Giảng đường đã cũ, ít khi sử dụng, chỉ có Lân và cô, vài người sẽ thuyết trình trong hội nghị khoa học sinh viên Y khoa là đến đây để duyệt trước.

Cửa mở, người bước vào không phải Lân.

“Cẩn thận!” Tín chỉ kịp la lên một tiếng cảnh báo, lao đến bên cạnh cô. Otec không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trước khi cô kịp định thần thì vòng tay của Tín đã ôm lấy eo cô, kéo cô sang một bên.

Choang.

Otec cứng người vì kinh ngạc. Chậu hoa xương rồng rơi từ ban công giảng đường xuống ngay vị trí cô đứng cách đó một giây. Cô quay sang nhìn Tín.

Gương mặt họ khá gần nhau nhưng Otec quá kinh hoàng để nhận ra điều đó. Cô sợ đến mức muốn ngất luôn trên tay anh ta.

“Cảm ơn...” Cô gái nói nhỏ, mặt không còn chút thần khí. Tín vẫn không buông cô ra, e rằng cô sẽ ngã ngay vì chẳng thể đứng vững. Một chậu cây trên ban công giảng đường cũ rích này ư? Rõ ràng không phải là chuyện bình thường.

“Không có gì.” Tín khó nhọc đáp trả. Không có gì ư, người con gái anh yêu vừa hụt chết ngay trong gang tấc. Phải, anh mở cửa bước vào, và nhìn thấy cô đang ở đó, chậu cây chết tiệt đó sắp rơi xuống và...

Và cô ở trong vòng tay anh. Gương mặt Bì Bì bỗng đỏ ửng lên, như thể vừa ý thức khoảng cách giữa họ quá gần. Nhưng trước khi cô kịp có phản ứng, anh đã thấy môi mình tìm đến môi cô.

Bì Bì đang ở trong tay anh, trong thực tại, trong vài giây anh những tưởng cô sẽ chết, nhưng cô đang ở đây. Vẫn thờ, vẫn nói chuyện với anh bằng gương mặt đó. Thế là anh hôn cô. Ngay khi chạm vào môi cô, Tín đã biết mình là thằng chó chết, như xưa nay anh vẫn luôn khôn nạn khi mơ tưởng đến bạn gái của bạn mình. Nhưng giờ anh còn tệ hại hơn thế, anh đáng bị đẩy xuống địa ngục bởi anh không thể kiểm soát mình. Lý trí anh đề mê trong mùi hương của cô, cảm giác môi vị cô ngay trên đầu môi. Một nụ hôn nóng bỏng.

Otec quá kinh hãi, một lần nữa sau vài giây ngẩn ngui, để kịp phản ứng. Trong một tích tắc cô nhận thấy vòng tay Tín quanh eo mình siết chặt trong khi phải lỏng ra, tích tắc thứ hai cô thấy môi anh đã ở trên môi cô, một cách nồng nhiệt. Thành thực mà nói, cô khiếp đảm. Cánh cửa mở ra. Otec biết người vừa xuất hiện. Lân. Nhìn thấy Tín đang hôn cô.

Thực tế, trông giống như họ đang hôn nhau. Gương mặt Lân cứng lại trong một tia nhìn băng giá. Tín quá... say mê để nhận thấy người vừa bước vào. Otec ngã người ra sau để tránh nụ hôn của anh. Điều đó chỉ khiến cho cô trông có vẻ chỉ khiến cho cô trông có vẻ đáng giận hơn.

“Cô ấy không có ở đây.” Lân nói lớn qua vai. Giọng anh không có chút cảm xúc. Tín buông Otec Bì ra ngay tức khắc, nhìn Lân, nhưng bạn anh không nhìn anh. Otec loạng choạng, cô nhìn Lân van xin.

Nhưng anh đã không nhìn cô nữa. Anh khép cánh cửa giảng đường và quay đi. Otec nghe giọng anh nói với ai đó ngoài hành lang. “Có lẽ cô ấy đã về trước.” Anh cười khàn mà nói vậy.

Cô sụp xuống. Tiếng bước chân người đi xa dần. “Anh xin lỗi, Bì Bì. Mình xin lỗi. Mình sẽ giải thích với cậu ấy. Phải! Giải thích! Ngay bây giờ.” Tín hoảng hốt nói với cô. Anh lao ra khỏi giảng đường. Chỉ còn mình Otec trong giảng đường tắt nắng.

Thông điệp của anh rất rõ ràng, ai đó đang ở ngoài hành lang với anh, và Lân không muốn họ bị bắt gặp trong tư thế đó. Anh không muốn nhìn cô nữa. Tín không hề tìm thấy Lân.

Bất kỳ ai nhìn thấy mặt Lân bây giờ sẽ không nhận ra anh. Người ta sẽ nói là thằng điên này đang ôm một quả bom.

Trên đời này, Phạm Quốc Lân căm thù ai phản bội anh. Không, anh ghét nhất là bị mất mặt, bị coi thường. Cuối cùng anh phải thừa nhận, anh là con người cực kỳ sĩ diện. Anh không thể chịu đựng người ta làm tổn thương lòng tin của anh, lòng tự trọng của anh, làm anh mất mặt.

Đầu tiên là Lan. Bây giờ là Otec. Otec. Otec, Otec!!! Làm sao cô có thể làm như vậy với anh? Sao lại là cô?

Con quái thú trong anh cuộn mình thành lửa hận. Ngọn lửa trong anh bùng bùng kêu gào phá hủy. Lân nhìn thấy chiếc xe của Tín. Gã chó tha!

Từ ngày quen Otec, không biết bao nhiêu nhân cách tốt đẹp trong anh đã bị phá hủy, đổ nhào. Cô biến anh thành kẻ mất khả năng kiểm soát chính bản thân mình. Otec đáng nguyên rủa.

Thằng Hoàng Trung Tín đáng băm vằm.

May mắn cho Tín đã không tìm thấy Lân. Anh ta sẽ bị vụn cổ và quăng phứt xuống sông trước khi kịp thốt lên một từ cảm thán.

Kẻ trọng tình bạn, kẻ có trách nhiệm, kẻ biết suy nghĩ, kẻ biết tự kiểm chế... trong Lân cùng lúc đi tong.

Chương 21

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, khẩu vị là bất di bất dịch. Chỉ trừ... Ác mộng!

Lân chỉ quay đi.

Otec cảm thấy tim mình đã vỡ nát khi anh quay đi. Anh thậm chí không giằng cô ra khỏi Tin và yêu cầu một lời giải thích. Anh thậm chí không cần một lời giải thích. Rốt cuộc nếu cô có một vị trí trong tim anh, Lân có quay lưng với cô dễ dàng như thế không?

Nhưng cô yêu anh, yêu anh quá khả năng kiểm soát bản thân mình. Và cô không thể để anh quay đi mà không biết sự thật. Cho dầu anh không tin thì cô cũng cần giải thích. Dầu cho có thiếu vắng lời yêu thì họ cũng là một cái gì đó có ý nghĩa trong đời nhau phải không? Vậy thì nếu anh không đến tìm cô, Otec sẽ đến tìm anh.

Otec gõ cửa. Tiếng gõ vang lên khô khốc. Khớp ngón tay cô rụt lại vì đau. Không có tiếng trả lời. Nén sự sợ hãi, cô gõ thêm một tiếng nữa.

“Lân?” Giọng cô ngen lại. Cánh cửa mở ra. Đứng trước mặt cô là hoa khôi ngành dược. “Tôi tìm Lân.” Cô nói.

“Hắn rồi,” Lân trả lời, giọng cô mới hay làm sao. Cô đang mặc cái tạp dề mà Otec quen thuộc. Tại sao cô không đoán ra từ đầu rằng nó dành cho Lân? Màu đỏ hợp với mái tóc nâu và làn da trắng của cô ấy, vẻ rực rỡ lạnh lợi. “Nhưng anh ấy đang tắm.”

Như để phụ họa, trong nhà vọng ra tiếng nước chảy.

Đám mây đen của ngày đầu tiên cô quen Lân, đám mây đen khi cô bắt gặp tấm ảnh cũ của họ, khi cô tìm thấy những món quà của cô ấy trong căn hộ của Lân..., nỗi đau khi nghi ngờ anh không hề yêu cô, nỗi đau khi nghi ngờ anh không hề yêu cô, nỗi đau khi tin rằng anh vẫn còn nhớ cô ấy... tất cả tràn về, cuộn lại trong Otec như một cơn bão.

“Cô có gì có thể nhắn lại,” Lân nói rất tự nhiên.

“Không có gì đặc biệt.” Giọng Otec ngen ngen. Tôi chỉ định nói với anh ta là tôi yêu anh. “Không có gì đặc biệt.” Otec ngẩng đầu cao hơn khi mắt cô có vẻ sắp ngân ngấn nước.

“Tôi đi đây.” Otec nói bằng giọng bình thản nhất, quay đầu bước đi. Lân thậm chí sẽ không biết cô đã từng đến đây.

Lân đã sai, hay chưa đúng khi nhận xét rằng những cô gái trong ngôi nhà số 7 đường C có điểm chung là dịu dàng hay thanh tao, thực ra điểm giống nhau nhất giữa họ là lòng kiêu hãnh. Otec đã ngẩng cao đầu mà bước đi như một nữ hoàng không cần vương miện. Với con tim tan vỡ.

Lân dầm mình trong nước nhưng điều đó vẫn không đủ làm lạnh cái đầu anh đang điên cuồng. Anh cảm thấy tức giận với chính con điên của mình. Có một điều chắc chắn, anh không thể đối mặt với Otec trong khi đầu óc đang sôi sục thế này. Anh sẽ không còn giữ cho mình được là chính mình nữa. Nước không thể gột được cảnh tượng đó ra khỏi đầu Lân.

Hai người đó đứng ở nơi tranh tối tranh sáng. Hắn ta ôm lấy eo cô, Otec ngã mình thành một đường cong quyến rũ. Mối họ gắn với nhau...

Lân tuôn thành tiếng một tràng tục tũn tệ hại nhất mà anh biết.

Chuyện gì đã xảy ra? Lúc đó Lân chỉ có thể sôi lên với cơn giận dữ và bỏ đi để bảo toàn tính mạng cho cả hai người đó, cũng là bảo vệ chính anh... Nhưng bây giờ giận dữ trong anh lại càng sôi sục hơn khi không thể nắm lấy vai cô mà hỏi chuyện gì đã xảy ra. Anh sẽ lắc vai cô, lắc, lắc cho đến khi cô phải van xin và thành thật....

Thật đáng sợ khi tình tảo và uất hận đến cùng một lúc. Hận ư? Tại sao anh có thể giận dữ đến mức độ này?

Tin đã hôn cô, Lân quyết định. Gã phản phúc đó đã hôn người con gái của anh và cô không kịp chống cự... Anh giận ra với ý nghĩ đó. Nó phải là như thế. Cô không phản bội anh, không thể...

Nhưng chuyện gì xảy ra nếu nó không phải? Nếu cô tự nguyện, hay tệ hơn, cô quyến rũ Tin? Không có khả năng, Otec không phải loại con gái đi quyến rũ đàn ông. Nhưng với anh, chẳng phải cô làm anh điên đảo?

Tốt nhất không phải vậy. Nếu cô phản bội anh như thế, Lân không tin mình sẽ tha thứ được cho cô, anh sẽ làm cô phải hối tiếc. Nhân tiện, anh sẽ xé xác thẳng bạn đó.

Tệ hại nhất, nếu cô yêu hắn ta? Em yêu hắn?

Không thể nào, không thể khi mà cô nhìn anh như thế, khi mà họ bên nhau như thế. Cô là của anh. Lý trí của Lân quyết định ngay cô không thể yêu Tín. Thực tế, anh nghĩ cô không thể yêu ai ngoài Lân. Cô phải yêu anh, chỉ có anh thôi. Lân không chịu nổi ý nghĩ cô không có chút tình cảm với anh. Cô ấy phải yêu anh say đắm mới phải...

Nhưng nụ hôn đó?

Nếu cô yêu Tín, anh sẽ làm gì? Lân bỗng nhiên cảm thấy con giận dữ của mình xui xuống một cách đáng ngại. Anh không biết phải làm gì. Lân đầu tiên trong đời, Lân không biết phải đi tiếp như thế nào. Anh không biết phải làm gì... Nếu em yêu hẳn? Làm thế nào cô có thể yêu cái gã tóc xoăn đó, hẳn chẳng được gì ngoài bề ngoài tạm được, gia thế không ra gì, đầu óc rỗng tuếch, tính tình... Hồi năm nhất, hẳn từng bị cảnh cáo vì say rượu đánh nhau...

Nhưng có hề gì nếu cô yêu hẳn. Lân cảm thấy một sự đau đớn đột ngột không quan hệ gì với lòng tự trọng của anh. Con quái vật trong tim anh biến mất, để lại một lỗ hổng toang toác. Nếu không có cô... Con quái vật đã di căn, găm nhăm một cái gì đó trong dạ dày anh, khiến Lân choáng váng. Nếu cô bị bức ép, anh sẽ giết, sẽ xé xác gã đàn ông đó. Nếu cô phản bội anh, Lân cũng sẽ giết gã, giết gã và bắt cô trở về đầu cúi xuống trong hối lỗi cùng cực, nhưng vẫn là của anh. Nhưng nếu cô không quay về, nếu cô yêu hẳn... Lân buông tay, anh không biết phải làm gì. Anh thậm chí e mình không đủ sức để đắm vào mồm thẳng vô lại mà cô yêu...

Lân bước ra khỏi phòng tắm.

Hy vọng là không, không phải thế. Cô có thể không yêu anh, chưa yêu anh, nhưng Lân không chịu nổi ý nghĩ cô yêu người con trai khác. Một gã ít xứng đáng với cô hơn anh, một gã ngoài anh.

“Lân!” Lan nói, cô đón anh ở bên bàn ăn. Lân nhìn cô, trong phút chốc thậm chí quên bég cô là ai.

“Em làm gì ở đây?” Anh liếc nhìn bữa ăn trên bàn đang bốc khói nghi ngút, nhìn Lan đang mặc cái tạp dề màu đỏ. Otec cũng từng mặc nó, có một lần cô nấu bữa trưa cho anh. Cô ấy rất khéo tay. Hai người ngồi bên nhau trong căn bếp nhỏ của anh, giống một cặp mới cưới...

“Em tới làm cơm cho anh.” Lan nói. “Em nấu toàn những món anh thích.” Cô cười rất tươi, nụ cười như hoa hướng dương rực rỡ, nhưng anh lại nhớ Otec cười khác kia, khoe môi cô khẽ nhấc lên, rồi...

Anh liếc nhìn những món ăn trên bàn, con đói không xuất hiện. Có cái gì không đúng, đầu anh tràn ngập ký ức về bữa ăn Otec nấu.

“Xin lỗi em, nhưng anh e khẩu vị của anh đã thay đổi.”

Lân nhìn anh, vẻ mặt cô khiến anh phải thương cảm. Có gì khác không? Khi người con gái này đi lấy chồng, cũng là người con gái của anh phản bội anh, Lân cảm thấy tức giận, cảm thấy bất ngờ... Nhưng anh không hận cô, anh không có cảm xúc mãnh liệt đó. Tại sao? Thậm chí bây giờ anh còn thấy thương cảm cho cô.

Trên mặt cô có quảng thâm mà giờ Lân mới để ý thấy. Ngủ không ngon giấc, có lẽ là do bận rộn bài vở, có thể là do hôn nhân không hạnh phúc. Lân nhận thấy mình chẳng quan tâm.

“Em đến tìm anh, Lân. Em muốn trở lại. Đây vẫn là tổ ấm của chúng ta, phải không?”

Tổ ấm. Đó là từ do Lan tự gọi, cô thích theo phong trào, thích xưng hô với anh là chồng, vợ, thích gọi căn hộ của anh là tổ ấm. Không ngờ chỉ trong nháy mắt cô đã làm vợ người ta, gọi người khác là chồng. Lân cảm thấy có chút nực cười. Anh phát hiện ra mình chưa từng hiểu cô gái này, cũng chưa từng muốn hiểu.

Thấy Lân không nói gì, Lan tiếp tục. “Em sẽ vẫn là của anh. Em luôn là của anh. Em sẽ ly hôn. Gã đó thậm chí còn chưa được chạm vào người em. Lân, em...”

“Lân,” Lân ngắt lời cô “hãy dừng lại ở đó thôi.” Vì lòng tự trọng của chính em. “Không, Lân. Anh không hiểu. Em yêu anh, chỉ anh thôi. Em là của mình anh.”

“Nhưng bây giờ anh không cần em nữa.” Lân không còn kiên nhẫn để lựa chọn từ ngữ. Anh định nói, anh đã có người con gái khác, nhưng một thứ quái quỷ gì đó cười nhạo anh rằng Anh có chắc cô ấy là của anh không?

“Em xin lỗi, Lân. Hãy tha thứ cho em. Em biết anh yêu em... không phải cô gái kia, em biết, em biết anh chỉ dùng cô ta để thức tỉnh em.”

Lân vẫn nói. Bỗng nhiên Lân thấy bức bối. Sao cô có thể coi Otec thảm hại như vậy. Cô ấy thông minh, xinh đẹp, trong sáng, cao thượng, một nàng công chúa, một nữ thần. Làm thế nào người ta có thể dùng cô ấy để làm gì đó?

“Nếu đến đây chỉ để nói điều đó thì em có thể về được rồi.” Lân vẫn nói lạnh băng. Gương mặt anh có sự mệt mỏi. Lan vẫn không chịu buông.

“Em xin lỗi, Lân em đã sai. Không có ai yêu em nhiều như anh. Em xin lỗi.” “Xin lỗi. Nhưng anh nghĩ anh không hề yêu em.” Lan không tin.

“Đừng nói thế, Lân, em biết anh vẫn còn yêu em.” “Không phải là không còn, anh rất tiếc, anh nghĩ chưa từng yêu em.”

“Không, đừng trừng phạt em như thế. Em biết anh yêu em. Hàng trăm lần anh nói với em những lời yêu thương đó...”

“Anh nghĩ hàng trăm lần anh nói yêu em đều là anh tự dối chính mình hơn là muốn gạt em. Nhưng anh chỉ mới yêu một lần duy nhất trong đời. Và anh nghĩ đó không phải em.” Cùng lúc khi anh nói, lý trí anh cũng phát hiện ra. Một cơn sóng tràn qua người anh.

Giống như kẻ mù tìm ra chân lý!

Phải. Tại sao đến lúc này anh mới nhận ra điều đó. Không phải anh chưa từng, anh đã yêu, đã thực sự yêu cô gái ấy. Anh yêu Otec, Nguyễn Dương Hồng Bì. Anh yêu cô gái ấy biết bao nhiêu. Một lần nữa, anh đã tự lừa dối mình, lại hàng trăm lần mỗi khi phải giải thích lý do anh muốn ở bên cô. Phải, anh đã trốn tránh cái lý do thực sự ấy. Anh yêu cô, hơn bất kỳ ai, bất kỳ điều gì trên đời này. Bất kể tình cảm của cô ấy, bội anh, cô không yêu anh... thì anh vẫn yêu người con gái ấy. Trái tim anh, cuộc đời anh, thuộc về cô, mãi mãi. “Không, Lân, em xin anh...” Tiếng Lân rên rỉ không hề lọt được vào tai Lân. Làm thế quái nào mà giờ anh mới nhận ra điều đó?

Anh yêu Otec. Anh yêu cô. Cô có biết điều đó không? “Lân, anh xin lỗi nhưng anh phải đi, em còn việc gì nữa không?”

Giọng Lân hốt nhiên thay đổi, từ một âm điệu chán nản, sang một cái gì đó quá đỗi dịu dàng khiến Lân kinh ngạc. Khuôn mặt anh hốt nhiên bừng sáng khi anh nói.

“Em có thể ở lại thêm chút nữa, không sao. Em có thể sử dụng phòng tắm. Nhưng anh sẽ đi ngay bây giờ. Em khoá cửa giùm anh nhé, cứ để chìa khoá lại chỗ cũ.”

Lân vừa nói vừa thay áo sômi ngay trước mặt cô. Không phải anh thiếu lịch sự. Anh quá vội vã đến quên cả sự hiện diện của cô có mang lại điều gì khác biệt. Lân sững sờ nhìn anh khoác cái áo vét màu xám bạc,

vơ lấy cặp táp và biến mất khỏi cửa. Hoàng tử của cô, hoàng tử từng là của cô. Sao cô có thể để mất anh như vậy, ngu ngốc như vậy.

Hoặc là, cô nghĩ, anh chưa từng thuộc về cô dù cô thuộc về anh.

Lân chậm rãi đứng dậy. Anh đã thực sự tử tế khi đề nghị cô dùng phòng tắm. Cô chỉnh lại bộ dạng của mình, rồi đi ra, không một lần ngoái nhìn tổ ấm ngày xưa của mình, cô khoá cửa. Lân nhún chân, để lại chiếc chìa khoá của Lân vào chỗ cất. Thêm một giây, cô để cả chiếc chìa khoá thứ hai mà cô vốn giữ, đã không còn thuộc về cô, vào đó. Cô sẽ lại khóc, rất nhiều, nhưng không phải ở đây, nơi này. Vĩnh biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Lân cảm thấy lồng ngực mình nóng bỏng khi anh lao đến trước cổng nhà Otec. Đầu óc anh như bức sốt. Anh yêu cô. Cùng lúc anh nhận ra anh chưa từng nói với cô điều đó. Chỉ ba chữ. Làm thế quái nào mà sau chừng thời gian quen nhau, anh vẫn chưa nói với cô điều đó dù để lừa dối cô một cách lịch sự? Mà giới nữ, anh biết thế, vốn cực kỳ mẫn cảm với những chuyện như vậy. Thế mà cô vẫn chưa từng nói một lời. Lân cảm thấy muốn động quả đầu của mình vào tường. Thăng trầm, làm sao mà lại chưa nói điều đó với cô ấy?

Anh bấm chuông cửa, cố chỉ với một lực ấn không phá hỏng cái chuông và vị thế lịch sự của chính anh.

Điều tệ hại hơn là giờ anh thấy mình yêu cô đến phát điên. Yêu, đó là một từ mà kể từ lúc nghĩ đến, nó đốt cháy lòng anh như lửa, lồng lộn trong tim anh, kêu gào đòi được thả lộn với cô.

Anh bấm chuông lần thứ hai, với một lực mạnh hơn cần thiết.

Anh tưởng tượng cô sẽ ra mở cổng, ngạc nhiên nhìn anh bằng con mắt ngây thơ của cô ấy, ấp úng nói câu gì đó khi gò má đỏ rực. Nhưng không kịp nói tròn câu, anh đã ôm chầm lấy cô. Cô ngẹn lại vì cái ôm siết thân ấy. Rồi anh dùng tay ôm lấy gương mặt quá đỗi thương yêu ấy. Mặc kệ họ đang đứng ngay trước cổng nhà. Anh hôn cô, một nụ hôn say đắm. Và thì thầm vào tai cô ba chữ...

Anh nóng nảy bấm chuông lần thứ ba. Cửa bật mở, nhưng chết tiệt, tại sao lại không phải cô mở cổng?

“Lân?”, chị gái cô nói, “Otec đã đi rồi.” Lân đông cứng. “Đi đâu?” Anh hỏi, phép lịch sự đã bốc hơi. “Đến trường, nó nói chiều nay có buổi thuyết trình quan trọng...”

“Nhưng hai giờ buổi thuyết trình mới bắt đầu!” “Hình như nó không tìm thấy tập tài liệu nên cho là đã bỏ quên ở trường. Nó đi sớm để tìm...”

“Em biết rồi ạ. Em cảm ơn chị.” Lân nói vội. “Em đi đây ạ.” “Không vào nhà uống một cốc nước sao?” Chị Calli lịch sự nói, mỉm cười thông cảm. Lân cũng từ chối theo phép lịch sự thông thường, thôi được, có lẽ nhanh hơn phép lịch sự thông thường một chút! Anh lập tức đến trường.

Otec không tìm thấy tập tài liệu, cô hoảng sợ tái mặt. Lần cuối cùng cô đọc nó cùng với Lân trong phòng học cũ ở dãy phòng phía Đông, chỗ họ thường cùng ngồi học với nhau thay vì ở thư viện. Cô nghĩ đã bỏ tập tài liệu vào cặp sách. Nhưng cô không tìm thấy. Đó không phải là bản duy nhất, bản còn lại đang ở chỗ thầy Thành, nhưng đó là bản Otec dùng để đọc trong buổi thảo luận chiều nay. Cô đi vào phòng học cũ, nơi quen thuộc của hai người họ...

Otec nhìn thấy trên sàn vương đầy giấy trắng, những mảnh giấy bị xé vụn của... Cô cầm lên đọc, chữ nhảy múa trong mắt cô. Bài thuyết trình của Otec!

Bị xé thành từng mảnh trong căm thù và oán hận. Otec không nhận thấy một bóng người tiến lại từ đằng sau cô. Cửa phòng học bị khoá lại!

Đây là phòng học của dãy phía Đông, nơi từ lâu chẳng ai bén mảng tới gần. Một cô gái bị khoá trái ở đây thì quý không biết, thần không hay.

Lân đi tìm Otec, hội trường, giảng đường, thư viện... đều không thấy bóng dáng cô! Hội thảo sắp bắt đầu.

Thậm chí anh đã quay lại giảng đường số bốn, cái giảng đường tắm tới chết tiết ấy. Nhưng Otec không ở đó. Cô đã đi đâu?

Đầu óc Lân ngút ngàn hận khi bất gặp ý nghĩ cô đang ở cạnh Tín. Nhưng một phần lý trí tỉnh táo giúp anh nhận thấy sự không ổn.

Cô đi tìm tài liệu ư? Tài liệu gì, bài thuyết trình? Chính anh đã tận mắt nhìn cô bỏ nó vào cặp chiều hôm qua, khi họ đọc lại bài cho nhau nghe lần cuối cùng.. Có lẽ cô quay lại chỗ phòng học phía Đông. Chỗ yêu thích của hai người. Lân lập tức đi như chạy qua những hành lang vắng lặng. Cửa phòng đóng trong sự ngạc nhiên vô cùng của Lân. Dãy phòng học này từ lâu chẳng ai thêm đóng. Ổ khoá mới cứng, sáng loá như trên người.

Nếu anh không thể vào trong thì Otec cũng đâu thể. Cánh cửa tuy đã cũ nhưng rất chắc chắn, hằn vết thời gian. Lân đi vòng qua ngã khác, cửa sổ hai lớp cũng bị đóng kín, khoá chắc. Tên rảnh rồi nào mà nghĩ đến đóng phòng học này kỷ lưỡng như thế? Nhưng Lân không bỏ đi ngay. Anh nhìn đồng hồ, hai giờ kém. Bài thuyết trình của Otec được xếp đầu tiên! Có khi cô ấy đã ở phòng hội thảo rồi!

“Otec?” Lân kêu lớn. “Hong Bi? Em có trong đó không?” Lân đập mạnh vào cánh cửa. Tiếng anh gọi tên cô vang vọng khắp khu nhà.

Tuyệt nhiên không có tiếng trả lời. Có khả năng Otec bị khoá trái bên trong không? Ai lại làm cái trò ấy cơ chứ!

“Hong Bi? Otec?” Lân câu tiết gọi to, cảm thấy thật ngốc vô cùng khi lắng nghe cánh cửa im lặng.

Lân dùng sức mình động ầm ầm vào cánh cửa. Họ người chết cũng phải sống lại trước âm thanh chói tai đó. Vẫn không có tiếng trả lời.

“Hong Bi! Anh đây, nếu em có trong đó thì chỉ cần một tiếng động nhỏ... Em có ở đó không Hong Bi?” Im lặng đặng đặng triệu năm. Đồng hồ chỉ hai giờ kém vài phút lẻ. Lân bỏ đi.

Otec cảm thấy mình bị nắm chặt từ phía sau, một bàn tay dùng vải chặn trước miệng cô.

Trước khi cô kịp thốt lên một lời, thì mục mị đã kéo đến. Những gì cô nhận thức kịp chỉ là mùi hắc hắc, nồng nồng của... Otec ngất đi.

Mộng mị tràn đến.

Phuong nghi ngờ khả năng có ai đó biết được chỗ này để mà tìm thấy Nguyễn Dương Hồng Bi, nhưng an toàn vẫn hơn, cô dùng thuốc khoá cái mồm lẩm lời của cô ta thì tốt hơn là để cô ta la hét... lỡ có ai ở trong nghe và cứu kịp cô ta thì chẳng hay ho gì! Phuong xem xét kế hoạch một lần nữa. Hoàn hảo, như xưa nay vẫn thế cho mọi việc làm của cô,... nhưng con bé vắt mũi chưa sạch, loại tiêu thư giả hiệu ấy dám phá hoại tương lai của Phuong, con bé phải trả giá bằng chính tương lai của mình. Phuong định làm nó bị thương từ ban sáng, nhưng lại gặp tên sâu máy tính ấy phá bình, may là chúng bạn chơi trò hôn hít nên không để ý điều gì khác lạ. Nếu như hắn có đủ não để nghi ngờ và lên tầng hai để kiểm tra thì... nhưng lần này mọi chuyện sẽ đúng kế hoạch! Sẽ chẳng ai phát hiện ra cho đến khi Phuong quyết định tha thứ cho con bé... nhưng cô sẽ không thể, ít nhất là trong chiều nay thì không!

Phuong nhắm mắt hãi sợ khi nghĩ đến những gì sẽ xảy ra nếu ai đó phát hiện ra việc làm của cô. Nhưng cô không hối hận, bởi vì con bé ấy phải chịu trách nhiệm khi phá hoại giấc mơ của Phuong, tu nghiệp theo ngành Y khoa là lựa chọn của Phuong từ khi còn nhỏ, cô là niềm tự hào của cả nhà... Vậy mà con bé đó lại dám..

Hãy ngủ đi nhé, công chúa ngủ trong rừng! Đợi xem một trăm năm nữa liệu có hoàng tử nào đến cứu mày nữa không? Phuong bỏ đi, tránh xa khỏi nơi đó để phòng bị ai đó bắt gặp.

Lân chẳng biết phải tìm Otec ở đâu nữa, anh đã lục tung cả trường và bệnh viện mà không tìm thấy cô, đành ráng bước đến chỗ tổ chức hội thảo.

Hội thảo vừa bắt đầu. Thầy Thành đang đứng ngoài cửa hội trường. Vừa nhìn thấy Lân, thầy đã giận dữ nắc nẻ ngay:

“Em đi đằng nào thế? Hồng Bi đâu? Người ta sắp giới thiệu con bé lên đọc rồi!” Cô ấy vẫn chưa đến ư?

“Thầy đã bảo mọi người tìm hai đứa khắp nơi. Gọi đến nhà thì bảo đã đi rồi. Em không biết hội thảo này quan trọng thế nào không? Hồng Bi đâu?”

“Thầy bảo thầy Quang cho em đọc bài thuyết trình bây giờ đi ạ. Em sẽ đọc đầu tiên, được không thầy?” Lân gấp gáp nói. “Cái gì? Vậy còn Hồng Bi?”

Lân chỉ nói ngắn gọn với thầy Thành, cầm lấy xấp tài liệu của mình, anh bước thẳng vào phòng hội thảo trước khi ông kịp ngăn cản.

Chương 23

Những gì trái tim không để tâm tới thì đôi mắt cũng không nhìn thấy được.

-Ngạn ngữ Nga-

Tích tích... Otec cảm thấy đầu mình giống như bị bao vây bởi muôn vàn tinh tú mỏng mịn. Choáng váng. Cô chìm trong những ảo cảnh phi thực khiến cô muốn vùng tỉnh dậy. Gương mặt lạnh lùng của Lân, giọng nói như băng giá của anh, nụ cười của Lan, cặp áo đồng màu đồng kiểu của họ, những chữ viết tay... tất cả hoà trộn thành một thứ hỗn hợp để bóp nát tim cô. Otec muốn vùng vẫy, muốn tránh xa tất cả, nhưng giống như có một thứ mạng nhện chằng chịt bủa vây lấy cô. Thân kinh của cô bị đánh bại, trở nên tê liệt, vô dụng...

Tích tích... Cô ấy không có ở đây... Tiếng bước chân Lân quay đi, vang vang trên nền đá, tiếng cười khàn như không của anh... Tích tích...

Hắn rồi... Nhưng anh ấy đang tắm... Cô có gì có thể nhấn lại? Cô phải thoát khỏi nơi này, cô phải đi khỏi chốn này...

Cô phải tỉnh lại! Tích tích... Nhưng cô không thể...

Phạm Quốc Lân không phải là kẻ không biết suy nghĩ, tình hình này, anh không biết Otec đang ở đâu, tại sao cô còn chưa đến. Nhưng hội thảo này nhất định phải tham gia và hoàn thành tốt. Anh trở lại và yêu cầu đổi lượt cho anh với Hồng Bì.

Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên trong giảng đường lớn, không phải là chỉ tiếng vỗ tay chiếu lệ mà thực sự là sự tán thưởng, khâm phục dành cho anh. Lân có thể thấy thầy Thành đang run rẩy vì vui mừng bên ngoài cửa, nhưng anh không có thời gian mừng cho sự thành công của chính mình. Anh ra ngoài ngay sau khi vừa kết thúc phần của mình.

"Hồng Bì vẫn chưa đến ư?" Lân hỏi không nhắm đặc biệt vào ai. "Chưa." Một trong số những sinh viên sắp lên thuyết trình trả lời. Anh nhận ra người đó quen quen.

"Lân!" Cô gái nhoèn miệng chào. "Cậu còn nhớ tớ không? Thu, học cùng với cậu ở chỗ thầy Diệp ấy!" Thầy Diệp của lò luyện thi năm cuối cấp ư!

"Thu, chào cậu." Lân chẳng có tâm trí lẫn thời gian rảnh rồi đâu mà nhận người quen lúc này, tuy vậy phép lịch sự không cho anh bỏ đi ngay. Lân định nói một câu gì đó để kết thúc...

"Hoá ra cậu và Hồng Bì đang quen nhau hả? Thế mà gần đây cô ấy mới nói với mình. Cậu có biết hồi cấp hai bọn mình rất thân nhau không?" Thu vui vẻ bắt chuyện, không nhận thấy sự sốt ruột muốn ngắt ngang của Lân.

"Vây à?" Lân nôn nóng nhìn đồng hồ, chuyện gì có thể xảy đến với Otec? Cô ấy đang ở đâu được nhỉ? Otec là người có trách nhiệm, hội thảo quan trọng như thế không lẽ cô ấy quên? Calli nói rõ ràng Otec đến trường, mà Otec chẳng nói dối chị mình bao giờ... "... Ừ! Rất thân đấy, còn hơn cả chị em!" Otec có thể thân ai hơn chị em mình sao? Lân nghi ngờ điều đó!

"... Chẳng ngờ cuối cùng hai người lại hẹn hò với nhau. Từ hồi đó Tớ đã theo Hồng Bì suốt về chuyện cậu ấy tương tư cậu, thậm chí lên cấp ba..."

Những gì Thu nói chỉ lọt một nửa vào đầu óc đang bận rộn suy nghĩ của Lân..., cho đến khi một từ trong số đó níu lấy anh...

Ai tương tư ai cơ?

"... cậu ấy vẫn thích Phạm Quốc Lân cậu đấy. Mình lẽ ra định giới thiệu hai người nhưng cô nàng nhút nhát quá, đáng tiếc nếu không mình đã là bà mối rồi..."

Thu tiếp tục nói, cười gì đó về việc mối lái, nhưng Lân thì thấy tâm trí mình đã bay bổng mất tích rồi. Chỉ một câu của cô đọng lại trong đầu anh, cuộn xoáy, đặc quánh lại thành một đòn giáng của sự thật trớ trêu vào nhận thức Lân. Cô ấy đã thích anh!

Cô đã ở đó, suốt những năm tháng đó của đời anh ư? Hồng Bì, Otec, công chúa của anh! Làm thế nào anh không nhận ra cô ấy? Tình yêu của đời anh đã ở đó, chờ đợi anh, cách anh một bức tường lớp học. Có thể tin điều đó không? Số mệnh là con lừa mới để anh gặp cô muộn đến thế! Và tình cảm của cô ấy vẫn dành cho anh sao, từ ngày đó đến nay?

Lân bất giác nắm chặt những khớp ngón tay. Anh quay sang hỏi một trong những anh bạn đến ủng hộ. "Cậu có thấy Tín đâu không?" "Không có, trưa nay có gặp cậu ấy đi tìm cậu..."

Lân đã bỏ rơi về cuối câu trả lời, anh đi tìm chỗ để điện thoại. Anh gọi điện về nhà Otec, cô chưa về. Lân hỏi số những người bạn của cô, không ai biết

Otec có thể ở đâu.

Nếu có bất kỳ chuyện không may gì đến với Otec, Hồng Bì Lân sẽ phát điên. Anh đã thề bảo vệ cô, dù có phải trả giá bằng cả mạng sống.

Nếu trên đời này thực sự có thần thánh, thì hãy nghe lời khẩn cầu của Phạm Quốc Lân này. Anh sẵn sàng đánh đổi mạng sống của mình lấy sự an toàn cho cô. Thậm chí... dù cho anh có phải mất đi tình yêu của cô cũng được, chỉ cần cô vẫn an toàn! Lân dừng lại để suy nghĩ. Khi gió, anh cần một cái đầu lạnh, nhưng anh quá lo lắng để có thể bình tĩnh suy xét những nơi Otec có thể đang ở, hoặc đang mắc kẹt. Lân lại nhấc máy điện thoại những phím số anh đã thuộc nằm lòng. “Lân?” giọng Tín hỗn độn cảm xúc. “Hồng Bì có ở đó không?” “Hồng Bì? Không, không có. Cô ấy không...”

“Cũng không biết cô ấy có thể ở đâu à?” Lân ngắt ngang. “Không...” “Hồng Bì mất tích rồi...” “Cái gì...”

“Nghe này, cậu gọi điện cho ông chú cậu, ông cảnh sát khu vực ấy, hay bất cứ ai có thể, tìm hỏi xem có vụ gì đặc biệt có thể... liên quan đến cô ấy không, liên lạc với bệnh viện nữa, nếu có tai nạn gì...”

“Tớ biết phải làm gì!” Tín đáp ngay. Tim hiểu, mọi mớ thông tin là việc của anh. Dù có phải lật tung thành phố anh cũng sẽ làm! Lân im lặng một giây.

“Tốt! có tin gì thì liên lạc với tôi ngay.” Lân dập máy.

Anh lao đi tìm cô.

Còn quá sớm để cảnh sát đồng ý vào cuộc, ông bố già có thể tác động vào việc này không? Lân miên man, điên cuồng suy nghĩ. Hoạt động, hoạt động đi bộ não tệ hại này! Hãy nghĩ lại những nơi cô ấy có thể đến, đi qua. Anh đã tìm sót ở chỗ nào? Có một điểm đáng ngờ nhất! Lân thực sự chạy về phía hành lang dẫn đến dãy phía Đông.

Otec mở mắt, không gian mờ ảo... Thoáng chốc, cô không thể định tính nổi... Đây là đâu, nơi nào? Đây là lúc nào? Cô là ai? Tích tích...

Cô nằm đó, trên mặt phẳng nhám và ẩm, mở mắt ra và nhìn vào khoảng không gian trống rỗng... như cuộc đời cô. “Otec, cô bé ngoan! Mau tỉnh lại đi con”

Giọng nói đầy nữ tính dịu dàng, cô có thể cảm nhận vị ngọt thanh ngay nơi đầu lưỡi mình, có thể cảm nhận cái vuốt ve ấm áp... Otec bỗng nhắm mắt lại...

“Dậy đi nhé con yêu! Từ nay phải dậy thật sớm nhé, vì Otec đã có em rồi, em bé cần Otec dậy sớm hơn để đánh thức em nữa chứ...”

“Mẹ?” Tích tích... Đó là giấc mộng về những ngày xưa... “Con sẽ là một thiếu nữ dịu dàng, Otec.” Cô cảm nhận nắng chiều vàng rực của ký ức đang mon trón trên da, khi người phụ nữ ấy tết tóc cho cô bên hiên nhà. Mọi người đi vắng, chỉ có Otec ở nhà với mẹ, bởi vì Otec muốn... cô đã muốn gì? “Con là một công chúa xinh đẹp dịu dàng, nhưng sẽ dễ bị tổn thương...” Một giấc mơ đẹp! “Mau dậy đi, Otec!” Giọng nói ấy lại thức dục cô, ngắt ngang hồi tưởng trong mơ...

“Không! Con không muốn... Con không muốn tỉnh.” Otec ngúc ngắc đầu, cảm nhận mặt mình chà vào nền đá nhám...

“Phải dậy, bé ngoan! Con không thể ngủ mãi được. Hãy xem Calli đã tỉnh...”. “Cal có thể sống thiếu người đó, nhưng con thì không thể... Con không tỉnh đâu! Con muốn giấc mộng, con muốn mẹ tết tóc...”

Giấc mơ đã trở lại, trọn vẹn lúc hoàng hôn đương buông xuống, Otec nhìn bóng của hai mẹ con cô đan vào nhau trên nền gạch cũ với hoa văn xanh điểm

“Người con gái quá hiền lành, có khi sẽ trở thành bông hồng thủy tinh, quá đẹp nhưng cũng sẽ quá mong manh, dễ vỡ...” Bàn tay mẹ dịu dàng tết nốt đuôi sam thứ hai cho Otec, dùng dải ruybăng màu phấn

buộc lại cho nàng... “Cho nên không thể lúc nào cũng chỉ chờ đợi, Otec. Con phải mạnh mẽ...” “Phải mạnh mẽ?” “Mau tỉnh táo lại đi Otec? Con phải tin vào trái tim mình...”

Otec mở mắt, lệ đã tràn trên khoé mi... Một lúc, cô kéo mình mở to mắt hoàn toàn, đưa tay xóa hết nước mắt. Cô nhìn quanh. Một bức tường vôi hiện ra đằng sau khoảng không mù mịt, dần dần, cô nhìn rõ mọi vật! Cũng dần nhớ lại!

Đen tối quá! Cô bị nhốt kín ở một nơi đen tối như đáy cùng địa ngục. “Mẹ?” Không có tiếng trả lời, cô chỉ còn có một mình. Không gian như còi chết.

Otec ép mình đứng dậy, cô tiến đến bên cánh cửa lớn. Khoá từ bên ngoài. Quá tối, Otec lần đến những cửa sổ, cô thậm chí không biết có cửa sổ hay không.

Cô vấp ngã mấy lần vì đụng phải những đồ vật bằng gỗ trong phòng. Đây có phải là khu phòng phía Đông nữa không? Nó quá tối để Otec có thể phân biệt. Có những gờ cửa sổ, Otec ra sức đẩy, nhưng nó không suy chuyển, bị khoá.

“Có ai ngoài đó không? Tôi ở đây!” Không có tiếng trả lời. “Có ai không?”

Tích tích. Những giọt nước rơi. Trong không gian tĩnh lặng tối tăm ấy, tiếng nước rơi nhỏ giọt khiến Otec rùng mình. Ánh sáng. Cô cần ánh sáng.

Cô bắt đầu lần theo bức tường lần nữa, tìm kiếm công tắc điện, cố gắng không đụng phải cái gì để trượt ngã, cũng đề phòng chạm phải một ổ điện hở...

Vô ích. Nếu đây là dây Đồng, thì công tắc điện nằm bên ngoài phòng. Dù không phải, thì cô cũng không tìm thấy. Có khi đường dây đã bị cắt. Cô lập. Tích tích... Trong đêm tối, nước vẫn rơi lặng lẽ, lúc đều lúc vắng lặng. Otec cố thông cổ họng khản đặc, cô bắt đầu kêu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chẳng ai nghe thấy, chẳng có tiếng đáp trả, chỉ có bức bối và âm ảnh là dư dả... Vô vọng quá. Tích Tích... Otec đầu hàng.

Quá tối, quá đáng sợ. Não cô đông đặc lại, hai lá phổi không còn thở nổi. Otec chỉ còn nghe thấy tiếng nước đều đều tích tích như vọng từ âm ty địa phủ... Thân kinh cô căng lên như dây đàn để rồi đứt phụt! Tích tích...

Đêm tối, đêm tối... Vô vọng, vô vọng... Tích tích, tích tích...

Kết thúc rồi, Lân đã bỏ cô, vĩnh viễn. Quay lưng đi... Anh có bao giờ dành chút tình cảm cho cô không? Có sự thích thú, sự ân cần, nhưng nó quá nhỏ bé. Otec chơi vui giữa muôn trùng đen tối. Tích tích...

Lẽ ra cô phải biết từ đầu. Mặc cho cô chờ đợi anh từ bỏ quá khứ, mặc cho cô mỉm cười kiên nhẫn và chờ đợi anh, dù cô có ngày đêm ở bên anh, lặng lẽ ngắm nhìn anh, cười với anh, chăm sóc anh, dù cho cô gắng nhẫn nại bao lâu đi nữa, người con trai đó vẫn không chú ý đến cô. Anh không thuộc về cô! Tích tích... Anh ta chẳng bao giờ yêu cô... Tích tích... Vỡ nát, vỡ nát...

Hắn anh rất yêu Lan, không quên được cô ấy. Vậy mà đã có lúc Otec huyền hoặc mình tình cảm của anh với Lan không sâu đậm...

Hay đáng buồn hơn, có lẽ anh không yêu Lan, mà cũng chẳng cần cô. Tích tích... Liệu anh có nhận ra cô yêu anh nhiều đến mức nào không? Tình yêu như một trò chui giữa cho và nhận, cho đi quá nhiều, hay nhận về quá nhiều, tất cả sẽ vẫn khiến người ta vỡ nát. Giờ Otec không còn gì, cả trái tim, lẫn lòng tự trọng. Cô không quan tâm đến việc thoát khỏi căn phòng u tối này nữa, vì hồn cô đang rơi vào vực sâu trăm vạn trượng, còn tội tệ hơn muôn phần.

Con phải mạnh mẽ... Tích tích... Vô ích thôi. Lân, cô thì thầm gọi tên anh. Lân, cô gọi anh bằng tất cả sức lực của trái tim, cơ thể, tâm hồn cô.

Lân. Cô gọi tên anh mà mắt ráo hoảnh, nước mắt của cô đã cạn khô rồi. Hoàng tử của cô, Lân. Tình yêu của cô.

Cô mệt mỏi quá rồi, cả tinh thần lẫn thể xác, cô không khóc, không gọi tên anh, không làm gì được nữa. Otec co mình trong tư thế của hải nhĩ. Cô không còn chiến đấu nổi nữa. Nhắm mắt, cô bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Có tiếng người... “Otec, Otec!” giọng người đó vang quá, trầm và ấm, nhưng sao lại có sự hoảng loạn trong giọng nói hay như thế? “Otec!” Otec khó nhọc mở mắt ra. Lại là ảo giác? “Lân?”

“Otec, Otec, em có ở đó không? Xin em, trả lời anh! Otec!” Lân hét lớn. Anh lại đánh mạnh vào cánh cửa. Có phải không, rằng anh vừa nghe thấy nó, một tiếng gọi nhỏ tựa hồ như lời thì thầm của cây cỏ... “Otec?” Lân gọi lớn đến nỗi tung cổ họng! Đánh vào cánh cửa khốn khiếp! Vô ích, cánh cửa quá chắc chắn... Phải có một cách gì chứ?

“Lân...” Tiếng cô nhỏ, gần như trong suốt, như tiếng rên khẽ của một con côn trùng yếu đuối. Lân lặng người, anh có nghe nhầm chăng? “Hồng Bì, Otec, em đây phải không?”

“Lân!” Giọng nói của cô, có chết Lân cũng không quên được. “Em ở trong ư? Em có sao không? Bị thương?” Lân nôn nóng hỏi.

“Em... không sao cả.” Lân thấy tim mình hoạt động trở lại, nhưng là những nhịp đập gấp gáp. “Đợi anh... Otec, em di chuyển được chứ?”

“Vâng.” Tiếng trả lời của cô nhỏ đến mức ruột gan anh thất lại. “Vậy tránh xa khỏi cửa lớn!” Lân tìm thấy một thanh gỗ lớn, sử dụng nó như một cây búa tạ, anh nện vào bức tường.

Dãy phía Đông xây dựng từ thời thuộc Pháp, không những kết cấu cửa lớn rất vững chắc, tường cũng xây đặc biệt dày, vững chãi. Dĩ nhiên Lân không đi đến mức nhắm vào bức tường như lúc đầu ấy. Anh đánh vỡ mé tường có khớp nối với cánh cửa.

Gạch đá bắt đầu vỡ vụn dưới lực đánh của anh. Động liên tiếp, thật mạnh! Khớp thứ nhất rồi ra.

Tay Lân muốn rã ra vì phải dùng lực quá nhiều. Thanh gỗ đã nứt toác. Quả thực nó không phải một ứng viên thích hợp cho vị trí một cây búa. Anh cần...

Lân nắm lấy một viên đá lớn và đập vô vọng vào chỗ nối khớp thứ hai. Viên đá cũng chẳng trụ được lâu hơn, tay Lân nhức nhối, nhưng ít nhất khớp nối

này cũng gần như đã bung ra. Chỉ cần thế cũng được.

Lân dùng cả vai tống mạnh vào cánh cửa. Một lần, hai lần...

Đáng lẽ Lân nên đi tìm thêm người giúp, một thợ phá khoá chẳng hạn? Hay một ai đó nữa cùng phá cửa... Nhưng anh không có thời gian để chần chừ, để Otec phải chờ đợi trong bóng tối... giọng nói của cô quá yếu ớt, anh hy vọng chỉ là do quá sợ hãi... Mong rằng cô không chịu thương tổn gì!

“Lân? Anh không sao chứ? Đừng cố anh, hãy đi tìm ai đó...” “Anh không sao, em vẫn tránh xa cánh cửa chứ?” “Vâng, nhưng anh...”

Rầm! Lân không đợi Otec nói hết câu, anh tông vào cánh cửa bằng tất cả sức mạnh của mình!

Otec không biết Lân đang cố làm gì, chỉ có những tiếng đập mạnh vang vọng như từ cõi chết. Trong bóng tối, cô thấy mình co rút lại vì hãi sợ, rồi giọng Lân cất lên, Otec bắt lấy nó như bắt được sinh mạng. Nhưng những tiếng đập càng lâu, cô càng lo lắng. Nào cô bắt đầu hoạt động lại, Lân đang làm gì? Làm thế nào mà phá cánh cửa to lớn kia được, anh sẽ tự làm mình bị thương mất! Một khe sáng hiện ra bên mé cửa, Otec thấy chói lóa. Cô cất tiếng hòng ngăn anh lại, bảo anh phải đi tìm ai đó... Rồi một tiếng động lớn, cánh cửa bật văng khỏi bản lề, ánh sáng tràn vào huy hoàng bất ngờ khiến Otec phải nhắm mắt lại... Lân! Giống như có một vầng hào quang bao phủ xung quanh người con trai ấy, Hoàng tử mà cô yêu... “Lân...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Lân loạng choạng, gần như là ngã bở chừng khi cánh cửa bung ra, đột ngột như trời tức anh cũng nhiều như khi ương bướng thách thức anh ban nãy. Anh đứng thẳng dậy và nhìn vào trong. Otec đứng đó, một luồng gió nhẹ cũng có thể thổi ngã cô. Mặt cô trắng bệch và mắt sưng đỏ... Cô loạng choạng.

Lân lập tức bước tới, đỡ cô vào lòng, không ngăn được mình siết chặt lấy cô. Otec lạnh quá, chiếc áo dài tím than vãn chìm của cô nhăn nhúm và nhếch nhác, nhưng không có vết máu, không gì cho thấy cô bị thương.

Lân hít căng buồng phổi không khí quanh cô, làn hương mà anh thiếu thốn! Cô đây rồi, trong tay anh... “Em không sao chứ?”

Nhữn người vì được sức nóng của anh bảo bọc, Otec chậm rãi lắc đầu. Hãy để yên cho cô giây phút này, khi anh đã tìm ra cô, để cô được tin là anh cần cô vô cùng...

Lân đang ôm lấy cô, sự thực chứ không phải ảo giác. Anh đã tìm cô, và tìm thấy cô... Anh chính là ánh sáng của cô! Lân. Lân, Lân!!!

“Không bị thương, trầy xước gì chứ? Em không...” Lân hỏi ngay, vội vã quá mức. “Em ổn.” Otec trấn an anh. Cô đã tự do rồi, sao Lân phải lo lắng khấn trương thế, không giống anh thường ngày, “Em chỉ hơi mệt, choáng váng một chút, có lẽ là tại ế...” “Em bị đánh thuốc sao?” Lân phản nộ hỏi. “Vâng, nhưng chỉ thế thôi...”

“Những chuyện gì đã xảy ra? Tên khốn nào...” “Em không biết... Em đến đây tìm tài liệu, giờ em nghĩ đã có ai đó cố tình đánh cắp nó, rồi em nghĩ có ai đó đã gây mê em từ phía sau... khi em tỉnh lại thì mọi cửa đã bị khoá.” Anh nhìn những mảnh giấy vụn dưới sàn. Otec nói dùm cho anh kết luận. “Bài viết của em”

Làm thế nào mà chuyện này có thể xảy ra với Otec, ai có thể làm như thế với cô? Lân suy nghĩ. May cho đời hán là đã không làm gì tổn thương đến cô, có lẽ thuốc mê hết tác dụng trước dự tính của hắn, nhưng suýt chút nữa thì Otec đã lỡ lượt thuyết trình...

“Buổi hội thảo? Em phải đến buổi hội thảo, mấy giờ rồi anh?” “Bình tĩnh nào! Chưa đến lượt của em đâu, nhưng cũng ...sắp,” Lân nhìn đồng hồ, “chúng ta phải có mặt ở đó ngay. Em đi được không?”

“Được, em ổn mà.” “Em chắc không? Đủ sức để đứng thuyết trình...” “Em không sao. Em phải đi!”

Lân không tranh cãi với tính trách nhiệm của cô, buổi hội thảo quá quan trọng đối với tương lai của cô để anh ngăn cản cô đi. Anh dẫn cô tới hội trường. Thầy Thành đón họ với con giận sắp bùng nổ, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Otec, ông dừng mình lại. “Sắp đến lượt em rồi đấy Hồng Bì. Chuyện gì thế, em nói được chứ?” “Em làm được mà thầy...”

“Em nghĩ có ấy cần thêm thời gian để chuẩn bị,” Lân vội ngắt lời cô “thầy có thể sắp cho cô ấy xếp cuối cùng không ạ?”

“Ừ à được.” Thầy Thành nói, “dĩ nhiên được, em phải chuẩn bị tốt cho buổi thuyết trình chứ!” “Thầy còn giữ của cô ấy bản in bài thuyết trình chứ ạ?”

“Dĩ nhên là còn...” “Thầy có mang theo...” “Có.” Cuối cùng thầy Thành cũng nóng nảy ngắt lời Lân. Thật đáng ngưỡng mộ khi ai đó có thể ngắt lời anh trong bộ dạng như thế. “Đưa con bé ra sau chuẩn bị và thầy sẽ đưa cho em bản in đó!”

“Vâng, cảm ơn thầy!” “Em sẽ phải giải thích với thầy sau đấy!” Thầy Thành nói với anh sinh viên xuất sắc của mình, rồi vội vã tìm tới chỗ người sắp xếp chương trình.

Lân tất nhiên không phản đối gì, anh để một trong những chìa khoá trên cùng Ôtec vào phòng vệ sinh để chỉnh trang lại.

Cô cần, rửa mặt, chải lại tóc, làm cái gì đó với cái áo dài của mình... Thời gian không còn nhiều khi Ôtec bước ra, Lân chỉ kịp nắm lấy tay cô, cố gắng bảo cô bình tĩnh trước khi cô bước vào phòng hội thảo.

Những dòng đầu tiên của bài viết, Ôtec đọc một cách thụ động, cô gần như không biết nghĩa của những gì mình vừa phát âm. Cô nhìn quanh hội trường, bắt gặp ánh mắt Lân.

Anh nhìn cô trìu mến, ánh mắt dịu dàng khích lệ cô. Anh vẫn ở đây, chờ em. Lân...

Ôtec hít một hơi thở sâu, cô bắt đầu thuyết trình bài viết của mình. Cô phải làm được điều đó! Đây là bài viết của cô!

Lân nhìn cô đọc bài viết của mình, những quan điểm mới mẻ, cách trình bày sáng tạo,... người con gái anh yêu! Rõ là anh không thể công tâm được nữa! Lân chẳng buồn tìm hiểu kẻ chí-công-vô-tư trong anh đã đi lẫn vào cái xô nào nữa. Cô đang ở trước mắt anh, với Lân, thế là đủ. Anh chờ cho đến khi cô kết thúc phần thuyết trình của mình và lắng nghe bao nhiêu là tiếng vỗ tay cô nhận được, cái gật gù của những vị giáo sư ngồi hàng đầu... anh xem xét kỹ hơn là lúc cho chính bản thân anh ban này! Cô thật tuyệt vời biết bao. Và người con gái tuyệt vời ấy lại dành cho tên ngốc là anh đây. Ông bà đã dạy hay không bằng hên. Và anh còn nợ cô một vài điều chưa nói!

Lân bắt đầu nhớ lại hoàn cảnh cô bị nhốt lại... Tai nạn ư? Quá vô lý... Anh nhìn quanh hội trường, tìm kiếm một người... Lòng mảy anh nheo lại, đôi mắt đóng băng lạnh lẽo khi không tìm thấy kẻ đó... Dù là ai thì Lân cũng sẽ không bao giờ buông tha vụ này một cách dễ dàng. Hắn ta (hay cô ả, Lân nghi ngờ) sẽ không được buông tha... Kẻ bắt Ôtec còn để lại một số sơ suất, Lân nhận thấy nhiều điểm mà hắn để lại... anh sẽ không trực tiếp nhúng tay vào. Lân lặng lẽ rời khỏi hội trường, bấm vài số điện thoại, đảm bảo sẽ có người để thời gian vào vụ này.

Phạm Quốc Lân là người không dễ tha thứ cho ai dám đụng đến người con gái của anh, chưa kể đó là cô, là Ôtec yếu đuối...

À, anh nghĩ, anh còn phải gọi cho một tên nữa hẳn đang điên đầu lên vì tìm kiếm cô! Gã ngốc! Anh còn chuyện phải tính với hắn nữa, nhưng là sau này! Sao có làm chuyện phải lo thế không biết!

Nhưng đó chẳng phải là điều anh quan tâm nhất lúc này.

Lân đi vòng sang cánh cửa phía sau hội trường. Ôtec đang bị vây quanh bởi bạn bè, trong đó có Thu. Gương mặt cô vẫn chưa hết xúc động, đáng yêu làm sao. Ôtec nhìn thấy anh, đôi mắt mở to, sáng lấp lánh. Lân cười. Anh nắm lấy tay cô, hoàn toàn sở hữu, kéo cô ra khỏi đám đông. Sau cùng, có cô ở kề bên thật mới khiến anh an tâm. Tay đan vào tay, cảm giác yên ổn...

Cuối cùng Lân cũng thừa nhận tình yêu của mình, anh hiểu ra cảm giác điên cuồng hận ấy chẳng phải là con giận dữ thông thường vì sự phản bội, mà là con ghen không thể kiểm soát. Anh đã dối mình khi bảo không cần cô yêu anh, anh cần tình yêu của cô hơn tất cả. Anh cần cô! Cuộc sống của anh, đời anh sẽ ra sao khi không có cô nữa? Hốt nhiên quá khứ trước khi cô xuất hiện chỉ còn là một mảng tối đen, tương lai không có cô chỉ còn là một màn sương mù mịt. Thế giới của anh, vũ trụ của anh trở thành một khoảng trống nhất chỉ còn có cô làm tâm điểm, vắng cô, chết tiệt Lân sẽ không thể đứng vững nữa.

Anh không chỉ muốn, anh cần cô ấy! Mỗi một giây của cuộc đời anh!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Phương nhìn thấy tên Lân đó cứu được con bé Hồng Bì. Còn hơn cả tức giận! Nhưng cô biết không còn cơ hội nữa! Nhưng liệu hắn ta có đoán ra được là cô không? Chà, hắn có đoán được ai có động cơ? Phương kinh hoàng nghĩ lại kế hoạch của mình, cô kiểm tra xem liệu có thiếu sót? Tốt nhất là nên tránh đi, cô nghĩ và rời khỏi hội trường. Cô cũng không cam lòng đứng nghe những tràng pháo tay dành cho con bé đó, những tràng pháo tay vốn dành cho cô... Phương quay lại chỗ dãy phòng phía Đông. Đúng là sơ sót, cô đã quên mảnh khăn tắm thuốc lại đó! Nhưng cô không tìm thấy mảnh khăn! Có thể nào tên oắt đó đã nhặt được? Mồ hôi chảy ròng ròng trên má, Phương lập tức rời khỏi, cầm cổ chạy về nhà xe! Chứng cứ ngoại phạm, cô cần rời khỏi nơi này lập tức! Phương đến chỗ chiếc xe của mình, cô tỏ ra bình thường nhất để không bị chú ý... “Chị Phương?” Một giọng nói vang lên!

Phương hoảng hốt dừng lại, không biết có nên quay đầu lại hay không! Kẻ đó tiến đến trước mặt cô! Ánh mắt Tín như có dao, chiếu thẳng vào Phương... Liệu gã ta có biết?

“Chị đến chỗ hội thảo ư? Nó chưa kết thúc mà?” Tín hỏi bằng một giọng thờ ơ, nhưng anh nghe những nghi ngờ của Lân quá cuộc điện ban nãy... Gã biết! Gã biết rồi! Phương cần rời khỏi chỗ này! “Ừm... Ừ! Chị có chút việc phải về gấp!”

“Vây ư?” Tín cười nhẹ nhàng, nhếch mép chữ ánh mắt thì khiến người phải lạnh gáy. Rõ ràng ở lâu với Phạm Quốc Lân người ta cũng sẽ học được cách giết người không dao, một nghệ thuật hẳn hoi! “Vây chị về nhé! Tạm biệt, sẽ sớm gặp lại!” Sẽ sớm gặp lại?

Phương rời khỏi nhà xe, cổ họng còn run rẩy và nức nở. Cô đã bị bắt gặp! Phải làm sao? Phải làm sao đây? Ôi, bố mẹ sẽ xiết bao thất vọng nếu biết... Phương dừng lại, cô ngồi bệt xuống lề đường, ôm lấy mặt, rầm rức khóc...

Tín tiếp tục vào trường. Lân chỉ kể sơ qua tình hình đủ để anh thôi lo lắng lục tung thành phố. Anh bất ngờ bởi những suy đoán của Lân về kẻ làm hại Bì... Dù sao anh cũng muốn vào trường gặp Otec, hẳn cô ấy phải lo sợ lắm... Tín rào bước. Và anh nhìn thấy hai người đó... Lân nắm lấy tay cô, bàn tay anh ấm áp, kéo cô ra khỏi các bạn không chút lịch sự. Họ đi đến một góc vườn trường vắng vẻ.

Trời đã chuyển sang phút hoàng hôn, không gian tràn ngập sắc hồng. Gió bắt đầu lưu luyến đi dạo qua những cành cây khô, xôn xao nhẹ nhẹ. Lân cời áo vét, khoác vào cho Otec.

“Em không sao rồi phải không?” Anh hỏi.

Ý anh là chuyện ở phòng học phía Đông. “Em... ờn.” Otec trả lời. “Không biết làm sao cánh cửa đó lại bị khoá như thế...” “Em nói là bị chụp thuốc mê còn gì. Có kẻ cố tình làm thế.” Giọng Lân rắn đanh.

“Ai lại...” Otec lắc đầu không tin được. Cô quá tốt để có thể nghi ngờ một ai. “Em không nhớ gì sao?” “Không...”

Nhưng trong đầu Lân lại có những nghi ngờ riêng. Otec đối xử với tất cả mọi người rất tốt, chẳng ai có thể hiềm khích để mà hại cô. Hơn nữa, nhót cô lại trong lúc diễn ra hội thảo là có ý gì? Rõ ràng là muốn cô cơ hội này... Lúc Lân tìm Otec ở khu phía Đông, anh đã nhìn thấy bóng dáng một người lảng vảng quanh đó. Quỳnh Phương. Chị ta không có việc gì ở trường vào hôm nay được, mà cũng không thấy xuất hiện ở hội thảo...

“Chuyện cuốn tạp chí Mel gửi cho em, cuốn em để lại nhà anh..., Otec, em có nói cho ai biết không? Phương có biết em có nó không?”

“Tạp chí Y học ư? Có,” Otec trả lời, “hôm em mới đi nhận số tạp chí ấy, có gặp chị Phương, chị ấy có vẻ không mấy quan tâm...” Quỳnh Phương!

“Sao thế anh?” “Có lẽ anh biết ai đã làm thế...” Lân chậm rãi chấp nôi sự kiện. “Có lẽ cô ta muốn em không tham gia được hội thảo...” “Chị Phương á? Tại sao...” “Có lẽ là trả đũa, có khi cô ta nghĩ chính em đã nói với thầy chuyện cô ta sao chép bài luận của người khác!” “Sao chép?”

“Anh đã dịch và so sánh, bài của Phương không có một luận điểm nào mới, toàn bộ đều sao chép y nguyên từ bài báo ấy.” Ít ra chị ta cũng giỏi ngoại ngữ, Lân giễu thâm. “Đó là lý do thầy Thành loại chị ta ra khỏi danh sách thuyết trình hôm nay. Nhà trường còn chưa quyết định hình thức kỷ luật.” “Em không hề biết chuyện đó!” “Phải, các thầy muốn giữ kín chuyện này.”

“Tại sao anh b...” Otec hiểu ra, chính anh đã dịch bài báo đó. “Anh là người đã báo cáo với thầy.” Lân nói. “Chị ta đã nhảm người khi thấy em cầm số tạp chí đó...”

“Ít ra chị ấy cũng giỏi ngoại ngữ...” Otec nói nhỏ, cúi đầu suy nghĩ. Lân bật cười.

“Chị ta sẽ phải trả giá cho việc này. Hãy chờ xem hình thức kỷ luật đối với hành vi của Phương hôm nay. Bắt cóc là phạm pháp...” “Không tệ như vậy chứ?” Otec lo lắng hỏi.

“Dám làm thì phải dám chịu!” Lân nói dứt khoát. Rõ ràng anh không bao giờ bỏ qua chuyện này.

Otec im lặng. Cô không muốn Lân tiếp tục suy đoán, không kể cho anh nghe về chậu hoa trên giảng đường ban sáng. Nếu Lân nhìn thấy có mối quan hệ giữa những sự kiện này, không biết anh sẽ làm gì nữa. Mặt khác, chậu hoa đó có thể chỉ là tai nạn, cũng có thể chỉ muốn làm cô bị thương nhẹ... Chuyện xảy ra ở giảng đường... Otec có điều cần phải giải thích với anh. Họ ngồi xuống chiếc ghế đã gần đó.

“Lân!” Anh không nói gì, chỉ buông tay Otec, cô không thể nhìn thấy mặt anh. Có vẻ như anh còn suy tư điều gì đó nên không để tâm. Có lẽ là về biện pháp kỷ luật Phương?

“Lân, nghe em...” “Otec?” Lân rút cuộc cũng quay lại nhìn cô. Anh nở một nụ cười. Trầm mến. Mặt trời ở sau lưng anh. Giống như có một vầng hào quang bao bọc. Otec nín thở, anh huy hoàng biết bao nhiêu?

Hốt nhiên cô phải nhắc mình hít thở trở lại mới có thể thốt lên mấy tiếng. “Lân?” Cô bối rối cúi đầu, tránh đôi mắt anh. “Ừ?”

“Em có chuyện cần giải thích với anh...” “Anh cũng có điều muốn nói... nhưng em cứ nói trước đi đã.”

Anh ấy định nói gì? Anh ấy có thể nói gì? “Chuyện sáng nay... cảnh sáng nay... anh thấy em và Tín...,” Otec ấp úng, “thực ra...” Nhắc lại chuyện ban sáng, đó là những gì cô muốn ư? Lân nhìn cô ấp úng.

“Anh biết.” Lân nhẹ nhàng ngắt lời cô. “Anh biết anh đã cư xử tệ hại, nhưng anh tin em!” Mắt Otec mở lớn nhìn anh. Cô không biết phải nói gì.

Chỉ có tim cô loạn lên trong những nhịp đập vui mừng. Ngón từ trở nên giòn nòn và lộn xộn. Cô vô thức tiếp tục.

“Tất cả chỉ là hiểu lầm... giữa bọn em chẳng có gì cả. Tín... Em. Em không hôn anh ấy. Phải, em không có tình cảm gì với anh ấy hơn một người bạn, một người anh.”

Anh đã biết thế, Lân đắc thắng trong lòng, nó phải như thế! À, Lân chợt nhớ đôi chuyện lật vạt khi tia nhìn của anh vô tình hướng về lối dẫn ra nhà gửi xe. Anh có lẽ có vài chuyện cần chuộc lỗi. Có lẽ anh đã cư xử hơi quá một... nhiều hơn một chút. Anh đã bắt gặp cái xe địa hình yêu quý của Tín... hà, có lẽ anh nên mua cho cậu ta một cái mới sau khi biến con ngựa sắt oai hùng đó thành một đồng sắt vụn không hơn. Nhưng làm thế nào nhỉ? Âm thầm mua một cái xe mới và đặt trước nhà cậu ta vào lúc sáng sớm? Hay gửi nặc danh qua đường bưu điện? Anh đã có thể rộng lượng được rồi. Cô đã không yêu Tín. Cô vẫn... vẫn yêu anh phải không? “Em...” Lân chậm rãi tìm cách mào đầu. Làm thế nào mới khiến cô nói ra tình cảm của mình? Lân nhanh chóng cảm thấy bức bối với tốc độ làm việc của não bộ. “Lúc nãy anh có gặp Thu...” Hay là tình cảm của cô vẫn chỉ ở mức thích thôi. Trời đất nhưng có thể cô cũng chỉ coi anh hơn một người anh một chút thôi... Không thể, cái cách cô ở bên anh, tình cảm của cô,... có thể cô chưa nhận ra. Dù cho cô chưa yêu anh, anh quyết định, Lân cũng sẽ ở bên cô, theo đuổi cô cho đến lúc con tim cô bị anh làm cho chao đảo, buộc cô phải đem lòng yêu anh suốt đời mới thôi! “Thu? Anh nói chuyện với cô ấy ư?” “Ừ, chút chút...” “Lân cười thầm “Cô ấy là bạn thân của em mà, phải không?” “Mấy năm gần đây chúng em không liên lạc nhiều...”

Thu học Y Hà Nội, lần này cô ấy được tham dự hội thảo ở H, Otec vẫn chưa gặp cô ấy.

“Cô ấy nói với anh một số chuyện... về em ngày trước...” “?” “Cô ấy kể rằng,” Lân cười trước vẻ mặt cảnh giác của cô, “em phải lòng một ai đó từ thời cấp hai...”

Mặt Otec đỏ ửng lên trong niềm vui sướng không thể tả thành lời của Lân. “Rằng, em thích anh ta mà không hề nói ra...” “Thu!” Otec quay đi không nhìn anh vì quá xấu hổ. Cô thì thầm trách móc cô bạn, giọng nhỏ và ngen ngào. Nhưng anh không thể để cô quay đi dễ dàng như thế. “Nghe này, Otecơ của anh.” Lân nói, quay cô lại, vào vòng tay anh. Anh nắm lấy vai cô để buộc cô phải hướng lên nhìn anh. Của anh! Lân lấy một hơi thở. Gò má ửng hồng của Otec khiến tim anh muốn vỡ vụn. “Nhìn anh.” Anh ra lệnh bằng một giọng trang nghiêm

Đôi mắt Lân trong, màu nâu ấm áp với đường viền sáng bạc quen thuộc. Đôi mắt anh rực sáng khiến cô một lần nữa quên hô hấp. Đôi mắt đã từng chiếm lấy hồn cô thuở nhỏ, nó nhìn cô thẳng thắn, đầy sức mạnh như muốn thôi mien cô. Cô sẽ phải tin từng lời anh nói. “Anh yêu em, Otec.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Lân nói, giọng anh nhỏ, trầm mà vững chãi, đầy khẳng định. Otec không thể tin vào tai mình. Cô cảm thấy mông lung. Anh yêu em, Otec. Anh yêu em, Otec. Anh yêu em, Otec. Anh yêu em, Otec.

Đó là những gì Lân vừa nói ư? Mắt Otec đang lệ, cô thở hắt, vẻ mặt cô không phải theo chiều hướng xúc động ngen ngào mà Lân dự tính. Cô không có vẻ hạnh phúc tột cùng, vui sướng mà anh đã nghĩ. Thay vào đó, cô thở hắt kinh ngạc. Cô không tin?! Anh phải làm sao để cô hiểu, cô tin được điều đó. Lân bắt lực hơn bao giờ hết! “Anh yêu em, yêu em, Otecơ, Nguyễn Dương Hồng Bì.” Anh lặp lại, từng chữ, từng chữ. “Lân yêu em, chỉ một mình em thôi, tình yêu của anh!”

Cô ngược nhìn anh, đôi mắt đầy những cảm xúc không sao hiểu nổi. Lân ôm lấy gương mặt người con gái ấy. Anh gắn môi mình lên môi cô.

Trong tích tắc, như thể cô không thể hiểu được sự việc đang diễn ra, chỉ có môi anh chiếm lấy môi cô. Rồi cơ thể cô tìm đến với câu trả lời cho anh ngay sau đó, trước cả nhận thức của cô, môi cô mở ra cho sự Anh có thể cảm nhận được nó, niềm hạnh phúc, tình yêu ngọt ngào, nồng nhiệt của cô, ngay ở trên môi anh. Và Lân biết, cô cũng cảm nhận được điều tương tự. Cô phải cảm nhận được!

Otec cảm thấy nụ hôn chan chứa những cảm xúc của Lân, khao khát biểu lộ một tình cảm lớn lao bất lực khi diễn tả bằng lời. Cảm thấy như họ đang nuốt trọn linh hồn của nhau. Sự thực khắc vào tim Otec, cô bàng hoàng đón nhận nó. Tình yêu của anh? Cô tin, phải, cô tin anh! Cho đến lâu, lâu sau đó, khi môi họ rời nhau, những cảm xúc còn nóng hổi trên gương mặt cả hai người, mắt nhìn nhau không dứt.

Đôi mắt anh sâu, sâu quá. Tình anh thậm chí còn mê mẩn hơn thế.

“Bây giờ,” giọng Lân quả thực khó nghe, quá trầm đục, nhưng với khoảng cách giữa họ thì không phải là khó khăn, anh cười với cô, “em có thể nói cho anh biết, người mà em phải lòng từ thuở ấy, là ai không?”

Otec cũng cười. Gương mặt cô phù một màu sắc dịu nhẹ của hoa hồng. Cô thăm thì, nhỏ nhẹ, nhưng với khoảng cách giữa họ thì cũng không phải vấn đề. “Là anh, Lân.” Cô nói.

Lân hôn lên má cô, siết cô vào lòng. Anh muốn chiếm môi cô một lần nữa, nhưng chưa, chưa cho đến khi cô thú nhận xong. “Đến bây giờ?”

“Đến bây giờ thì...” Cô kéo dài như chọc tức anh. Lân xích người lùi lại để nhìn rõ gương mặt cô. Cô vừa mỉm cười, vừa nói, giọng cô đang đầy hạnh phúc.

“Em yêu anh, Lân. Phải, em luôn yêu anh.” Cô thành thật. Lân muốn thưởng thức lời tỏ tình ấy lâu hơn, nhưng con nóng vội trong anh không cho phép. Môi anh riết lấy môi cô. Say đắm.

Tín lặng lẽ bỏ đi. Thế là đủ rồi, anh đã nhìn quá những gì con tim anh đủ khả năng chịu đựng, nó đang rên rỉ nỗi cô độc đối khát của kẻ hành khất! Họ đang yêu, và chẳng có chỗ cho kẻ đến sau như anh trong hạnh phúc đó... Nụ hôn thật dài... Hạnh phúc là giản dị vậy thôi, đắm mình trong bờ vai của người yêu dấu, hôn như sẽ chết ngay ngày mai, yêu như chưa bao giờ được yêu, được sống. Lân ôm cô vào lòng, để giữa họ không còn chút khoảng cách. Otec cũng lười nhác tựa vào anh, để mình như ngủ thiếp đi trong hạnh phúc ấy. Trọn vẹn. Ngón tay cô bắt gặp một vật gì đó. Một cái hộp trong... túi áo cô. Otec khẽ tách khỏi anh để lôi cái hộp đó ra nhìn cho rõ. Một cái hộp bọc nhung xanh. Cô chưa từng nhìn thấy nó trước đây.

Mặt khác, Otec chợt nhớ, đây là áo khoác của Lân. Lân nhìn thấy Otec lôi ra cái hộp mà bản thân anh cũng đã quên. Lân khẽ cười. Otec nhìn anh đang đầy thắc mắc. “Em mở ra đi.”

Giọng Lân là lạ, Otec phải ngẩng lên để quan sát nét mặt anh trước, đầy bí hiểm. Otec mở hộp, cô nín thở. Nó quá lộng lẫy. “Ồi!”

Otec ngẩn người, cô nhìn Lân nghi hoặc. Trước khi cô kịp suy nghĩ, chiếc nhẫn đã biến khỏi hộp, Lân lồng nó vào ngón đeo nhẫn của cô. Vừa khít. “Lân?”

“Dành cho người con gái anh yêu,” Lân thì thầm, đặt làn môi nóng bỏng của anh lên trên chiếc nhẫn. Da cô muốn bốc cháy ở điểm anh chạm vào. “anh mua nó khá lâu rồi!”

Otec nhìn chiếc nhẫn tuyệt đẹp, thanh mảnh gọn gàng trên ngón tay mình, hoàn hảo đến mức cô cảm thấy mình hồ đồ. Lâu, là lâu đến mức nào? Dành cho người con gái..

“Anh mua cho Lan ư?” Cô hỏi trước khi kịp suy nghĩ, lời buột khỏi miệng mà Otec muốn cắn lưỡi. Lân nhìn cô. Anh giận rồi ư? Vì cô nhắc đến người con gái ấy?

Chuyện gì đã xảy ra giữa hai người đó? Những chuyện gì đã xảy ra? “Sao em có thể nhắc đến Lan ở đây nhỉ?” “Em... không biết.” Otec ngen ngào. “Hôm nay....”

Lân đặt tay lên cằm cô, hướng mắt cô phải nhìn vào mắt anh chứ không phải đâu đó quanh ngoài kia. Anh ngạc nhiên thấy mắt cô đang lệ. “Em đã gặp Lan ở nhà anh ư?”

Otec chỉ gật đầu. Lân cúi xuống hôn trên những giọt lệ vừa tràn trên khoé mi cô. “Ồi cô công chúa ngốc ngếch của anh.” Lân nói nhỏ

nhỏ. Anh bắt đầu hôn lên những điểm dọc hành trình của một giọt nước mắt, cho đến khi chạm vào môi cô. “Nín đi nào, Otec của anh.” Ồi những nụ hôn nhẹ dịu dàng của anh. Mê đắm cô.

Otec lắc đầu, ra ý cô không khóc, không muốn khóc đâu. Lân hài lòng nhận thấy cô đã kiềm chế được nước mắt. “Khi ta bên nhau, khi anh hôn em như thế này, chạm vào em như thế này,” Lân thì thảo dọc quai hàm cô, tay anh xoa nhẹ dọc theo sống lưng Otec, “em không cảm nhận được gì sao?”

Anh hỏi cô như thế ư? Nếu Otec có thể hô hấp bình thường, thì cô đã cười trước cách trêu chọc ấy. Thay vào đó, cô ngen ngào gật đầu. “Em cảm nhận được gì?”

“Anh... anh yêu em” “Đúng rồi.” Lân cười, môi anh đặt trên vành tai cô, “Anh yêu em, chỉ một mình em. Em có nghi ngờ anh không?” Otec lắc đầu.

Lân dừng những nụ hôn ngay tức khắc. Anh lùi lại để cô nhìn thấy nụ cười chiến thắng bừng sáng trên mặt anh. Anh cầm lấy bàn tay cô, gỡ chiếc nhẫn ra. Tay Otec tự động co lại. Lân lại cười.

“Anh không định lấy lại đâu,” Anh trêu cô. Otec lại một lần nữa đỏ mặt. “Anh chỉ cho em xem cái này thôi!” Otec ngoan ngoãn để anh tháo chiếc nhẫn ra khỏi tay cô, anh mân mê nó một lúc, tự cười với mình, rồi đặt nó vào lòng bàn tay cô. “Em xem đi!” Giọng anh háo hức như trẻ con.

Chỉ nhìn qua ban đầu Otec cũng đã biết chiếc nhẫn giá trị tới mức nào, cô có con mắt của gia đình truyền lại. Dù không thường xuyên đến công ty của bố nhưng cô cũng học hỏi đôi chút về cách định giá trang sức... Nhưng bỏ qua những bản khoản về giá trị vật chất, chiếc nhẫn này quả thực là một kiệt tác của người nghệ nhân. Otec nhìn từng chi tiết tinh tế và khéo léo của nó, không chút phô trương. Mặt đá được khắc bằng công nghệ ____? Khiếu thẩm mỹ đáng kinh ngạc! Những hoa văn... Lân sốt ruột nhìn cô ngắm chiếc nhẫn, không chờ được, anh cầm lấy nó trong tay cô, nghiêng lại để cô nhìn thấy dòng chữ khắc bên trong. Không phải là My heart will go on, Forever be yours... Không hoa mỹ, không cầu kỳ, nó thực sự là điều anh muốn nói với cô, là tiếng nói tận sâu thẳm lòng anh. Vồn vẹn mấy chữ... -Give me your hand. - For Euterpe, my princess. Ồi! “Anh đã nghĩ ngay đến em khi vừa nhìn thấy nó, nên...”

Có lẽ anh đã yêu cô từ lâu, trước đó, Lân nhận ra. Cuộc sống của anh tràn đầy những hình ảnh của cô. Anh yêu cô và nhìn thấy cô trong từng khoảnh khắc. Nhìn thấy một chiếc nhẫn hợp với cô, anh đã không thể dừng mình mua nó cho cô... Anh thực sự rất, rất yêu cô! Sao cô lại khóc nữa thế? Otec ngược lên nhìn anh, chẳng che dấu nước mắt chảy dài. Cô quẩn tay quanh cổ anh, ôm lấy anh mà khóc. Giọng cô ngen ngen... “Anh đúng là...” Cô định nói gì nhỉ? “...đồ ngốc!” Cô dám nói anh ngốc à? “Anh ngốc lắm, biết không?”

“Anh không ngốc!” Lân cãi, nhưng chợt dừng lại, “anh chỉ ốm thôi, cô bác sĩ tương lai ạ, bệnh nan y chỉ có một thuốc chữa mà thôi...” “Bệnh gì vậy?”

“Em không hỏi xem thứ thuốc đó là gì ư?”

“Vậy thuốc gì nào?” Lân kéo tay cô ra khỏi cổ anh, nhìn cô chăm chú. Otec thấy mắt anh ánh lên những tia đáng ngờ. “Em.” Anh trả lời. “Bệnh nặng lắm rồi, anh cần thuốc ngay bây giờ.

“Thuốc này đắt lắm đấy.” Cô bác sĩ tương lai trả lời. “Anh phá sản mất thôi!” “Nói với anh, em yêu anh.” Lân yêu cầu. “Không!” “Gì đó?” “Tiền trao cháo múc, anh phải trả giá trước chứ?” “Giá gì vậy?”

“Nói với em,” Otec thì thầm, kẻ sát với môi anh, “rằng anh yêu em.” Cái giá này rõ là quá hời! “Anh yêu em!” Lân nói.

Otec đặt môi mình lên môi anh. Nhưng Lân còn điều phải nói. “Anh xin lỗi, vì đã để em phải chờ đợi quá lâu!” “Phải, rất lâu... Anh có biết nơi đó tối tăm và vô vọng thế nào không?” Quá lạnh lẽo!

Lân ôm lấy cô, sưởi ấm cô bằng nhiệt lượng của trái tim và cơ thể anh... “Nên suốt những ngày còn lại, trọn vẹn tương lai của anh, sẽ dùng để nói với em rằng: Anh yêu em!”

Otec mỉm cười. Ánh mặt trời cuối ngày rạng rỡ toả trên đôi má hồng. Khoé môi cô khẽ nhếch lên, rồi... Lân siết lấy nó! “Và em cũng yêu anh!”

THE END!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ngoại Truyện

E1.

Tình bạn của đàn bà ươn mồm bằng nước mắt, tình bạn của đàn ông hàn gắn bằng cú đấm...

“Đồ ngốc!” Tín vừa rên lên, vừa nằm dài ra sàn đấu, kiệt sức. Lân cũng đổ người xuống bên cạnh anh. Máu tràn ra khi anh phun miếng bảo vệ răng. Lân đã chủ động tìm đến anh mà thách đấu. “Luật cũ. Kẻ thua phải phục tùng người thắng?” Lân đã cười khi nói thế. Ngốc nghếch. “Điều kiện của cậu là gì?” “Hãy để tớ tha thứ cho cậu!” Đó là những gì chàng-số-một nói. Thắng bạn khôn khiếp! Thậm chí anh còn chưa cầu xin sự tha thứ. Cậu ta không cho anh cả một cơ hội để nói lời xin lỗi.

Họ đã đấu một trận ra trò. Đó là lý do hai người thích quyền anh, không có chỗ cho những suy nghĩ, cảm xúc, không tình yêu, không tình bạn, anh em... Chỉ có những cú đấm bằng tất cả sức lực, đánh cho đến khi đối phương phải gục ngã. Cùng lúc vừa suy nghĩ, vừa quên đi tất cả. Ăn đấm, thay vì lùi lại, anh phải tiến tới, dấn sâu vào... Chân thả lỏng, tay cuộn lại, tiến lùi, trái phải đều là cử động của toàn bộ cơ thể. Chân liên tục di chuyển, tay nâng cao trong tư thế tự vệ và tranh đấu nguyên thủy nhất, sẵn sàng né đòn và phản đòn, trong đầu chỉ có đặc duy nhất một giọng nói yêu cầu phải tổng võ hãm kẻ đứng trước mặt... Nhất định phải thắng!

“Đồ ngốc!” Tín lầm bầm khi rút găng bảo vệ ra. “Cậu làm gãy xương sườn tớ rồi.” “Lỗi ‘vô ý’ ấy mà!” Lân vẫn cười được, tuy rằng nó giống với tiếng hỗn hển hơn. Vô ý thế quái nào được!

Họ lại nằm bên nhau trên sàn đấu, như rất rất nhiều lần trong quá khứ, sau mỗi hiệp... “Đồ ngốc.” Tín nói nhỏ sau một khoảng dài im lặng. “Cậu sẽ làm gì nếu tớ thắng... và bảo cậu nhường cô ấy cho tớ?” “Cậu đã không thắng.” Lân chỉ ra.

“Nhưng nếu tớ thắng?!” Tín ngoan cố. “Tớ sẽ nuốt lời.” Câu trả lời được nói thành tiếng bằng một giọng tỉnh bơ. “Cậu là đồ khôn khiếp, không biết xấu hổ...” “Muốn gãy thêm mấy cái xương sườn nữa?”

“Không cái nào nữa đâu!” Tín cười rung cả xương sườn, khi thật, đau! Càng đau càng muốn chửi người. ... “Tớ yêu cô ấy, bạn ạ.” Cuối cùng Lân nói. “Tớ đã biết sẽ như vậy từ đầu mà.” “Không cái nào nữa đâu!” Tín cười rung cả xương sườn, khi thật, đau! Càng đau càng muốn chửi người. ... “Tớ yêu cô ấy, bạn ạ.” Cuối cùng Lân nói. “Tớ đã biết sẽ như vậy từ đầu mà.”

“Cả mười ăn một là cậu chẳng biết gì lúc đó cả.” “Tớ sẽ thắng! Cậu không biết khi hai người bên nhau cái mặt cậu trông như thế nào đâu. Nó hiển hiện mồn một ba chữ Tòì-đang-yêu-đấy!”

Lân rên lên. “Có lẽ cậu đúng...” “Tớ thắng!” Tín sẽ reo lên nếu như xương sườn anh cho phép. “Nhưng ta còn chưa nói là cuộc cái gì hết!” Lân cười. “Xui thật, nếu không tớ sẽ giàu to.” “May quá...” ... “Lân này!” “Gì hả thông tấn xã?” “Tớ xin lỗi!” Tín nói. “Vì đã yêu cô ấy.” “Khi tớ nói tha thứ,” Lân trả lời “thì không phải là tha thứ việc cậu đã hôn cô ấy, người anh em!” Người ta không thể xin lỗi việc đã được tha thứ rồi! “Thằng khôn!” Tín văng. Lân cười vang.

E2.

Tám tháng sau khi kết hôn, hoa khôi ngành được lại làm trường Đại học Y Dược của thành phố H ngõ ngang với cái thông tin cô ly dị. Nghe đồn công ty của bố cô một phen điều đứng, bị người con rể cũ trả đũa nặng nề, may mà có được nguồn vốn từ một gia đình quen biết cũ...

Lan ngẩng đầu lên, bắt gặp cái nhìn thoải mái nhẹ nhàng của Tổng giám đốc Lâm và nụ cười triu mến thương trực của phu nhân ông. “Cháu và gia đình rất cảm ơn bác....”

“Bác không vì cháu hay mối quen biết cũ mà đem tiền đồ vào công ty bố cháu đâu. thực phẩm khô là một lĩnh vực hứa hẹn trong lúc này!” Ông Phạm Quốc Lâm ngắt lời ngay. “Cái nhà máy chế biến mía của bố cháu đúng là một thảm họa, bởi vậy bác đã không cộng tác với ông ấy cách đây tám tháng. Giờ khi ông ấy đã ổn định được nguồn nguyên liệu thì bác đây mới nhảy vào. Bác là một kẻ kinh doanh vì lợi nhuận!” Lan cười.

Phạm Quốc Lâm, vị Tổng giám đốc có tầm nhìn và khả năng chiến lược, bất chấp tuổi tác ngày càng cao, những nhận định sắc bén của ông trong lĩnh vực đầu tư cũng vẫn khiến người khác phải nể trọng mấy phần. Lan kính phục ông ấy đã lâu, bố cô không có sự nhạy bén bằng người đàn ông này, có một thời gian cô những tưởng ông sẽ là bố chồng cô... “Dù thế nào thì công ty cũng phải chịu ơn bác rất nhiều!”

“Công ty, có thể. Nhưng cháu và vợ chồng bác không ơn nghĩa gì hết. Đặc biệt số tiền đó là bác chỉ đầu tư giúp bác gái thôi. Đó là tiền của bà ấy và do bà quyết định!” Lan hướng cái nhìn của mình sang người phụ nữ trang nhã vừa được nhắc đến. “Bác sẽ không từ chối lời cảm ơn của cháu chứ?”

Bà Hương nhìn người con gái nhanh nhẹn hoạt bát, trông cô đã trưởng thành hơn, sau một cuộc hôn nhân chóng vánh.

“Chẳng phải nếu ta có từ chối thì cháu cũng vẫn cảm ơn mà!” Tính cứng đầu của cô gái này còn nhiều hơn sự kiêu hãnh của cô. “Cháu chỉ cần cảm ơn bác thật chân thành là được rồi!” “Cháu cảm ơn bác!”

Mọi người im lặng thưởng thức trà trong giây lát. Rồi ngài Tổng Giám đốc vui vẻ bắt chuyện. “Bác nghe bố cháu nói cháu nói cháu đang có kế hoạch gì đó cho tương lai?”

Câu này vô thường vô phạt, ai mà chẳng có kế hoạch cho tương lai. Nhưng Lan hiểu ông muốn nhắc đến chuyện cô đi London. “Cháu định nghỉ học và đi Anh, học chuyên ngành trang điểm!”

“Cháu bỏ ngành Dược ư?” Phải. Bỏ ngành Dược. Lan phát hiện ra ước mơ dược sĩ của cô chẳng qua là do gắn với dự định làm bác sĩ của Lâm. Cô thực sự muốn làm một người phụ nữ tự lập, nhưng lúc ấy, cô không thực biết mình mong muốn điều gì...

“Cháu khám phá ra mình có chút năng khiếu và thích thú muốn học trang điểm.” Lan trả lời. Cô cũng thực sự chán việc phải nỡ nụ cười trước những kẻ tò mò luôn tìm kiếm ở cô một tin đồn mới, thành phố này không còn nhiều điều để cô luyến tiếc. “Cháu cũng có máu mao hiểm của cha cháu.” Ông Lâm cười khà, nói với cô cháu gái, “Nhưng cháu thông minh và nhanh nhạy hơn nên sẽ chẳng có gì phải lo cả!”

“Bác có định đầu tư vào lĩnh vực thẩm mỹ sao ạ?” Câu nói đùa này của Lan lại càng làm ông cười lớn hơn. “Cháu có hối hận không?” Bà Hương hỏi.

Lan nhìn thẳng vào bà, ánh mắt cô vẫn thẳng thắn như ngày xưa, có cương nghị hơn. Cô mỉm cười với người phụ nữ dịu dàng đáng nể trọng ấy. “Cháu có nhiều sai lầm, nhưng không, cháu không hối hận. Tương lai cháu cũng sẽ không hối hận.” “Tốt lắm, hai bác chúc cháu thành công” Ông Lâm nói.

“Trước khi đi phải đến ăn cơm với hai bác một bữa nhé!” Bà Hương vui vẻ tiếp lời chồng. Lan rời khỏi ngôi nhà đó mà trong lòng hoàn toàn nhẹ nhàng. Cô đã không nghĩ đến Lâm và quá khứ trong suốt cuộc trò chuyện hôm đó.

E3.

Vào một lần nọ, trong lúc dọn nhà, chẳng là Lâm sắp chuyển đi xa, anh nhặt được một mảnh giấy rơi ra từ cái chụp đèn ngủ. Vô cùng ngạc nhiên, anh mở tờ giấy ra.

Bên trong đầy những chữ viết tay thanh mảnh của một cô gái: Hồng Bì & Quốc Lâm, Quốc Lâm và Hồng Bì.. Những chữ lỏng vẫn được vẽ trên thiệp cưới... Rõ ràng là nét chữ viết tay của bạn đồng hành của anh trong chuyến đi dài sắp tới. Lâm gài mảnh giấy lại chỗ cũ. Tối nay anh sẽ hỏi tội nàng vợ tương lai. “Sao em dám phá chụp đèn của anh?” Hình phạt khỏi nói cũng biết sẽ nặng vô cùng!

E4.

Một đêm nọ, sau khi chia tay người yêu, Otecơ trở về phòng, hoàn toàn ngạc nhiên khi trên chiếc kệ đặt ở đầu giường nàng, có một “vật thể lạ”. Một chậu phong lan trắng, đại hồ điệp. Dáng hoa mảnh dẻ, thanh tao, sống động vô cùng.

“Anh Lâm tặng em đấy!” Em gái chung phòng nàng áp ứng giải thích.

Đó dĩ nhiên không phải, không thể là phong lan thứ thiệt, mà là một chậu hoa đất được làm tinh xảo như thật. Món quà còn kèm theo một lọ hương liệu không gây dị ứng để tạo hương cho hoa đất.

Cái kệ trưng chậu hoa nằm giữa đầu giường của Otec và Clio. Cô gọi điện nói lời cảm ơn anh. “Anh tặng Clio chứ đâu phải tặng em.” Trả lời thế có ghét không cơ chứ. “Vậy em cảm ơn anh thay Clio vậy.” Giọng Otec đều đều không nhấn nhá gì đặc biệt. “Anh sẽ không bao giờ tặng hoa đất cho em!” Lâm nói tình bơ. “Tại sao?” “Không cần thiết!” Lâm cười gian bên đầu dây bên kia, “Khi nào chuyển về cùng địa chỉ với anh thì em sẽ giúp anh chăm sóc số phong lan thật mà anh mua nhé?” A! Cái này không thể tính là một lời cầu hôn đâu! ... Nếu có bạn đọc thắc mắc gì về việc Lâm đã ngo lời cầu hôn Otec

như thế nào, thì xin trả lời rằng có rất nhiều hoa, nến,... nhưng không có bong bóng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.